

BURMESE
CLASSIC
COM

လမင်းပိုပို

ကောင်းကင်ကကြွေကျခဲ့ပါ

L လင်

လမင်းမိုမို

ကောင်းကင်ကကြွေကျခဲ့ပါ ...

ဝထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ဧပြီလ

မြန်မာ့ရော့

မိဖုရားစာအုပ်တိုက်

ဖုန်း - ၀၉၅၀၀၁၉၈၃

မျက်နှာပုံ:

L လင်း

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

ဦးနေမျိုးသူရ၊ တကောင်းစာအုပ်တိုက်(ယာယီ-၅၅၀၄)အမှတ်(၅/ခ) ဇေယျာသီရိလမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်မှ ထုတ်ဝေပြီး မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းစာသားကို ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက် (မြ-၀၇၉၅၈) အမှတ်(၁၄၀)၊ ၄၅-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တွင် ပုံနှိပ်သည်။

လမင်းမိုမို	၈၉၅.၈၃
ကောင်းကင်ကကြွေကျခဲ့ပါ။ လမင်းမိုမို၊ ရန်ကုန်။	
တကောင်းစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၃	
၂၈၈-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။	
ကောင်းကင်ကကြွေကျခဲ့ပါ	

အမယ်လေး ... မောလိုက်တာ။

ခြေကျင်ပြေးလာရတာ ဘယ်လောက်တောင်အဝေး ဩဇာရှိနေပြီလဲ။ ကားလမ်းတွေကပိတ်။ ကြည့်ချင်မြင်ချင်တဲ့လူ အုပ်ကို တာဝန်ရှိသူတွေက ဟိုကပိတ် ဒီကဆို့၊ တောင်ဘက်က တား၊ မြောက်ဘက်ကတားနှင့်။ သူတို့လည်း တာဝန်အရဆိုတော့ နားလည်ပေးရပါသည်။

ခက်တာက ဒီနေ့အဖို့ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ရာကို ဝင်ခွင့် ရလိုရငြား မျှော်လင့်တယ်ဆိုတော့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့ရင် “.....” ဂျာနယ် တိုက်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ် အယ်ဒီတာ “ဒေါ်သမုသစ်” ဆိုသော စုတ်ပုဒ်နဲ့အညီ လှလှပပ ကြွကြွရွရွ ကြောကြောမော့မော့ဖြစ်ချင် သေးတာမို့ ရင်ဖုံးလက်စက ချိတ်လုံချည်တို့အပြင် နှစ်လက်မ ခွဲမြင့်တဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်ကလည်း စီးလာသေးတာဆိုတော့ ...။

အင်း ... အမေရိကန်သမ္မတကြီး အိုဘားမားက တော့ ကိုယ့်ကိုမြင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ ... သိတယ်လေ။ သိပင် သိပြားသော်လည်း သူ့အနားကပ်ခွင့် ရရ၊မရရ၊ သူ့ကိုဗျူးခွင့်ရရ၊ မရရ၊ သူ မြင်မြင်၊မမြင်မြင်ပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ဘက်က ကိစ္စ ကိုယ်လုပ်ရတာ လှလည်းလှ ဣန္ဒြေလည်းရအောင် ပြင် ဆင်ဝတ်စားရဦးမှာပဲ ... ဘာဖြစ်လဲ။

ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ခုလို အဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ် ကျော်ဖြတ်ပြီး ခရီးဝေးခြေကျင်နှင့်ရတဲ့အခါ ပြေးဟယ်လွှားဟယ် ကသုတ်ကရက်နှင့် ဖိနပ်ကပေါက် ဖနောင့်ကနာပေါ့။ ဒီလောက် ပါပဲ။ နေကပူတော့ ချွေးကကျ။ လူကခြေကျင်းဝတ်နှင့် ဖနောင့် နာတဲ့ကြားက အပြေးအလွှား သွားနေရတော့ လမ်းလျှောက်ပုံ လည်း ကြော့မနေနိုင်တော့ပါပေ။ ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက် ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းနှင့် တုပ်ကွဲကွဲ လမ်းလျှောက်ပုံမျိုး ချွေးသံတရဲရဲ ဆင်နွှဲနေသည်မှာ အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲဝင်နေတဲ့ အလားပေါ့။

“တိ ... တိ”

ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် သမုက ရင်ဘတ်မှာ ကြီးနှင့် ချိတ်ဆွဲထားသော ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ဖွင့်နားထောင်လိုက်ပါသည်။ လက်က မကိုင်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကင်မရာ၊ ရီကော်ဒါ၊ ဖုန်း၊ ဖိုင်လ်၊ လွယ်တဲ့အိတ်တို့နှင့် တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ ပြီ။ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဂျာနယ်တိုက်ရဲ့ရာထူးတာဝန်ပြ သက်သေခံ

ထုတ်ပြားကို ကြီးနှင့်ချိတ်ဆွဲထားသလိုပဲ ဖုန်းကိုပါ ချိတ်ဆွဲထား ထိုင်တော့သည်။

“ဟယ်လို”

“သမု”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဂျပ်”

သူတို့ရဲ့အယ်ဒီတာချုပ်ကို ပထမတော့ “အယ်ချုပ်” ဆို။ နောက်တော့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုနှင့်အညီ ချစ်စနိုး အတိုကောက် “ဂျပ်” ။

“နင့် ဘာသံပေါက်နေတာလဲ သမု”

“မော ... ဟော ... ဟော ... နေတာ၊ သေတော့မယ်”

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် မောနေရတာလဲ”

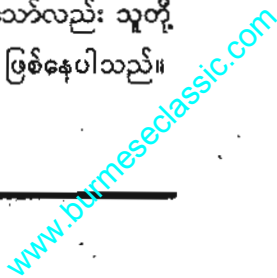
“ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး၊ လိုရင်းပြောပါ ဂျပ်”

“အောင်းမှာ ... ကြောက်နေရတယ်၊ အဆင်ပြေလားမေး မလို့”

“မပြေသေးဘူး ... ပြေရင် လှမ်းဆက်မယ် ဂျပ်ရာ”

သူတို့ရဲ့ “ဂျပ်” ဟာလည်းပဲ သမုထက်ဆိုရင် ငေး၊ ငါးနှစ်လားပဲကြီးတဲ့ အစ်ကိုကြီးအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ပဲမို့ လား။ ဒီတော့ အထက်လူနှင့် အောက်လူ ဆိုသော်လည်း သူတို့ တစ်တိုက်လုံးမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလိုပဲ ဖြစ်နေပါသည်။

“အမေ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခြေချော်လို့ ... သေပါပြီနော် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ... မှားပါတယ် ... တော်ပြီ ...

ဒါပဲ၊ ထူးရင်ဆက်”

“ဟုတ်”

သမုက ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ ရှေ့ကတံခါး ပေါက်ဝကြီးမှာ လုံခြုံရေးတွေ တာဝန်ရှိသူတွေ သတင်းထောက် တွေ ဧည့်သည်တွေ၊ ဝင်ခွင့်ရမည့်သူတွေရော ဝင်ခွင့်မရမည့်သူ တွေကို စုရုံးရုံးစု တိုးပိတ်ကျပ်သိပ်နေသည်။

သမုသည် အရှိန်ကိုဖြင့်၍ တတောက်တောက်နှင့် အခြေတိုးတိုးကပ်သွားလိုက်ကာ လူအုပ်စုကြား အတင်းထိုးကာခွဲ ကာ တိုးကာတိုက်ကာ ငါးရှဉ့်လို တလှစ်လှစ် မရမက တိုးဝင် လိုက်ပါသည်။ အတိုးအတိုက်ခံရ၍ လှည့်ကြည့်ကြ ၆။၇ကြ မျက်စောင်းချိတ်ကြတဲ့ သူတွေကို အရေးထားမနေနိုင်ဘဲ ဟိုးရှေ့ ထိမရောက်၊ရောက်အောင် မုန်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် လှယက် ဝင်သွားလိုက်ပါသည်။

တံခါးဝနားရှိနေတဲ့ နောက်ဆုံးလူတစ်ယောက် နှစ် ယောက်ကို အတင်းတိုးခွေ့ကျော်တက်လိုက်လျှင် လုံခြုံရေးတာဝန် ရှိသူ တစ်ဦးက သမုကို တားထားလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်ကပါလဲ”

သမုက ရင်ဘတ်က ကတ်ပြားကိုကိုင်ကာ ထိုသူ ရှေ့ ထိုးပြလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မ ‘.....’ ဂျာနယ်ကပါ၊ ဒေါ်သမုသစ်ပါရှင်”

“ဪ ... သတင်းထောက်လား”

“မဟုတ်ဘူးရှင် ... သတင်းထောက်သက်သက် မဟုတ် ပါဘူး၊ အယ်ဒီတာပါ”

“ဪ ... ဒီမှာဖိတ်ကြားသူစာရင်းမှာ မပါပါဘူးခင်ဗျ၊ အထဲကိုတော့ ‘ဝင်ခွင့်မရနိုင်ပါဘူး’

“ဟိုလေ ... ကျွန်မက ...”

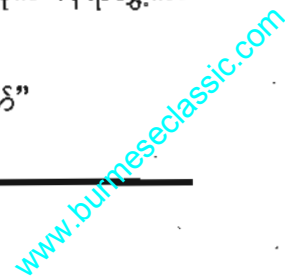
“တစ်ဆိတ် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ပါဦးခင်ဗျာ၊ နောက်မှာ ဧည့်သည်ဝင်မလို့ပါ”

သမုက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မျက်နှာလေး စူပုပ်ပုပ် ဖြစ်ကာ နောက်ကို တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပါသည်။

“အား ...”

နောက်က အော်သံကြောင့် သမုက နေရာရွေ့ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဆော ... ဆောရီး၊ မတော်လို့ပါနော်”

ကိုယ့်ရဲ့ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် နောက်ကခြေထောက်ကို နင်းပြီဆိုတာ သိလိုက်လျက် ကမန်းကတန်း တောင်းပန်လိုက် ပါသည်။ နောက်က တိုက်ပုံဖြူနှင့် လူသည်ရုံ့ မဲသွားသောမျက်နှာ နှင့် သမုကို လှမ်းအကြည့်မှာတော့ မျက်လုံးတွေက ဒေါသတကြီး အရိပ်အယောင် ပြောင်းသွားကာ ဖြူဖွေးသော သူ့အသားပင် နီရဲသွေးရောင်လျှမ်းလာတဲ့အထိဝင်။

အင်း ... မြင်ဖူးလိုက်တာ။

သမုက သူ့ကို မျက်လုံးလေးဝင့်ကာ ကြည့်နေမိဆဲ သူက သမုကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေရာမှ အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက် သည်မှာ မေးကြောကြီးတင်းသွားပါသည်။ အောင်မယ် ... တော်ရုံ နှင့် မကျေလည်တဲ့ ကိုဒေါသပါလား။ တောင်းပန်ရဲ့သားနဲ့ကို အံတောင်ကြိတ်ကာ စားမလို ဝါးမလို ကြည့်လိုက်သေး။

ဆံပင်တို သပ်သပ်ရပ်ရပ် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့် မြင့် တိုက်ပုံဖြူနှင့် ပိုးတွဲပုဆိုး အပြာတောက်တောက်ကို ဝတ် ထားတဲ့သူ။

သူ ဘယ်သူပါလိမ့်။ မြင်ဖူးတယ်နော် ... ဒီဦးနှောက် ကလည်းနော်။

သမုက မျက်ခုံးလေးကုတ်ကာ သူ့နားထင်လေး သူ လက်ဆစ်လေးများနှင့် ထူကာ ထူကာ စဉ်းစားနေဆဲ ထိုလူ

ကတော့ အတော်နှင့် ဒေါသမပြေနိုင်သလို သူ့ဟာနှင့်သူ ဝင်မည့် ကိစ္စပင် မဝင်နိုင်သေးဘဲ သူ့ခြေထောက် ငုံ့ကြည့်လိုက် သမုကို ပြန်ကြည့်လိုက်။

သူ့ကြည့်ရတာ လူသာလစ်လျှင် သူ တစ်လှည့်ပြန် တက်နင်းလိုက်ချင်သလို ပုံစံနှင့် မကျေချမ်းနိုင်ပေ။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ်မှ ဝင်ခွင့်မရနိုင်လို့ စိတ်ညစ်ညစ် ရှိရတဲ့ကြားထဲ။ သမုက မျက်စောင်းမသိမသာ ရွယ်ရင်း ...

“တောင်းပန်နေတဲ့ဟာကိုပဲ”

တီးတိုးပွစီ မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်လျှင် သူက ပိုလို့ ပင် ဒေါသဖြစ်သွားတဲ့ပုံနှင့် ...

“နှစ်ခါ ... နှစ်ခါတောင်”

“အင်း ... နှစ်ခါ ... ! ဘယ်လိုနှစ်ခါလဲ”

“မင်း ရှေ့ကို အတင်းတိုးဝင်တုန်းက တစ်ခါတက်နင်း တာလေ၊ ပြောမနေတော့တာ၊ ရှေ့ကပိတ်ရပ်ပြီး ဝင်ရတာ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ တစ်ခါ နောက်ပြန်ဆုတ်တော့ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီနေရာကိုပဲ ထပ်နင်းတာ သေရောပေါ့ ကွ”

သူ့အသံက အုပ်အုတ်ကြိတ်ကြိတ်။ ရန်တွေ့ ရတာ ပင် ခပ်ရှက်ရှက် တွေ့နေတဲ့ပုံပင်။ သူ့သွင်ပြင်က တစ်ဆီတီ

www.burmeseclassic.com

ထည်ဝါခမ်းနားလွန်းလှတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခြေထောက် တတ်နင်းမှုနှင့် ရန်တွေ့နေရတာကို အတော်ရှက်နေပုံပင်။ ရှက် ဖင်ရှက်ငြားသော်လည်း ဘယ်လိုမှ သည်းခံနှုတ်ပိတ် မနေနိုင် လောက်အောင် ချက်ကောင်းထိ နာကျင်လှပုံလည်းရတဲ့ သူ့ကြောင့် သမုက သူ့ခြေထောက်ကို လူတွေရှုပ်ထွေး တိုးတိုက်နေတဲ့ကြား တည်းကပင် မြင်ရအောင် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်”

မြင်မြင်ချင်း လန့်များပင်သွားရအောင် ဖြူညွှနမ္မတ် လှတဲ့ သူ့ရဲ့သူဌေးခြေထောက်မှာ ခြေသကြွယ်နဲ့ ခြေသန်းအလယ် အောက်ဘက်နားအသား နီရဲပွန်းပဲ့လန်လို့ပါလား။ ခြေထောက် ကလည်း အရမ်းကို နုဖပ်နေတာကိုး။ တကယ့်ကို သူဌေးခြေ ထောက်ကိုး။

သူဌေးခြေထောက်၊ သူဌေး ...။

အင်း ... သူ ... သူ ... သူဟာ ...။

“ကိုအုင့်လှ”

ခေါ်သံတစ်ခွန်းကြောင့် သူက ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီဘက်က ကြွပါခင်ဗျ”

အုင့်လှက သူ့ကို ကြိုဆိုညွှန်ပြသူကို ခေါင်းတစ် ချက်ဆတ်ပြကာ သမုဘက်ကို နောက်ထပ် မျက်ထောင့်တစ်ချက်

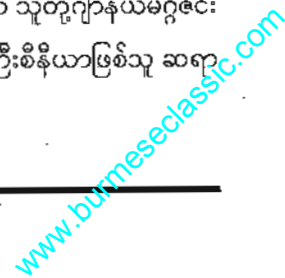
နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မသိမသာ ထောင့်နင်းနင်းနှင့် သူ့ကို အမည် နှင့်တကွ ကြိုဆိုနေသောသူတို့ထံမှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့လှမ်း ဝင်သွားပါတော့သည်။

အုင့်လှ။

တကယ်တော့ လူသိများတာက ဦးအုင့်လှရယ်ပေါ့ လေ။ သူ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ သူ့လုပ်ငန်းတာဝန်ကြီးများရဲ့ အဟန့် အရ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ ဦးအုင့်လှလို့ ခေါ်နေရတဲ့သူတစ်ယောက်။ သူ ငယ်သေးတယ်လို့ သိထားပေမယ့် အပြင်မှာ သေချာမမြင်ဘူး တော့ ဒီလောက် ငယ်ရွယ်နုပျိုလိမ့်ဦးမည်လို့ ထင်မထားတဲ့ အတွက် ချက်ချင်းမမှတ်မိတာ။

သေလိုက်ပါတော့ သမုရယ်။ Oak Hla the Great ကိုမှ ခြေထောက် တက်နင်းပစ်လိုက်မိတာကိုး။ ပြီးတော့ ... နှစ် ကြိမ်။ အားနာလိုက်တာ ဘယ်လိုပြောရမလဲပေါ့နော်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် သမုက ပြုံးစိစိနှင့် နောက် နားဆုတ်၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။ ကိုယ်လည်း ဝင်လို့မရမှာ သေချာ သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခုနက ကိုယ့်ဇောနဲ့ကိုယ် အတင်း တိုးခွေ ရှေ့ရောက်လာလို့ မမြင်လိုက်မိသော သူတို့ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်း လောက စာပေလောကမှ သူ့ထက်အများကြီးစိနီယာဖြစ်သူ ဆရာ အချို့ကိုပါ မြင်လိုက်ရပြီမို့ပါပဲ။

သူတို့တောင် မဝင်ရနိုင်တာ။ ကိုယ်က ဘာမှ ဝင်ရမှာလဲ။ နဂိုကတည်းက သိတော့သိသားပါပဲ။ စာနယ်ဇင်းတွေထဲက နည်းနည်းကလေးကိုပဲ ကောက်သင်းကောက် ရွေးချယ်ဖိတ်ထားတာလေ။ သို့သော် ဝင်နိုင်လောက်စရာ အခွင့်အရေးလေးများ ပေါ်လေမလားလို့ မျှော်လင့်ချက်ပေါ့။

သမုက သူနှင့် ခင်မင်မျက်မှန်းတန်းသော စာနယ်ဇင်း ဆရာသမားနှစ်ယောက်လောက်ကို လက်ပြန်ဆက်ရင်း တပ်ခေါက်နောက်ဆုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘေးက ဖြတ်သန်းသွားလာသူတို့ ပြောစကားအရ Junction Square မှာ အယ်လ်စီဒီကြီးနဲ့ Live ပြနေတယ်တဲ့။

သမုက Junction Square ဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သမု ကားကိုလည်း အဲဒီနောက်ဘဲဝင်ရပ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ လမ်းမှာလည်း လူတွေက အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နှင့် ဧည့်သည်တော်ကို ဘယ်နားကနေ ဘယ်နည်းနဲ့ မြင်ရ မြင်ရ မြင်ခွင့်ရဖို့ တက်ကြွစိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

“တီ ... တီ”

“ဟယ်လို”

“သမု ... ဘယ်လိုလဲ”

“အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာနေပြီ”

“အင်းလေ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခု ဘယ်မှာလဲ”

“အခု ဂျန်ရှင်စကွဲနဲ့ မနီးမဝေးမှာပါ၊ ဒါနဲ့ ... ဂျပ်”

“အင်း ... ဘာလဲ”

“အုင့်လှလေ ... အုင့်လှ”

“အင်း ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုအုင့်လှ”

“သူနဲ့ ခုနကတွေ့လိုက်သေးတယ် အနီးကပ်”

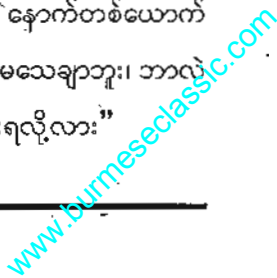
“သူနဲ့အနီးကပ်တွေ့တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကြော် ... ဂျပ်ကလည်း အဲလိုဆုံလိုက်တော့ တစ်ခုသတိရသွားလို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“ဟိုစာလောလေးကပဲ သတင်းတစ်ခု ထွက်တယ်လေ၊ မော်ဒယ်လ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မယ်လက်မထပ်ဘူး ပြဿနာဆိုလားလေ၊ အဲဒါ ... အဲဒီအုင့်လှ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ အုင့်လှလို့လည်း ကြားသလို နောက်တစ်ယောက် ‘.....’ လို့လည်း ကြားတယ်၊ သိပ်မသေချာဘူး၊ ဘာလဲ နင် အခု သေချာခိုင်မာတဲ့ သတင်းရလို့လား”

“ဧရာဘူး ဂျပ်ရဲ့၊ သွားစဉ်းစားမိလို့ ပြောတာပါ။ မော်ဒယ်လ်မလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တာ သူဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာလို့၊ သူက အပြင်မှာ မော်ဒယ်လ်ကောင်လေးတွေ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေထက်တောင် ချောတာပဲ ဂျပ်ရဲ့ ... သိလား၊ အသားက ဖြူဝင်းအိစိုပြီး ခြေလေးလက်လေးတွေကလည်း နုဖပ်နေတာပဲ ဂျပ်ရဲ့။”

“အဲဒါ သတင်းမဖြစ်ဘူး၊ အချိန်ကုန်ခံ ပြောမနေနဲ့၊ သူဟာသူ နုနုဖပ်ဖပ် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“အဲဒီ သူ့ရဲ့ခြေထောက်နုဖပ်ဖပ်ကို သမုဒေါက်ဖိနပ်ကြီးနဲ့ တက်နင်းလိုက်မိလို့ ဂျပ်ရဲ့ ... အဟီးဟီး”

“ဟင်”

“ဟီး ဟီး ... အရေခွံလန်ပြီး သွေးတောင်ထွက်တယ်”

“နင်တော့ ပြဿနာတော်တော် ရှာတယ်နော် သမု၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ၊ အုင့်လှကိုမှ ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ တက်နင်းခဲ့သေးတယ်၊ သူက သူ့ဌေးထဲမှာ ရိုးရိုးသူ့ဌေး မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေပါးစပ်ဖျား မင်းသားတစ်ပါးလို ရေပန်းစားတဲ့ ‘သူ့ဌေးမင်းသား’ သိရဲ့လား”

“သိတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ တက်မနင်းမိရတော့ဘူးလား”

“ပြဿနာမရှာနဲ့လို့ ပြောနေတာ”

“သူ့ဟာသူ ဖြစ်သွားတာပဲဟာကို”

“လမ်းလျှောက်တာ ကြည့်ကျက်လျှောက်ပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... တိုက်ကို ပြန်လာဦးမှာလား”

“အခု ကားရပ်ထားတဲ့ဆီ လမ်းလျှောက်နေတုန်း၊ ဒီကနေ ခရီးဆက်စရာကလည်း နှစ်နေရာ ရှိသေးတာ၊ တကယ်လို့များ အချိန်လင့်သွားရင် ရုံးပြန်မဝင်တော့ရင် ရမလားလို့ ဂျပ်ကို ခုပဲ အစီရင်ခံတော့မလို့ပါ ... ဟိ”

“မရဘူး ... ပြန်ဝင်လာခဲ့၊ နင် လက်စမသတ်ထားတဲ့ တိုးလိုးတန်းလန်းတွေ ဒီမှာအများကြီး၊ မြန်မြန်လုပ် ... မြန်မြန်လာ ... ဒါပဲ”

တိခနဲ လိုင်းပြတ်သွားတဲ့ဖုန်းကို သမုက နားမှခွာကာ ရှုံ့မဲ့အံ့ကြိတ်ကြည့်မိသည်။

မိုးကျော်က အုဋ်လှရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိလို့ ဆိုလို့ရ

မိသည့်။

“ကိုအုဋ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာကွာ ... ခြေဖမိုးမှာ ပေါက်သွားလို့”

အုဋ်လှက သူ့ခြေထောက်ကို ထောင့်ချိုးဆိုဖာဆက်

ဆီပေါ် လှမ်းတင်ရင်း မိုးကျော်လက်ထဲက ကြက်ခြေနီတံဆိပ်နှင့်

ဆေးသေတ္တာဖြူဖြူလေးကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“ဟာ ... မနည်းဘူးပဲ၊ အရေခွံလန်သွားတာပဲ ကိုအုဋ်”

“အေးကွာ”

“ကျွန်တော် လုပ်ပေးရမလား”

“ရပါတယ်ကွ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ပါ့မယ်၊ အရက်ပျံလေး

ဘီတာဒင်းလေး ထည့်လိုက်ရင် ပြီးပါပြီ၊ အခု ရေဆေး

လိုက်ပြီးပြီ”

“ကိုအုဋ်ခြေထောက် အရေပြားတွေကလည်း နုတာကိုး”

“မင်းကလည်းကွာ၊ နုနုရင်ရင် ဒေါက်ဖိနပ်ကြီးနဲ့ နှစ်ကြိမ်

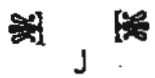
နင်းမှတော့ ဘယ်သူမဆို အသားနီလန်မှာပဲ”

“ဘယ်သူကများ နင်းလိုက်တာလဲ ကိုအုဋ်ရယ်”

“မသိပါဘူးကွာ၊ တစ်လောကလုံး သူ့ထက်အရေးကြီးတဲ့

သူ မရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ပေါ့၊ အတင်းတိုးခွေပြီး ကျော်

တက်တုန်းတစ်ခါ၊ နောက်ပြန်ဆုတ်တော့ တစ်ခါ”

အုဋ်လှက အင်တာကွန်းကို နှိပ်လိုက်ပြီး ...

“မိုးကျော်”

“ဟုတ် ... ကိုအုဋ်”

“ကြက်ခြေနီသေတ္တာလေးယူပြီး လာခဲ့စမ်းပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်မိနစ်အတွင်းပင် တစ်ဖက်ခန်းမှ မိုးကျော်က ကြက်ခြေနီဆေးသေတ္တာလေးနှင့် ရောက်လာပါသည်။ တကယ်တော့ သူ့နာမည်ရင်းက မိုးကျော်ပါ။ ထာဝစဉ် “ကျော်” ကို “ကျော်” လို့သာ ခေါ်တတ်တဲ့ သူ့ ဆရာကြောင့် ခုတော့ လူတကာက သူ့ကို မိုးကျော်၊ ကိုမိုးကျော်သာ ခေါ်ကြပါတော့သည်။

အုဋ်လှက ဘီတာဒင်းဆေးရည် ညိုညိုတို့ကို ဖွင့်
နှင့်တို့သုတ်ရင်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ခံစားချက်နှင့် စိတ်တွေတိုလာ
သည်။ ဒီလောက် အသားနီလန်သွားတာ စပ်ပြီပေါ့။ အုဋ်လှက
ရန မိန်းကလေးကို ပြန်မြင်ယောင်သည်။

ပခုံးထောက်ကာ ကော့တချို့ ကုပ်တချို့ ဖြစ်
သော ဆံပင်ထူအုပ်အုပ် စင်းပျော့ပျော့တွေ ရှေ့နောက်တညီတညီ
မို့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဆံပင်တွေက ဝဲကာ အုပ်ကာ ဖရိုဖရဲ
နေတဲ့ ထိုမိန်းကလေးကို မြင်ဖူးသလိုလို စိတ်မှာထင်သည်။

“မိုးကျော် ... ငါတို့ Blue Heaven ကွန်ဒိုတွေ အရောင်
ဖွင့်တဲ့ Grand opening နေ့က စာနယ်ဇင်းတွေကလည်း
လာခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ဖဲကြိုးဖြတ်ရင် လွှင့်တင်
မိုးပျံပူဖောင်းတွေ ချည်ထားတဲ့နားမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်
မိန်းမတစ်ယောက် ချော်လဲတယ် မဟုတ်လား။”

“ဗျာ ... အင်း ... ဟုတ်တယ် ကိုအုဋ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်
လဲ”

“အဲဒီမိန်းမ ဘယ်သူလဲ မင်းသိလား။”

“ဗျာ ... မသိတော့ဘူးလေ ကိုအုဋ်ကလည်း”

“မသိလည်း ပြီးရောကွာ”

“အရေးကြီးလို့လား ကိုအုဋ်”

“အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာလို့”

အကြောင်းရင်းမရှိတဲ့တော့ သူ့ဆရာ ကိုအုဋ်ရဲ့ခေါင်း
ပေါ်လာစရာ မဟုတ်။ မိုးကျော်က ခဏစဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“အဲ ... အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့က ပထမထပ်က Gym
အခန်းရဲ့ရှေ့ဘက် ဝရန်တာကနေ အောက်ထပ်ခန်းမထဲ
ကို ကြည့်နေကြတာလေ။ နေဦး ကိုအုဋ် ... အောက်ထပ်
မှာက CCTV တွေ ရှိတာပဲ။ အဲဒီပွဲတုန်းကလည်း ရိုက်
ထားတာပဲ။ ရက်ကော့ဒ်တွေ မပျက်သေးဘူး ဆိုရင်တော့
ရှိနေနိုင်သေးတယ်”

“အေး ... လွယ်ရင်ကြည့်ချင်တယ်၊ မလွယ်ရင်လည်းနေ
ပစေတော့၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

မိုးကျော်က အုဋ်လှရဲ့ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားပါ
သည်။ အုဋ်လှက Ring သံ ပိတ်ထားတဲ့ သူ့ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ
ဘယ်က call တွေ ဝင်ထားသလဲ ပြန်စစ်ကြည့်နေရင်း ဖုန်း
ကောလ်တချို့ကို အမြင်မှာတော့ မျက်မှောင်ကုတ်သွားရပါသည်။
နံပါတ်တစ်ခုတည်းက ဆက်တိုက်ဝင်ထားခဲ့တဲ့ ကောလ်ငါးခု။

အင်း ... ဒီကောင်မလေးတော့ မလွယ်တော့ဘူး။

ဒီကိစ္စဟာ ပေါ့သေးသေးထားလို့ မရတော့တဲ့ ပြဿနာတစ်ခု

ခြစ်လာပြီ။ နည်းနည်းလေး မဆိုစလောက်လေး ပတ်သက်မိတာ နှင့် အလျှော့မပေးစတမ်း လိုက်ချုပ်နေတာ။ အုဋ်လှက နောက် ဆုတ်ရှောင်ဖယ်လိုက်တာမို့ ပိုဆိုးသည်။

“ကိုအုဋ် ... ရတယ်ဗျ ... ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

မိုးဂျော်က စီဒီတစ်ချပ်ကို ရုံးခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ဝန် ဂျက်တာစက်ထဲ ထိုးဖွင့်ထည့်လိုက်လျှင် ရှေ့တည့်တည့်နံရံက နံရံကပ်အယ်လ်စီဒီကြီးမှာ ရုပ်ပုံတွေ ပွင့်လာပါသည်။

ကွန်ဒိုခန်းတွေ အရောင်းစဖွင့်တဲ့နေ့က အောက်ဆုံး ထပ်ဟောလ်ထဲက ဧည့်ပရိသတ်တွေနှင့် ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားကို CCTV နှင့် အပေါ်နားခပ်ကျကျက ဆီးပြီးရိုက်ထားတဲ့ မြင်ကွင်း တွေ ပေါ်လာသည်။ မိုးဂျော်က စီဒီကို အမြန်ခလုတ်နှင့် ကျော် ရင်း ကြည့်နေပါသည်။

“ဟော ... ဒီမှာ”

မိုးဂျော်က စီဒီကို နောက်ပြန်ရစ်လိုက်ရင်းလိုချင် တဲ့နေရာလေးမှာပဲ ရပ်လိုက်သည်။ ဖိတ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်တွေ၊ ကုမ္ပဏီက တာဝန်ရှိသူတွေ၊ စာနယ်ဇင်းတွေက ဖိတ်ထားတဲ့ ဣိယံစားလှယ်တွေ၊ ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တွေ၊ ဖွင့်ပွဲဖွဲ့ကြီးဖြတ်

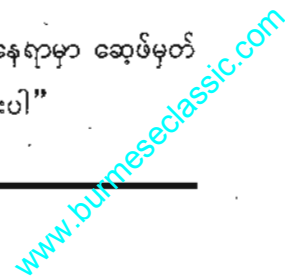
ဖို့ ဖိတ်ထား၍ ရောက်နေသော ဗန်းကိုင်ဖဲကြီးကို ခော်ဒယ်လ် တွေ မြင်ကွင်းထဲမှာ လူများစွာ ရုံးစုရုံးစု ယောက်ယက်ခတ်နေ သည်။

ဖွင့်ပွဲဖွဲ့ကြီးဖြတ်တဲ့အခါမှာတော့ ကွန်ဒိုရှေ့က ကွက် လပ်မှာ ထွက်လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ပွဲမစသေးခင်မို့ မိုးပျံပူဖောင်းတွဲကြီး တွေကအစ ခန်းမထဲက တစ်နေရာမှာပဲ ချည်နှောင်ထားဆဲရှိသေး သည်။ အဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့လည်း ရှိနေ ကာ သူတို့အနီးက ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လုပ်နေသော မိန်းက လေးတစ်ယောက်ဟာ ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့ရဲ့ မီးကြီးတွေနှင့် ခလုတ် တိုက်ကာ မိုးပျံပူဖောင်းတွဲကြီးတွေအကြား ဝုန်းခနဲဆို ချော်လဲ ကျသွားပါသည်။

ဘေးက တစ်ယောက် နှစ်ယောက် ဝိုင်းပြီးလက် ကမ်းထူမ၊ ပေးလိုက်၍ ထ၊ လာအပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လိမ်ဖယ် ဖယ်နှင့် ဝင်ပေါက်ဘက် လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ပုံရိပ်တွေက မှတ် တမ်းတွေထဲမှာ အစီစဉ်တကျ မိနေသည်။

“အဲဒါ မဟုတ်လား ကိုအုဋ်”

“အင်း ... သူ့ကို ကြီးကြီးမြင်ရတဲ့ နေရာမှာ ဆေ့ဖ်မှတ် ပြီး ငါ့ကို ရနိုင်သလောက် ချဲ့ပြစမ်းပါ”

အုတ်လှစကားအတိုင်း မိုးရောက်က ရှာဖွေကာ ပုံကြီး

ကြီးပေါ်တဲ့နေရာမှာ ငြိမ်လိုက်ပြီး ပုံကိုချဲ့၍ အနီးကပ် zoom ဆွဲကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အင်း ... အဲဒါပဲ”

အုတ်လှက ချဲ့ယူလိုက်၍ နည်းနည်းဝါးသွားသော ပုံရိပ်ထဲက မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ အမြဲပဲ ပျာကလတ် ရှုပ်ပလာ ထင်ပါရဲ့။ မီးကြီးနဲ့ ခလုတ်တိုက် ချော်လဲလိုက်၊ သူများခြေထောက်ကို နမောန်နမဲဘယ်ပြန်ညာပြန် တက်နင်းလိုက်။

သူ့ခေါင်းအလှုပ်တိုင်းမှာ စင်းပျော့ပြီး ရှေ့ဘက်လည်း ရှည်နေတဲ့ဆံပင်တွေက မျက်နှာကို ဒီလောက်ကွယ်နေတဲ့ဟာ ဘယ်လိုလုပ် အမြင်အာရုံ ရှင်းလင်းတော့မှာလဲ။ အစစ်ပဲ ... သူပဲ။

“ရပြီ ... ပိတ်လိုက်တော့”

“သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုအုတ်၊ ကိုအုတ်ကို ဒီနေ့ တက်နင်းတာ သူလား”

“ဒါပေါ့ကွာ”

“ဪ ... လည်ပင်းမှာ အိုင်ဒိုင်တတီကတ် ချိတ်ထားတယ်ဆိုတော့ စာနယ်ဇင်းတွေကလာတဲ့သူ ထင်တယ် ကိုအုတ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့လည်း အဲသလိုပဲ ကတ်ချိတ်လို့ပဲလေ”

“ဪ ... သူ ဘယ်သူလဲ စုံစမ်းလိုက်ရမလား ကိုအုတ်”

“သိရနိုင်လား”

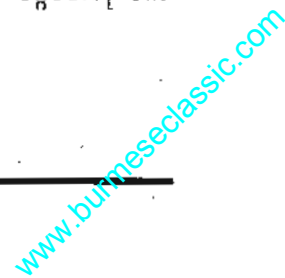
“သိနိုင်ပါတယ်၊ ပတ်ဘလစ်ရီလေးရှင်းက တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်မယ်လေ ကိုအုတ်၊ အဲဒီပွဲတုန်းက ဖိတ်စာတွေ တာဝန်ယူဖိတ်တဲ့ သူကတော့ သိမှာပေါ့ ... ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ”

“အင်းလေ ...၊ အာ ... မေးမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ အရေးလည်း မကြီးလှပါဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲ သူ့ပုံစံကို မြင်ဖူးနေသလိုရှိလို့ မင်းကို မေးကြည့်တာပါ၊ သူ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

သို့သော် ... စီဒီဇွေယူ၍ ပြန်ထွက်သွားသော မိုးရောက်က တံခါးခေါက် ပြန်ဝင်လာချိန်တွင် မေးပြီးသားအဖြေ ဝါလာပါသည်။

“ကိုအုတ် ... ‘.....’ ဂျာနယ်နဲ့ ‘.....’ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က မိန်းကလေးပါ၊ သမုသစ် ... တဲ့”

“သမုသစ် ! ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူတို့ဂျာနယ်မှာရော မဂ္ဂဇင်းမှာရောတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရာကြော်ငြာတွေရော၊ ကျွန်တော်တို့ဆီက အိမ်သုတ်ဆေးတို့ Lubricant တို့ ကြော်ငြာတွေရော မကြာ မကြာ ထည့်ဖူးတယ် ကိုအုဋ်”

“ဪ ... အင်း ... အင်း ...”

အုဋ်လှက ခေါင်းညိတ်ပြီး အကြောင်းအရာကို ဤတွင်ဖြတ်လိုက်ပါသည်။ အုဋ်လှ စကားဖြတ်ကာ သူ့ရဲ့စားပွဲပေါ်က အလုပ်စာရွက်စာတမ်းတွေ ကောက်ကိုင်ပြီးမို့ မိုးဂျော်က အလိုက်တသိ သူ့အခန်းဘက် ပြန်ကူးရန် ပြင်ဆင်ပြီးမှ တံခါးကူးအရောက်တွင် ...

“ဟို ... ကိုအုဋ်”

မပွင့်တပွင့်အသံကြောင့် အုဋ်လှက မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မိုးဂျော် နှုတ်ဆွဲနေတာမြင်လျှင် ...

“ပြောလေ ... ဘာလဲ”

“ဟို ... ဟိုကောင်မလေးက မရပ်သေးဘူး”

“ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“သူ့ဖေဖေဘွတ်စာမျက်နှာမှာ စောင်းပါးရိပ်ခြေတွေ ရေးနေတုန်းပဲ၊ သူရေးပုံက ပြန်လျှော့ချလိုလည်းရအောင် ဘလိုင်း

ကြီး လိမ်ရာလည်းမကျအောင် ဖတ်လိုက်ရတဲ့သူတွေကလည်း တကယ်အရှိထက် သို့လော သို့လော ပိုတွေးစရာ ဖြစ်အောင် တော်တော်ရေးတတ်တယ်ဗျ၊ အလွယ်တကူနဲ့တော့ လက်လျှော့မယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူး”

“.....”

“သတင်းက နည်းနည်း ပြန်ကူးလာနေတယ် ကိုအုဋ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဟိုက ဒီက နည်းနည်းမေးမြန်းကြတာတွေ ရှိတယ်”

“မင်း ဘယ်လိုပြန်ပြောလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝဘူးခံပြီး ပိတ်ချပစ်တာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါပြောထားတယ်လေ မိုးဂျော် ရာ၊ လုံးဝဘူးခံလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါဖြစ်စေချင်တာက နည်းနည်းပါးပါး ခင်မင်ပြီး အဆက်အစပ်လေး ရှိသွားတာ၊ ဖုန်းအဆက်အသွယ်လိုမျိုး၊ တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်ထွက်စားတာမျိုး၊ အဲသလောက်ရှိသွားတဲ့ အပေါ်မှာ နင်းပြီး သူလိုရာဆွဲပြီး ချဲ့ကားဖွဲ့နေတာဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ ... လုံးဝ ဘာမှမရှိပါဘူး ဆိုတော့လည်း မျက်စိမှိုက်ပြီး မြောင်လိမ်ရာကျနေဦးမယ်၊ မြင်တဲ့သူကလည်း မြင်ဖူးမှာ”

“နည်းနည်းရှိလို့ များများကားပါတယ် ဆိုတာမျိုး လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ကိုထွဋ်ရ၊ နည်းနည်းရှိတယ်ဆိုရင်ကို သူက အဲဒီပေါ်နင်းတော့မှာလေ၊ အန်တီကလည်း ကျွန်တော့် ကို မှာထားတယ်၊ ဒီသတင်းကို အစပြတ်အောင်ဖျောက် တဲ့”

“ငါ့အမေက အဲလိုပြောတာကတော့ လွယ်တာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လုပ်ဖို့က ခက်တာ၊ ဘာမှဂရုမစိုက်ဘဲ ဒီတိုင်းပစ်ထား လွှတ်ထားလိုက်ရင် ပိုပြီးမကောင်းဘူး လား”

“သူပြောချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောလို့ ရနေအောင် ငြိမ်နေ ပေးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ ကိုအုဋ်ရ၊ အန်တီက မေးနေတယ် ကျွန်တော့်ကို၊ မင်း ကိုအုဋ်မှာ ရည်းစားမရှိဘူးလားတဲ့၊ ရှိများရှိရင် ခုချက်ချင်း စေ့စပ်ပြီး မကြာခင် လက်ထပ်ပေး စားလိုက်လို့ရအောင်တဲ့”

အုဋ်လှက ပြုံးရင်း ...

“မင်း ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ကိုအုဋ် သူ့ကိုယ်သူထက် ချစ်တဲ့သူ မပေါ်သေးဘူး၊ ရွေးတုန်းလို့”

“မင်းကလည်း အတို့အထောင် သိပ်မလုပ်နဲ့၊ မေမေက ငါ့ကို အရမ်းအိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေတာ၊ တော်ကြာ ... လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မရှိဘူးဆိုပြီး သူ မျက်စိကျတဲ့ဟာနဲ့ ကောက်ကက် ပေးစားနေပါဦးမယ် မိုးဂျော်ရာ”

“တကယ်လည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ရှိမှမရှိတာ၊ ကျွန် တော့်စိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရမလား”

“အဲမာ ... ဘာတုံး ... ပြောပါဦး”

“ကိုအုဋ်က လည်လွန်းတဲ့ဘီးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်လိုမို့ နှစ်လိုမို့စနဲ့ ချေးသင့်တော့မှာ စိုးရိမ်ရတာ၊ ခုခေတ်မိန်းက လေးတွေကို ကိုအုဋ်က လျှော့တွက်နေတာကိုး၊ ကိုအုဋ် ထက် ဝါရင့်ပြီး အတွေ့အကြုံတွေ ရင့်ကျက်ပြီး သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ဂျင်ပေါ်ကထုံးပါလို့ ထင်နေတဲ့ မြာအပွေစား ကြီးတွေတောင် သူတို့ထက်လည်တဲ့ ထုံးပေါ်နားတဲ့ခြင်နဲ့ တွေ့တော့ ကျရှုံးကြရတဲ့ သာဓကတွေ အများကြီး ကိုအုဋ်”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ငါလည်း အခု သူ့ကို လုံးဝရှောင် နေတာပဲ၊ ငါ့ကို ကျရှုံးအောင်လုပ်လို့တော့ မရပါဘူး”

“သူ့ထောင်ချောက်ထဲကျပြီး သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရမှ ကျရှုံးတာမှ မဟုတ်တာ ကိုအုဋ်ကလည်း၊ ခုခေတ်မှာ လူ တွေက နာမည်ကျော်တွေ သူဌေးတွေ အပုပ်နဲ့ထွက်လေ နာမည်ပျက်လေ လက်ခုပ်တီးလေပဲ၊ ဘယ်အချက် ခြေဖမ်း

လမင်းမိုးမိုး

မှားမလဲ စောင့်နားစွင့်နေကြတာ၊ ကိုယ့်မှာ အကျိုးရှိရှိ မရှိရှိ ဝင်ဆော်ကြ ဝင်အော်ကြတာ၊ Facebook တို့ ဘာ တို့လို Social network တွေမှာ ပိုဆိုးတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ... ဒါဖြင့် ငါ ဘာလုပ်ရင်ကောင်း မယ်လို့ မင်း ထင်တာလဲ”

“ခုနေ ကိုအုဋ်မှာ ရည်းစားလေး တစ်ယောက်လောက် ရှိရင်လည်း ကောင်းသား၊ အန်တီ ပြောသလိုပဲ၊ ကောက် စေ့စပ်လိုက်ရုံပဲ၊ အဲသလိုဆိုရင် ဟိုဘက်ကို အထူးတလည် ဖြေရှင်းမနေရဘဲနဲ့ သူလည်း အလိုလို အရှိန်တန်သွားမှာ အမှန်ပဲ”

“ကျွတ် ... မင်းကလည်း မရှိလို့ မဖြစ်နိုင်တာကို လာ အကြံပေးနေပြန်ပြီ၊ ဖြစ်နိုင်တာတော့ အကြံမပေးဘူး”

“ရုပ်ရည်ရော စည်းစိမ်ဥစ္စာရော အရည်အချင်းရော ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘဲနဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်တောင် မရှိတာက တော့ ကျွန်တော် ပြောသလိုပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ချစ်နိုင်တဲ့သူ မရှိလို့ပဲ နေမှာပါပဲ၊ အတ္တကြီးတဲ့ သဘော ပေါ့ ... အဟဲဟဲဟဲ”

အုဋ်လုက ပြီးစပ်စပ်လုပ်နေတဲ့ မိုးဂျော်ကို ရှုတည် တည် မကျေမချမ်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... မိသမု၊ နင် ဘာလို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲ”

သမုက မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ ကုပ်ကိုပင် ပုလိုက်မိ ပါသည်။ ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... တေနာမ နွယ်ဝတီ။ သူ့ ဖုန်းကို မကိုင်တော့ ဘယ်က တခြားနံပါတ်နှင့် ကောက်ဆက် သည်မသိ။ သူ့နံပါတ် မဟုတ်တော့ ကိုင်မိတာပေါ့။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ဘယ်သူပါလဲရှင်”

သမုက အပြစ်ကင်းစင်သော ညောင်နာနာသံလေး နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာ မုန်လာဥ လုပ်နေတာလဲ”

“ရှင် ... မုန်လာဥ၊ ဪ ... ဖုန်းမှားနေတယ်ထင်တယ် ရှင်၊ ဒါ ကုန်စိမ်းဈေးက မဟုတ်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

“တော်စမ်းဟာ ... သမု၊ ရူးသလို ဝေါသလို လုပ်မနေနဲ့၊
ငယ်ကျင့်ကို မပျောက်ဘူး ... ဟွန်း”

“အသံက ပြတ်တောက် ပြတ်တောက်နဲ့ ခုပြောနေတာ
ဘယ်သူလဲဟင်”

“ငါ ... ငါ ... ငနွယ် ... ငနွယ်၊ နွယ်ဝတီ ဟဲ့၊ ငါရှိ
နေသမျှ ကာလပတ်လုံး နင် အဆင့်နှစ်က တက်လို့မရ
အောင် နင့်အပေါ်ကပိတ်ပြီး အမြဲအဆင့်တစ်ခုခုတဲ့ နင့်
ငယ်သူငယ်ချင်း နွယ်ဝတီ ... သိပြီနော်”

“ဟယ် ... ငနွယ် ... မိန်းမ၊ ကောင်မစုတ်၊ ကောင်စုတ်မ၊
စုတ်ကောင်မ၊ နင် ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ဘာ ... ငါက ဘယ်ပျောက်ရမှာလဲ၊ ပျောက်နေတာ ပုန်း
နေတာက နင် မဟုတ်လား”

“ငါက ဘာလို့ပုန်းနေမှာလဲ၊ အို ... ဘုရားသခင်”

“သိဘူးလေ၊ ကျော့ကျော့ ပြောတာပဲ၊ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ
ဆက်သွယ်လို့ မရဘူးတဲ့၊ နင်က အမြဲပုန်းနေတာတဲ့၊
တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပိုပြီး အပျိုကြီးဖြစ်ဖြစ်လာလေ
လဲ့အောင်ပုန်းလေတဲ့”

ကြည့်စမ်း ...။

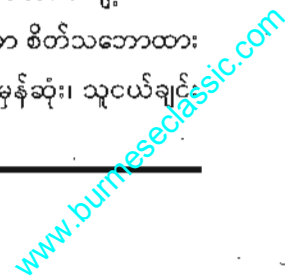
မော်ကြွားပြီး ဇော်ကားလိုက်တာ။ တမင်တကာ
သူ့မျက်နှာ မမြင်ချင်လို့ သူနဲ့အဆက်အသွယ် မလုပ်ချင်လို့

အတွေ့မခံတဲ့ဥစ္စာကို အပျိုကြီးဖြစ်လို့ ပုန်းသတဲ့။ အဲဒီမိန်းမကို
ဆော့ ဓားနဲ့ကို တောက်တောက် တောက်တောက် စဉ်းပစ်ချင်
တာ။ အထူးသဖြင့် ရှေ့ကို ထော်ထွက်နေပြီး ချိုးဖဲ့နှိပ်ကွပ်ပြော
တတ်လွန်းတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းထူကို။

သူမှ တကယ့် ကောင်စုတ်မ။ အစုတ်အပဲ့ အပုပ်
အယုတ်တွေ တန်းစီလိုက်ရင် အများရှေ့ကကျူးပြီး အထူးကို
ပုပ်ယုတ်စုတ်တဲ့ မိန်းမ။ ငယ်ကတည်းက နှစ်ပေါင်းများစွာတွဲခဲ့
ရလို့ သူငယ်ချင်းစာရင်းထဲပါကာ ဘယ်လိုမှ ဖြတ်ချခွာထုတ်
စာရင်းဖျောက်လို့ မရပေမယ့် ကောင်းကျိုးတစ်စက်ကလေးမှ
မပေးတဲ့ ဘုရားစူး သူငယ်ချင်းမ။

ခုတွေ့ ခုမုန်းတဲ့ သူငယ်ချင်း။ မတွေ့မဆုံလိုတဲ့
သူငယ်ချင်း။ တွေ့ရင် အန်ထွက်ချင်တာကို နင်းကန်မျိုးချပြီးပြီး
ပြရဦးမယ့် သူငယ်ချင်း။ ကေးဝင်ပုဏ္ဏားလို နဖူးကအမာရွတ်စမ်း
မိတိုင်း အခဲမကြေရတဲ့ သူငယ်ချင်း။ ဤအနှီသူငယ်ချင်းကို
ခုတလောတော့ ရှောင်လို့ ပုန်းလို့ လွတ်ချင်မှ လွတ်လိမ့်မည်ဆို
တာ သမု ကြိုတင်ရိပ်မိပြီးသား။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ “ကေသရီ” ပြန်လာတယ်လို့
သတင်းကြားလိုက်ရလို့ပါပဲ။ သမုသစ်၊ နွယ်ဝတီ၊ ကျော့ယမင်း၊
ကေသရီ ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲမှာ စိတ်သဘောထား
ပြည့်ဝအေးချမ်းဆုံး၊ သဘောထား အဖြောင့်မှန်ဆုံး၊ သူငယ်ချင်း

တွေအပေါ်လည်း အစစ်အမှန် သံယောဇဉ်အကြီးဆုံး ဖြူစင်သူ လေး ကေသရီ ရေခြားမြေခြားက အလည်ခဏ ပြန်လာတယ် ဆိုတာ ကြားသိကတည်းက ဒီသူငယ်ချင်းလေးယောက် နဖူးတွေ ခူးတွေ ပြန်လည်ဆိုတွေ့ကြဖို့ကိုလည်း ကေသရီ မဖြစ်မနေစီစဉ် ကြိုးပမ်းတော့မည်ကို သိထားပါသည်။

“ဪ ... အဲဒီ မိကျော့ကတော့ ရူးနေတာပဲဟာ၊ အရူး စကားကို ရူးတဲ့သူပဲ အတည်ယူမှာပေါ့ဟာ”

“မိကျော့က ဘာလို့ ရူးနေတာလဲ”

“ဟင် ... တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာပြီး နင်ကမသိတော့ ဘူးလား”

“ဪ ... အလှဘုရင်မရူး ရူးနေတာလား ... ဟီ ဟီ ဟီ”

“နင်သိရင် ပြီးတာပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ငါ့ကို မနာလိုနေတာ နင်တို့အသိပဲဟာ”

“အဟီ ... သူကပြောတော့လည်း သူ့ကို နင်က မနာလို နေတာတဲ့”

“ငါက သူ့ကို ဘာကိစ္စ မနာလိုနေရမှာလဲ၊ သူ့မှာ ငါ မနာလိုစရာ ဘာအရည်အချင်း ရှိလို့လဲ”

“ကိုကိုကျော်အချစ်ကို မရခဲ့လို့ နင်က မနာလိုနေတာလို့ သူ အမြဲပြောနေတာပဲလေ၊ မနေ့တစ်နေ့ကတောင် ပြော နေတုန်းပဲ ... ဟား ဟား”

“အမယ်လေးနော် ... သူ့ကိုကိုကျော် အချစ်ကိုများ ငါ ရချင်ခဲ့ရင် သူတောင် အခုလို မရခဲ့တော့ဘူးဆိုတာ နင် နားမလည်ဘူးလား”

“အေးဟဲ့ ... ငါ့ရော မိကေရော တောက်လျှောက်ထင်နေ ခဲ့တာက နင်နဲ့ ကိုကိုကျော် တစ်နေ့နေ့မှာ ချစ်သူတွေဖြစ် သွားမလားလို့လေ၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်လှည့် ပြလိုက်သလို သူနဲ့ ကိုကိုကျော် ချစ်သွား လက်ထပ်သွား တယ်ဆိုတာ ဉာဏ်တောင် မမိတော့ဘူး”

“အဲဒါပဲပေါ့ဟဲ့၊ အဲဒါ လိုရင်းပဲ၊ နင်သဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အေးနော် ... ငါတို့ ကျောင်းလည်းပြီးရော တကွတပြား စိတ်ဖြစ်ကုန်လိုက်တာ၊ မိကျော့က ကိုကိုကျော်နဲ့လက်ထပ်၊ ကိုကိုကျော် တာဝန်ကျတဲ့ မြစ်ကြီးနားကိုပါသွား၊ မိကေက သူ့အစ်မရှိတဲ့ ယူအက်စ်အေကိုရောက်သွား၊ ဟိုမှာ ကိုရစ် ချတ်နဲ့လက်ထပ်၊ နင်က ဂျာနယ်လစ်ဇင်မိတ်ချင်တယ် ဆိုပြီး နင့်အစ်ကိုဆီ ကိုရီးယားကိုထွက်သွား၊ ငါလက်ထပ် တော့ နင်တို့သုံးယောက်လုံး အနားမှာ မရှိကြဘူး”

“အင်း”

“မိကေတို့ လင်မယားက ဟိုမှာပဲ အခြေချနေကြတာမို့လို့ ထားပါတော့၊ နင်က နှစ်နှစ်နေတော့ ပြန်ရောက်လာသားနဲ့ ငါတို့နဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက် အဆက်ပြတ်ရတာလဲ”

“ငါပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နှစ်ကျတော့ နင်နဲ့ တွေ့ပါသေးတယ်ဟာ”

“တစ်ခါတည်းလေ၊ အဲဒီတစ်ခါပဲ တွေ့တာကို၊ ကျော့လည်း သူ့ကိုကိုကျော် အမ်အက်စ်စီပြန်ဖြေလို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာသားပဲ၊ နင်နဲ့မတွေ့ဘူးဆို”

“ဒါကတော့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင် တွေ့မှာပေါ့ဟဲ့၊ အကြောင်းမှ မတိုက်ဆိုင်တာ”

“မိကျော့ကပြောတော့ သူတို့လင်မယားကို နင်က တမင်တကာ ရှောင်ပုန်းနေတာဆို”

“ဟဲ့ ... ငနွယ်”

“ဘာလဲ”

“နင်က ဘာလဲ၊ မိကျော့စကားတွေ နားထောင်၊ မိကျော့ဘက်ပါပြီး ငါ့ကို ကြားထဲကနေ သတင်းပြန်ပေးသလိုလိုနဲ့ နင်ပါ တတပ်တအား စွပ်စွဲနှိပ်ကွပ်နေတာလား ... ဟုတ်လား”

“ဟယ် ... မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

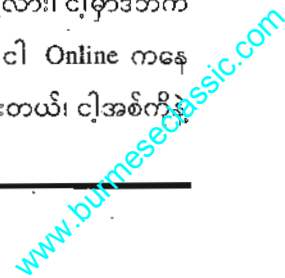
“မဟုတ်ရင် မိကျော့စကားတွေနဲ့ ငါ့ကို ဟိုလိုဆို ဒီလိုဆို ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ထိုးနှက်နေတာလဲ၊ နင်က ဘာလဲ၊ ငါ့အတွက် နာတာလား၊ ငါ့ကို နာစေချင်တာလား၊ ရှင်းရှင်းပြော”

“ဟဲ့ ... ဒီလိုပဲ၊ သူပြောတာ ပြန်ပြောပြတာပေါ့ဟဲ့၊ နင်အဲဒါကြောင့် မိကျော့နဲ့ မတည့်တာ၊ ပြောလိုက်ရင် ဘုပဲ”

“သူနဲ့ မတည့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ အဲဒါကြောင့် နင်တို့နဲ့ မဆုံချင်လို့ ကျောင်းဂဲသားရင်းတွေ မလာတာ သိပြီလား၊ တွေ့ရင် ငါ့ကို အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ်တွေပဲ ရွေးပြောတာ၊ နင်တို့နဲ့မတွေ့တာပဲ နားအေးတယ်”

“အောင်မာ ... ငါက ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ မဟုတ်ဘူးဟဲ့ သိရဲ့လား၊ နင် ခုလိုပြောလို့ မိကျော့က သူတို့ကို နင်ရှောင်တယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ တွေ့တော့၊ သူငယ်ချင်းချင်း တွေ့ရမှာပေါ့၊ အဲလို မလာဘဲ ရှောင်နေစရာလား။ နင် တော်တော်ပြောရက်တယ်”

“ငါ့ဟာနဲ့ငါ အားတာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ ငါ့မှာဒီဘက် အလုပ်ကလည်း တစ်ဖက်၊ ပြီးတော့ ငါ Online ကနေ ဈေးရောင်းတဲ့အလုပ်လည်း လုပ်ရသေးတယ်၊ ငါ့အစ်ကိုနဲ့

ယောက်မဆီက ကိုရီးယားက ဖက်ရှင်ပစ္စည်းတွေကိုမှာ ပြီး Online ကရောင်းပေးတာလည်း အလုပ်ရှုပ်သေးတယ်။ နင်တို့ချိန်းတဲ့အချိန်တွေ ငါမအားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါဆို နင်အားတဲ့အချိန် ပြန်ချိန်းပါလား၊ အပိုတွေလာ ပြောမနေနဲ့၊ ငါတောင် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ချိန်းရင်လာ ဆုံနိုင်သေးတယ်။ နင်က အပျိုကြီးပဲ ဘာမအားစရာရှိလဲ၊ ပြီးတော့ အပျိုကြီးလုပ်နေပြီး ဘာတွေ ဒီလောက်စီးပွားရှာ နေတာလဲ၊ ဘယ်သူသုံးဖို့လဲ”

“ငနွယ်နော် ... အပျိုကြီး စီးပွားမရှာဘူးလို့ နင်ကို ဘယ်ဘုရားက ဟောထားလဲ၊ ငါ့ဟာငါ စီးပွားပဲရှာရှာ အိပ်ပဲနေနေ အပျိုကြီးတာ မကြီးတာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဟီး ဟီး ဟီး ... ဟဲ့ ... နေပါဦး ဒါနဲ့ သိချင်လွန်းလို့ပါ။ နင် ဒီလောက်လှပြီး ဘာလို့ယောက်ျားမရတာလဲဟင် ... အဟီးဟီး”

သမုက နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်လိုက်မိပါသည်။ ဒီစကားမျိုးတွေက လူ့အရှိုက်ကို ထိလှသည်။ အစုတ်ပလုတ်မတွေ။ သူငယ်ချင်းအရင်းတွေသာဆိုတယ် လူကို ကလိဖို့ ရိဖို့

တစ်ယောက်ချက်ကောင်း တစ်ယောက်စောင့်ပြီး အားနည်းချက် နှိပ်ကွပ်ဖို့ ချောင်းနေကြမှတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပေါင်းနေရဦးမှာလဲ။ အဲဒါကြောင့် အမြင်ကတ်တာ၊ မတွေ့ချင်တာ၊ ပစ်ထားတာပေါ့။

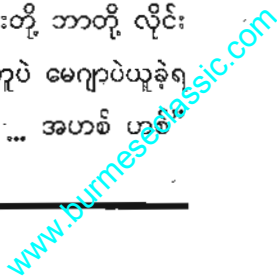
“ငါ့ကို ယောက်ျားမရဘူးလို့ ထင်နေတာ ငကျော့ တစ်ယောက်တည်းမှတ်တာ၊ နင်လည်း ပါတာကိုး ငနွယ်ရဲ့ ... ဟုတ်လား၊ မိန်းမတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်တည်းနေရင် ယူမယ့်ယောက်ျား မရှိလို့လို့ ထင်မှတ်နေတာတော့ တော်တော် အတွေးတိမ် ဦးနှောက်မဲ့တဲ့ လူညံတွေ စိတ်ကူးပဲ”

“အောင်မာ ... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မရတာလဲ”

“မရဘူးလို့ အဲလိုထင်နေသရွေ့ နင် မိကျော့တပည့်ပဲ”

“ဘာ ... ငါက ဘာကိစ္စ မိကျော့တပည့် ဖြစ်ရမှာလဲ၊ အတန်းထဲ အမြဲအဆင့်တစ်ရတဲ့သူနဲ့ အမြဲအဆင့်သုံးဆယ် နောက်မှာရှိတဲ့သူနဲ့ ဘယ်သူက တပည့်ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... မိကျော့က အလှဘုရင်မရူး ရူးနေသလို နင်ကလည်း အဆင့်တစ်ကြောင် ကြောင်နေတာပဲ ကိုး၊ ငနွယ်ရယ် ... အတန်းထဲ အမြဲတစ်ရခဲပေမယ့် ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း ဆရာဝန်လိုင်းတို့ ဘာတို့ လိုင်းကောင်းမမီ ဘာမမိနဲ့ ငါတို့လိုပဲ တူတူပဲ မေဂျာပဲယူခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူငယ်ချင်းရယ် ... အဟစ် ဟစ်

သမုက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် နွယ်ဝတီ နာမည် စကား ရွေးချယ်နှိပ်ကွပ်လိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူလည်း နာဦးပေါ့။ လူကို ယောက်ျားမရတဲ့ အပျိုကြီးလေး ဘာလေးနှင့် ဘဝမှာ အနာဆိုးစကားကို လာပြောနေတဲ့သူကို ဒီလောက်တော့ ပြန်ပက်မှပေါ့။

“ဘာ”

ထင်တဲ့အတိုင်း နွယ်ဝတီ နာလုံးပေါက်သွားပါသည်။

“ဟဲ့ ... ငါ့ဟာငါ မေဂျာယူပေမယ့် နင်တို့ထက် အမှတ်ပေါင်း အများကြီးသာခဲ့တယ်ဟဲ့ ... သိရဲ့လား”

“ဆယ်တန်းရမှတ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အရာက ခုဆိုရင် Thirteen years ago ဖြစ်သွားပြီ ငနွယ်ရေ ... နော်၊ တမ်းတမနေနဲ့တော့၊ နင်သိဖို့က လူဆိုတာ အဲလိုပဲ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်ကံတရားနဲ့ကိုယ် ချည်းပဲ၊ ကဲ့ရဲ့တတ်ရင် ကဲ့ရဲ့ခံတတ်ဖို့လည်း သင်ကြားထားရတယ် သူငယ်ချင်းရဲ့ ...

အဟီး ... နင်က စာတော်ပါတယ်ဟဲ့၊ ခြေချော်လက်ချော်နဲ့ နင်လိုချင်တဲ့ ဆေးလိုင်းမမိခဲ့ မရခဲ့တာလေ၊ တခြားမိတဲ့လိုင်း တချို့ကျတော့လည်း နင်မယူချင်လို့မယူတာလေ၊ ဒီလိုပဲပေါ့ဟယ် ... လောကကြီးမှာ မရတာလည်း ရှိသလို မယူတာလည်းရှိတယ်၊ သဘောပေါက်ပြီလား”

“ဟွန်း ... ကောင်နာမ၊ တဲ ... ဒါဆိုပြော၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားမယူတာလဲ”

“မယူချင်လို့ပေါ့ဟယ် ... ရှင်းနေတာကို”

“ကိုကိုကျော်ကို မရခဲ့လို့လား”

“ပြောရင်း ဆိုရင်းက၊ နင် သေမယ်နော် ... ငနွယ်၊ ဆရာဝန်လောက်ကို ငါက မလိုချင်လို့ပေါ့”

“အောင်းမာ့ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

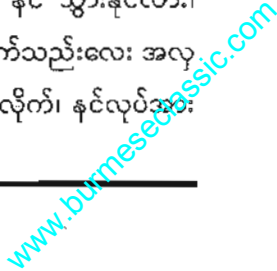
“အေး ... အဲဒါပဲ”

“အခုကော အဲဒီထက် သာတာရပြီလား”

“ရသော်ငြားလည်းပဲ ငါက ယောက်ျားမယူချင်သေးတာလေ ... ငဲ့ ငဲ့”

“ဘုရားရေ ... ဆရာဝန်ထက်သာတာ ရုတားတာတောင် နင်က မယူချင်သေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဒါပေါ့၊ နင်တို့ မိကေတို့ကို ကြည့်လေ သားတွဲလောင်း သမီးတွဲလောင်းနဲ့ ဘယ်လောက် ကသီလင်တ ဖြစ်နေကြလဲ၊ မိကေကို ထည့်မပြောပါနဲ့ဦး၊ နင့်ကိုယ်နင်ပဲ ကြည့်ပါဦး၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ Beauty Spa နင် သွားနိုင်လား၊ ဆံပင်လေးပေါင်းလိုက်၊ ခြေသည်းလက်သည်းလေး အလှပြင်လိုက်၊ Facial treatment လေးယူလိုက်၊ နင်လုပ်အံ့”

လို့လား၊ ရုပ်ရှင်လေးကြည့်လိုက်၊ Music show လေးကြည့်လိုက် နင်သွားနိုင်လား၊ ဟိုးတလောက ကလေးနေမကောင်းလို့ ဆံပင်ဖရိုဖရဲကြီး ကျားပါးစပ်နဲ့ညှပ်ပြီး အင်္ကျီဟောင်းကြီးနဲ့ နင် ဆေးခန်းပြေးရတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ ... နင် တွေ့တယ်ပေါ့ ငါ့ကို၊ ကြည့်စမ်း လှမ်းခေါ်ပြီး သတင်းလေးတောင် လာမမေးဘူးပေါ့”

“နင်က နင့်အပူနဲ့ နင်လေ၊ ငါလှမ်းခေါ်ရင်လည်း နင် အာရုံသိပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က ငါက မင်းသမီး ‘.....’ ဆေးရုံစကတက်တာ လာကြည့်တာလေ၊ လှလှပပ ကြော့ကြော့မော့မော့ ဖြစ်နေတာ၊ နင်က နင့်သောကနဲ့ လူပုံက ရွဲနေတာနဲ့ ငါက အားနာပြီးလာခေါ်မနေတော့တာပါဟ”

ကဲ ... ပြီးရော့။

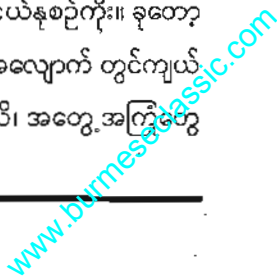
တမင်တကာကို နှိပ်ကွပ် ပြောပစ်လိုက်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲမှာ သမုကို အနှိပ်ကွပ်ဆုံး မနာလိုဆုံး အကျောဆုံးဟာ ကျော့ယမင်းပါ။ နွယ်ဝတီက မိကျော့လောက် မဆိုးပေမယ့် မိကျော့လေသံကိုဖမ်းကာ နင်းကာ လိုက်ခွပ်တတ်သည်။ ကေသရီ တစ်ယောက်ပဲ စိတ်ထားဖြူစင်တာ။

မိကျော့ကတော့ သမုမှ သမု၊ ပစ်မှတ်ကိုထားကာ ယှဉ်ပြိုင် မနာလို ကြည့်မရတာဖြစ်ပြီး နွယ်ကတော့ တစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ကို ဖဲ့ရွဲနေရင် သူပါတတ်တအား ဝိုင်းဖဲ့တတ်တာမျိုး။ ဒီလူ့မဖဲ့ရ ဟိုလူ့ဖဲ့မည်ထဲကပင်။ နေရင်းထိုင်ရင်း သူများကိုဖဲ့ဖို့ အာရုံက မိကျော့ တစ်ယောက်မှာသာ သမုအပေါ် ထာဝစဉ်ဦးတည်ထားတာမို့ ငနွယ်ကလည်း သမုကို ဝိုင်းဝိုင်းဖဲ့တတ်တာ အကျင့်ပါနေသည်။

ပြီးတော့ ငနွယ်အကျင့်က အထက်ဖားအောက်ဖိ မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါတတ်တာမျိုးပင်။ ဘယ်သူပြောလည်နေသလဲ သူ မျက်နှာချိုသွေးကာ ဖားမည်။ ဘယ်သူ မျက်နှာမွဲနေမပြောလည်နေမလဲ ခပ်နှိမ်နှိမ်ဆက်ဆံမည်။ ဒါကြောင့် ကေသရီ ရှေ့ကလွဲလျှင် ဒီမိန်းမနစ်ကောင်ရှေ့၌ အမြဲအဆင်ပြေ ဝင့်ကြားထည်ဝါနေမှ တော်ကာကျတာမျိုးပင်။

“နင်ဟာလေ ... မတွေ့တာကြာတဲ့ ကြားထဲမှာ တော်တော်လေသံမြင့်နေပါလား သမု ... ဟင်၊ ဟိုအရင်က နင့်ကို ဘယ်လိုပြောပြော နင် ခုလိုတစ်ခွန်းမခံ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူးနော်”

ဟိုးအရင်က ကျောင်းသူဘဝ၊ ငယ်နုစဉ်ကိုး။ ခုတော့ ကိုယ်လည်း လူ့လောကအလယ်မှာ အထိုက်အလျောက် တွင်ကျယ်ကာ လူတွေအကြောင်းလည်း အရင်ထက်ပိုသိ၊ အတွေ့အကြုံတွေ

လည်း အရင်ထက်ပိုစုံ၊ ကိုယ့်ခံအား စိတ်ခံအားလည်း အရင်ထက် ပိုတောင့်တင်းပြီလေ။ ဘာပြောပြော ဝမ်းတွေနည်းပြီး ရန်မလိုတာနဲ့ပဲ ခေါင်းငုံ့ခံနေတော့မယ့် မျက်စိသူငယ် နုနယ်နယ်လေးတော့ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ။

ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး ယောက်ျားရနေကြတာနဲ့ပဲ သမု အပျိုကြီးဖြစ်နေတာကို ဂေါ်မစွဲသလိုလို လူကြိုက်နည်းသလိုလို ချို့ယွင်းချက်လိုလို နှိမ်ပြောတာကို အထူးအမြင်ကတ်လိုက် တမင်တကာ အနိုင်ပိုင်းပြီး ပြန်ပြောနေတာပါ။

“အခြေအနေတွေကလည်း တူမှမတူတော့တာဟယ်”

သမုက အသည်းယားစရာ တဟင်းဟင်းကလေးရယ်သွမ်းသွေးရင်း ပြန်ပြောပါသည်။

“နင့်အခြေအနေက အခု ဘာမို့လို့လဲ၊ ဂျာနယ်တိုက်မှာ ဂျာနယ်လစ်စ်၊ online က ဈေးရောင်းတဲ့သူပဲ မဟုတ်လား”

မိကျော့က ဆရာဝန်ကတော်။ ငနွယ်ယောက်ျားက ကျူရှင်တွေထောင် ဆယ်တန်းဘော်ဒါတွေဖွင့်ကာ ကြီးပွားနေတဲ့သူ။ ဂေသရီယောက်ျားက အမေရိကားမှာ လခအင်မတန်ကောင်းတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ဒီဇိုင်းပညာရှင်ဖြစ်ရာ သမု အနေအထားက သူတို့နှိမ်မယ်ဆို နှိမ်ချင်စရာပေ။

“ဟဲ့ ... ငါက ဂျာနယ်လစ်စ်သက်သက် မဟုတ်ဘူး၊ “.....”တိုက်ရဲ့အယ်ဒီတာဟဲ့၊ online ကနေ ရောင်းတယ်ဆိုတာကလည်း အချဉ်ထုပ် ဆီးသီးထုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရီးယားက အလှကုန်တွေ အဝတ်အထည်တွေ fashion accessory တွေ ရောင်းတာဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို နင်တို့ အထင်မကြီးလည်း ထားလိုက်ပါ၊ နင်တို့ အထင်ကြီးလောက်တဲ့ ဟာမျိုးလည်း ရှိသေးတာပေါ့ ငနွယ်ရယ် ... ဟီး ဟီး”

“သမု”

“ဘာလဲ”

“နင် သူဌေးရည်းစား ရနေတာလား”

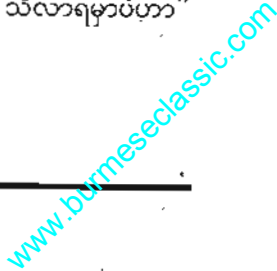
သမုက ဒီဘက်မှာ ကုပ်ကိုပုကာ မျက်ခုံးလေးမြှင့်ပြီး တခွီခွီ ကျိတ်ရယ်လိုက်မိသော်လည်း ဖုန်းလိုင်းထဲကိုတော့ “တဟင်းဟင်း” နှင့် အထက်စီးစီး ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးသာ ပို့လွှတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... နင် ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ပြောလေ ... အဟုတ်လား”

“ငနွယ်ရယ် ... နင်တို့ နောက်တော့ သိလာရမှာပဲဟာ”

“သမုနော်”

“ဘာလဲ”

“နင် ဘာလျှို့နေတာလဲ၊ ငါ့ကို သေချာပြောပြစမ်း”

“ဪ ... ငနွယ်ရယ်၊ ခုချက်ချင်း မဟုတ်တောင်မှ တစ်နေ့နေ့တော့ နင်တို့ ဖိတ်စာရကြမှာပဲဟာကိုဟယ်၊ နင်တို့ကို မဖိတ်ပဲ ချန်မထားရဲပါဘူး ကြောက်ပါတယ်၊ သိကို သိရမှာကိုများ”

“ဟဲ့ ... သမု၊ မလိုချင်ဘူး ... ခုပြောပြ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... မပြီးခင် နင်တို့နှစ်ကောင်မမြင်စေနဲ့ဆိုတဲ့ စကားပုံတောင် ရှိသားပဲဟယ် ... ဟီး ဟီး”

“သမုနော် ... နင်နော်၊ နင်က သူငယ်ချင်းချင်း ငါတို့အပေါ် ဒိုင်လျှို့တယ်ပေါ့၊ ငါတို့နှစ်ကောင်ဆိုတော့ နင်က ကေသရီကိုတော့ ပြောပြမယ်ပေါ့လေ”

“မိကေက စိတ်ထားကောင်းတယ်၊ နင်တို့လို ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်နေ ဆော်နေ တီးနေလို့လား”

“ဒီမှာ သမု၊ ငါတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းတွေမို့၊ ငါက စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးသမှုနဲ့ နင့်ကို ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနေတာဟဲ့ ... သိရဲ့လား၊ နင့်အပေါ် စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ် မမွေးဘူး သိရဲ့လား၊ နင် သူဌေးနဲ့ကြိုက်နေလို့လည်း ကဖျက်ယဖျက် လုပ်မယ့်သူမျိုး ထင်နေလား၊ နင် ငါ့ကို အဲလိုပြောတာ တကယ်ဝမ်းနည်းတယ် သိလား၊

ငါတို့က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကောင်းစားရင် ဂုဏ်ယူမှာပျော်မှာပဲ .. သိရဲ့လား”

သိပါ ... သိပါ။ သမုသာ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်လို့ကတော့ မိနွယ် တစ်ယောက် သမုကို ဘယ်ချိုးနှိမ်ပါတော့မလဲ။ တဖူးဖူး မှုတ်ထားမှာပေါ့။ ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ ရွန်းရွန်းဝေတော့မှာပေါ့။ ဆက်လက်ပြီး ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးကာ မနာလိုနေမှာကတော့ မိကျော့သာလျှင် ဖြစ်သည်။

“အေးပါဟာ ... ငနွယ်ရာ၊ နင်တို့ မကြာခင် သိရမှာပါ”

“မလိုချင်ဘူး မြန်မြန်မိတ်ဆက်ပေး၊ အခု ကေသရီချိန်းတဲ့ပွဲကို ခေါ်ခဲ့”

“ဘုရားရေ ... အဆောတလျှင် နိုင်လိုက်တာ မိနွယ်ရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟယ်”

“နင် ငါ့ကို အသည်းယားအောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ခေါ်ခဲ့ အဲဒီပွဲကို ... ဒါပဲ၊ နင် ဒီတစ်ခါ ချိန်းတာကို မလာလို့ကတော့ နော် နင့်ရည်းစားသူဌေးကိုပါ ပြဿနာရှာမှာ ... ဒါပဲ”

အမယ်လေးလေ့ ...၊ ရယ်လိုက်ရတာ ငနွယ်ရယ် ဖတ်ဖတ်ကိုမောပါရဲ့။ အဟစ် ဟစ်။

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ် ... တွေ့တယ်”

မိုးဂျော်တို့များ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်တဲ့ ဘဝမှာ “အမတ်ကြီး ... သူ့ချည်းသာလော”ဟု အဆက်အစပ် ခေါ် ကောက်မေးတာကို “ဆားနှင့်ပါဘုရား”လို့ ဖြေနိုင်တဲ့ အမတ်ကြီးပေါ်ဦးလိုပင်။ ဒက်ခနဲ တန်းဖြေသည်။

“ရှိုးလျှောက်ဖို့ လာတာဖြစ်မှာပေါ့ ကိုအုဋ်”

“အဲလိုဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့ အောက်မှာထိုင်နေလို့”

အုဋ်လှက အလုပ်နှင့် စပ်ဆိုင်ပတ်သက်မှုရှိအောင် လမ်းတွေမှာ များသောအားဖြင့် မိုးဂျော်ကို အမြဲလိုခေါ်ပါသည်။ ဓာတ်ခွာခိုင်းစရာအလုပ်ရှိပြီး မိုးဂျော် မအားလပ်မှ မိုးဂျော်ကိုချန် ရစ်တတ်တာမို့ အုဋ်လှနှင့်တွဲကာ ပွဲတိုင်းလိုလိုပါပြီး အုဋ်လှနှင့် ဝတ်သက်သရွေ့ A to Z အကုန်နီးနီးကို မိုးဂျော်က သိနေမြဲပါ။

ဖိတ်စာက တစ်စောင်နှစ်ဦး။ များသောအားဖြင့်က ဇနီးမောင်နှံ လာကြတာများကာ အုဋ်လှကတော့ မိုးဂျော်နှင့်အတူ လာတာမို့ Seating Plan ကြိုဆွဲထားသော ဤပွဲမှာ အုဋ်လှနံ့ဘေး ခံ၍ မိုးဂျော် အတူထိုင်နေရပါသည်။

အုဋ်လှက ရှုတည်တည် ထိုင်နေရာက လက်ထဲက တက်ဘ်လက်ကိုဖွင့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဝင်စားနေသယောင် ဟန်ပြအာရုံစူးစိုက်ကာ ကလိနေသော်လည်း စိတ်ထဲမတော့ ကျဉ်း

Gems and Jewellery ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ နှစ်ပတ်လည်အခမ်းအနားပွဲမှာ အုဋ်လှ ရောက်နေပါသည်။ Traders ဟိုတယ်မှာလုပ်သည့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောပွဲဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မယုနှင့်က ခင်မင်နေသော စီးပွားရေးမိတ်ဆွေဖြစ်၍ မကြာရောက်လို့ မကောင်း၍ ကြွရောက်လာရသော်လည်း အုဋ်လှက ခန်းမထဲမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပါသည်။

ပွဲမှာ ဖျော်ဖြေရေးတွေရော ရှိုးတွေပါ ပါနေကာ စည်ကားနေသည်။

“မိုးဂျော်”

“ဗျာ”

“မင်း တွေ့လိုက်လား”

ကျပ်နေသည်။ ဒီပွဲဟာ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ အများကြီးလာ ရောက်သတင်းယူကြတဲ့ပွဲ။ ခုနလည်း ဟိုကောင်မလေးက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ရွဲရွဲကြီးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ တာကို အကင်းပါးသော သတင်းကြားထားသော သူတချို့က အကဲတခတ်ခတ်။

“တိ တိ ... တိ တိ”

တိုးဖျော့သော တီးလုံးသံပါးပါးနှင့် Ring toneက မြည်လာ၍ အုဋ်လှက နံဘေးကဖုန်းကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တခဏ စဉ်းစားနေပြီးမှ ဖုန်းကို ခပ်လေးလေး ကောက်ကိုင်ကာ ဖွင့်နားထောင်လိုက်ပါသည်။ မကိုင်ဘဲလည်း မနေရဲပါ။ ဒီခန်းမ ထဲမှာပဲ တစ်နေရာမှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။

“ဟယ်လို”

“ကိုအုဋ် ... မြလေးပါ”

“ဪ ... အင်း”

နာမည်ရင်းကတော့ တရှည်တလျား “မြရည်စိမ်း ဖန်ဖန်” ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူတော့ မြလေးလို့ သုံးနှုန်းလေ့ရှိ ပါသည်။

“မြင်ရက်သားနဲ့ မခေါ်ဘူးနော်၊ အရမ်းစိမ်းကားနေတယ် ပေါ့”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေးနေလို့ နှုတ်မဆက်တော့ တာ”

“ဝေးနေရင် နီးအောင် အဲဒီစားပွဲမှာ လာထိုင်လိုက်မယ် လေ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... စားပွဲခိုင်းတွေက Seating Plan နဲ့ နေရာချထားတာ”

“အဲဒါ သိပါတယ်၊ ကိုအုဋ်ဘေးမှာ လူမှမရှိတာ”

“ခုမရှိပေမယ့် တော်ကြာ လာမှာလေ”

အုဋ်လှက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“အားလွဲရန် စိတ်ကူး၍ ...

“မင်း ရှိုးလျှောက်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မြလေး ခြေထောက်နည်းနည်း နာနေလို့ ဒီနေ့ ရှိုးလျှောက်တဲ့ပွဲမှာ မပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့နောက် နှစ်ထုတ်မယ့် ကက်တလောက်စာအုပ်မှာ မြလေးလည်း Photo modelအဖြစ် ရိုက်ထားတာပါလို့ သူတို့ဖိတ်တာ”

“ဪ ... အင်း ... ဒါပဲလေ ... နော်”

အုဋ်လှက ဖုန်းကို ခပ်မြန်မြန် လိုင်းဖြတ်လိုက်ပါ သည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးကာ ထပြန်ချင်စိတ် ပေါက်နေဆဲ ...

“အိတ်စ်ကျူစ်မီး”

အသံလေးတစ်ခု နောက်နားမှ ထွက်ပေါ်လာတာမို့ အုန်လှက လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ခါးလေးခပ်ကိုင်းကိုင်းပြုထား၍ ရှေ့ဘက်ရှည်လျားသော ဆံပင်များ ပခုံးကိုဖြတ်ကာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းနီးပါး ခပ်အုပ်အုပ် ဝဲနေသော မိန်းကလေးကို မြင်လျှင် အံ့အားသင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းလည်း မှတ်မှတ်မိမိ သွားရပါသည်။

သိသိချင်း ခြေဖမိုးဒဏ်ရာဟောင်းက ဆစ်ခနဲ တောင် နာသွားသလိုဖြစ်ကာ မျက်နှာထားကို ပို၍ခပ်တင်းတင်း ပြုပြင်လိုက်ရင်း “ဪ... မင်းကိုး” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့်သာ အသံတိတ် ပို့လွှတ်လိုက်ပါသည်။

“ဦးအုန်လှ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”
“.....”

“ကျွန်မက ‘.....’ ဂျာနယ်နဲ့ ‘.....’ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ပါရှင် ... သမုသစ် ပါ”

“အင်း ... အဲဒီတော့ ...”

“ဟိုလေ ... ဟိုတစ်နေ့က ဦးအုန်လှ ခြေထောက်ကိုလည်း တက်နင်းမိတယ်နော်၊ အဲဒါလေး တစ်ခါတည်း တောင် ပန်ချင်တာရယ်၊ တွေ့တုန်းလေး မေးခွန်းလေး မေးချင်တာလေးရှိလို့ ခွင့်ပြုနိုင်မလားလို့ပါ”

“ဘာမေးခွန်းလဲ”

“ဟို ... လက်ရှိ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းလေးတွေပါ၊ သုံးလေးခုပါပဲရှင်၊ ကောလာဟလလေး တချို့လည်း ကြားရတာ ရှိလို့ပါ”

“အင်တာဗျူးလုပ်နေတဲ့ သဘောလား ... အခုက”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခွင့်ပြုပါနော်”

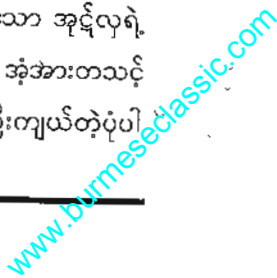
“ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် အခု သူများရဲ့အခမ်းအနားပွဲကို လာတက်နေတာပါ၊ ပွဲရှင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးစရာရှိရင် ပွဲရှင်ကိုမေးတာ ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ပွဲရှင်အနေနဲ့ ဒီပွဲနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ မေးမှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ တွေ့ရဆုံရတုန်း မေးချင်တာလေးတွေ ရှိလို့ပါ၊ ဒီပွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ထည့်ရေးဖို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... သီးသန့်ပါ”

သမုက မှန်တုန်တုန်နှင့် မဖော်ရွေသော အုန်လှရဲ့ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲနှင့် အမြင်ကတ်ကတ် ပေါင်းကာ အံ့အားတသင့်ကြည့်မိပါသည်။ ဒီလူဟာ အတော်ဘဝင်မြင့် ကြီးကျယ်တဲ့ပုံပါ

လား။ နေရင်း ထိုင်ရင်း မျက်နှာကြောကလည်း တစ်ဆိတ်တင်း လိုက်တာ။ တစ်ခန်းမလုံးကို သူကျွေးမွေးထားတဲ့ မျက်နှာထား မျိုးပါလား။

သမုက ဒီပွဲကို ဂျပန်နှင့်အတူ လာတာပါ။ ဂျပန်က ဒီရတနာလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် မယုနှင့်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခင်မင်မှု ရှိ၍ အခြားပွဲတွေ မလိုက်ဖြစ်တာ များသော်လည်း ဒီပွဲကိုတော့ လိုက်ခဲ့သည်။ ဒါ့အပြင် တိုက်က ကိုချို ဆိုတဲ့ကောင်ကလေးကို လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးကာ ခေါ်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ သမု တစ်ယောက် ကင်မရာလည်းမကိုင် လည်ပင်းမှာလည်း ကတ်ပြား မဆွဲရဘဲ ဂျပန်အနားမှာ လှလှပပဝတ်စား၍ ထိုင်ရတာဖြစ်သည်။

အဲသလို ရှိုးစမိုးနှင့် ဧည့်သည်လိုမျိုး သွားရတောင့် သွားရခဲဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ လာရတာ အိုက်တင်လေးနှင့် နေမ လား မှတ်ပါတယ်။

“သမု ... ဟိုးရှေ့ဘက်စားပွဲမှာ ဦးအုန်လှကို တွေ့တယ်။ ငါတို့နဲ့ စားပွဲတစ်ဝိုင်းကျော်မှာ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့် ရှိနေ တယ်။ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်ကို ကြည့်ရတာ နည်းနည်းဂနာ မငြိမ်ဘူး။ ဟိုဝိုင်းဘက်ကို တမျှော်မျှော် တကြည့်ကြည့်နဲ့ အကဲသိပ်မရဘူး။ ငါ့မှာ အာရုံတစ်ခုရနေတယ်။ နင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဗျူးခင် သုံးလေးငါးခွန်း

လောက် ရှာကြံမေးခွန်းထုတ်စမ်း၊ အရင်ဗျူးထားနှင့် ... သွား”

ဂျပန်က ထုံးစံအတိုင်း တွန်းထွန်းထိုးထိုးခိုင်းတော့ တာမို့ သမုက ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်ကာ ...

“အာ ... ဂျပန်ကလည်း၊ သမု ပွဲမစခင် အစောကြီးကတည်း က ကြိုရောက်ပြီး မယုကို မေးစရာ ဗျူးစရာရှိတာတွေ ပီရိယရှိရှိ အားလုံးမေးထားပြီးပြီလေ။ သူတို့နဲ့ ဒီပွဲနဲ့ဘာ ဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင် ... မဆိုင်ဆိုင် သွားပါ။ မြရည်ကို အရင်သွား မေး ... သွား၊ ပြီးရင် ဦးအုန်လှဆီသွား”

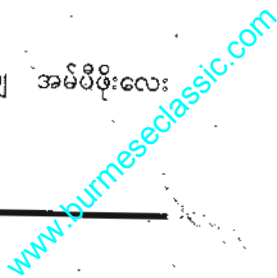
“ဘာမေးရမှာလဲ ... ဂျပန်က တကယ်ပဲ”

“ဘာမေးရမှာလဲ ညည်းကို ငါက သင်နေရဦးမှာလား ... သွားဆိုသွား”

ဤသို့ဖြင့် သမုဟာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ပင် တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားအရ အမိန့်နာခံစွာ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်ထံ အရင်ရောက်ရ ပါသည်။

“ညီမလေး ... မြလေးရေ”

သွားလေရာတော့ အမြဲပါနေကျ အမ်ပီဖိုးလေး ရှေ့ထိုးကာ စကားစရာသည်။

“ဪ ... မ၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီပွဲမှာ မလျှောက်ဘူးလား ညီမ”

“လျှောက်မလို့ပါပဲ မမ၊ မြလေး ခြေထောက်နည်းနည်း ခေါက်ပြီး လဲထားလို့ နာနေတာနဲ့ ဒီပွဲမလျှောက်နိုင်တော့ ဘူးလို့ အန်တီယုကို တောင်းပန်ထားတာပါ”

“ဪ ... နှစ်ကုန်ပိုင်းထွက်မယ့် ကက်တလောက်ထဲ တော့ကော ညီမပါသေးလား”

“ဟုတ် ... ပါပါတယ်၊ ဂျူဝယ်လာရိုကတ်တလောက်ထဲ လည်း ပါတယ်၊ ပြက္ခဒိန်ထဲလည်း မြလေး ပါပါတယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ဒီတလော ဘာပွဲတွေ ရှိသေးလဲ ညီမ”

“နောက်နှစ်ဆန်းတော့ Asian New face ပြိုင်ဖို့ရှိတယ် မမ၊ အဲဒါ မြလေး သွားပြိုင်မယ်၊ ဘစ်လ်ဘုတ်တစ်ခုလည်း ရိုက်ဖို့ရှိတယ်၊ new year ကြိုဆိုပွဲမှာ ညီမ ဖျော်ဖြေရေး တချို့ပါတယ် မမ၊ နောက် ပုံမှန်ကတော့ ရှိုးတွေရှိရင် လျှောက်ဖြစ်နေတာပါပဲ”

“ဪ ... ဟိုတလောကလေ ညီမလေး ဖေ့စ်ဘွတ်ရဲ့ စတေးတပ်စ်မှာ ‘in a relationship’ ဆိုပြီး ပြောင်းသွား တာ တွေ့လိုက်တယ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါလေးရော ပြောလို့ရ လား ညီမ”

“ရိပ်မိတဲ့သူလည်း ရိပ်မိကြပါတယ် မ၊ ...၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ ညီမကတော့ announce တော့ မလုပ်ချင်သေးပါ ဘူး ... အဟင်း”

“အင်း ... ဒါဆို ချစ်သူတော့ ရှိနေပြီ အချိန်တန်မှ ကြေညာပါ့မယ်လို့ပဲ ရေးလိုက်ရမလား ညီမ”

“အဆင်ပြေသလိုသာရေးပါ မမရာ၊ ဒါပေမဲ့ သိတယ် မဟုတ်လား၊ လူတွေက တစ်ဆိတ်ဆို တစ်အိတ်သိပ်လုပ် ချင်ကြတာမို့ပါ”

“ဘယ်သူဘာလုပ်လုပ် ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေ ပြေလည်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ညီမ ဘယ်လိုယူဆလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲလိုပါပဲ၊ မမ ပြောသလိုပါပဲ”

“ခုလည်း အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ်”

“မမလည်း ခုန လှမ်းတော့တွေ့လိုက်တယ် ... ဟင်း ဟင်း”

“ရှင် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... မမက နောက်တယ်”

မြရည်က ပခုံးလေး တလှုပ်လှုပ်လေး ရယ်နေပါသည်။ သမုက ကောင်မလေးပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဟိုသူ့ဌေးမင်းပုံစံကိုပါ ပြန်မြင်ယောင်ကာ အံ့တော့အံ့သြမိသား။ ဒီမိန်းကလေးပုံစံက ဟိုမျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုး သူ့ဌေးမင်းနှင့် သိပ်မအပ်စပ်သလိုပဲ။ ပုံစံချင်း အငွေ့အသက်ချင်း အရောင်အဝါချင်း အနေအထားချင်း လွဲချော်နေသလို ခံစားရသည်။

သမု မြရည်အနား ထိုင်ဗျူးနေ၍ တိုက်က ကိုချိုက ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် လာရိုက်သွားပါသည်။

“ခုတော့ ညီမလေး တစ်ယောက်ပဲ ရိုက်ထားဦးမယ်နော် မြလေး”

“ရှင် ... ဟင်း ဟင်း ... မမက ပြောတတ်တယ်”

“နောက်မှပဲ များမကြာခင် စုံတွဲရိုက်မယ်လေ ... နော်”

“ဟင်း ... ဟင်း”

“ကျေးဇူးနော် ... မြလေး”

သမုက ထိုင်ရာကထက ဂျပ်ထဲ လှမ်းကြည့်တော့ ဂျပ်က ခပ်တည်တည် လက်ပိုက်ထိုင်နေရာမှ မေးစေ့လေးနှင့်သာ ဟိုးတစ်ဖက်ကို မသိမသာ ဆတ်ညွှန်ပြလိုက်တာမို့ သမုက ကိုယ့်စားပွဲ မပြန်ရဘဲ ဂျပ်ညွှန်ပြတဲ့ဆီ ဦးအုန်လှရှိရာ ဟိုးထိပ်ဘက်စားပွဲဆီ ရောက်လာခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့် ဆိုတာလေးက အရမ်းကြီးတော့ ကျော်ကြားအောင်မြင်တယ် မရှိသေး။ မျက်နှာသစ်ထဲမှာ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အလားအလာရှိသော လူငယ်ခြေတက်လို့ပဲ ဆိုရမှာ။ အဲဒီလိုကနေ အခုနောက်ဆုံး တစ်လအတွင်း တပုန်းပုန်းလူသိများ ထင်ရှားလာရခြင်းအကြောင်းက အဲဒီဦးအုန်လှကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။

အောင်မြင်ထင်ရှား ကျော်ကြားလှတဲ့ သူ့ဌေးတွေထဲမှာ လူပျိုဆိုတာ ရှာမှရှားပဲဟာ။ ကျော်ကြားတဲ့ သူ့ဌေးကြီးတွေရဲ့သား လူပျိုတွေတော့ ရှိပေမယ့် သူ့လို လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် ဓနဂုဏ် လူပျိုဂုဏ်တွဲကာ ကျော်ကြားတာ မဟုတ်။ အဖေဂုဏ်နှင့်တွဲကာ ကျော်ကြားကြတာပါ။

ဦးအုန်လှကတော့ သူ့အဖေကလည်း ၁၉၉၀ နှစ်ပိုင်း များထဲက တရိပ်ရိပ် အောင်မြင်လူသိများလာတဲ့ စီးပွားရေးသမား သူ့ဌေးကြီးဖြစ်ပေမယ့် ၂၀၀၂-၂၀၀၃ လောက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့အတွက် သားဖြစ်သူ အုန်လှက ဖခင်ရဲ့လက်ဝေခံသဘောမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆက်ခံသူလုပ်ငန်းရှင် စီးပွားရေးသမားကြီး ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။

ပြီးတော့ အသက်က သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ တိုင် ကြင်သူသက်ထား မရှိသေးတာကြောင့်လည်း တစ်မျိုးနာမည်

ကြီးစရာ ဖြစ်နေတာ။ ကျော်ကြားသူ၊ အောင်မြင်သူ၊ ငွေရှိသူ၊ ပညာတတ်သူ၊ ဟိုးအမြင့်ပိုင်းက မိန်းမတကာတို့ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲက ရွှေမင်းသားလို နာမည်ကြီးနေတာ။

အဲသလိုလူက အခုမှ တက်သစ်စ လူမသိတသိ မော်ဒယ်လ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ရုတ်တရက် တဝန်းဝန်း နာမည်ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘာမှမကြာလိုက်တဲ့ ချက်ချင်းခဏအတွင်း ခွာပဲပြီသလိုလို ယောက်ျားသားဘက်က သတင်းတွေကို ငြင်း သလိုလို၊ မိန်းကလေးကပဲ ဖမ်းသလိုလို၊ ယောက်ျားလေးကပဲ ခေါင်းရှောင်သလိုလို၊ အမျိုးစုံ အသံပလံတွေ ပလူပျံပြီး သကာလ။

ဦးအုန်လှက အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း မဟုတ်လေတော့ သတင်းသမားတို့အဖို့ရာ လူမှုရေး အချစ်ရေး တို့ကို အတင်းကြီး မိုက်ထိုးပြီး ဗျူးရတခက်ခက်၊ သိချင်စိတ် ကလည်း အပြည့်အနှက်နှင့် စောင့်ကြည့် ချောင်းကြည့် နောက် ကလိုက် အသံဗလံနားစွင့် စသဖြင့် အဝေးလေးခွာပြီး မျက်စိ အောက်ကတော့ အပျောက်မခံဘဲ ထားထားတဲ့ အနေအထား ပါ။

အင်း ...။

တပ်ခေါက်ရမယ့် သဘောထင်ပါ။ စူပုပ်တင်းထန် တဲ့ရုပ်ကြီးနှင့် သမုကို ကြည့်ပုံက ငယ်ထိပ်ကို ထုချပစ်ချင်သလို

ကြက်သီးထစို့ ကောင်းလှပါဘိတောင်း။ သမုက ရှေ့တိုးအရဲကိုး ချ်သာ ပြောနေရသည်။ ဒီသူငွေမင်းကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အလိုလိုနေရင်း အနည်းငယ်ရှိန်လန်နေမိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပင် အံ့သြမိပါရဲ့။

ကိုယ့်အထက်က ဂျပံကိုပင် သူငယ်ချင်းလို ဘလစ် ဘလစ် ပြန်ပြောပစ်တတ်တဲ့ သမုက ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် သူ့ မျက်လုံးတို့ရဲ့ စူးရှတောက်ပမှုကိုဖြင့် ရင်မဆိုင်ဝံ့သလိုလို။

“ဒီမှာ ... သမုသစ် ... ဟုတ်လား။”

“ရှင် ... ဟုတ် ...”

“ကျွန်တော် ဒီကို ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ ရိုးရိုးသားသားအေး အေးဆေးဆေး ပွဲတက်လာတာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မနှောင့် ယှက်ပါနဲ့ ... ဟုတ်လား။”

“ရှင် ... နှောင့်ယှက်တယ် ! ကျွန်မက နှောင့်ယှက်နေ တာမှ မဟုတ်တာရှင်၊ ကျွန်မအလုပ် ကျွန်မ လုပ်နေတာ ပါ။ ကျွန်မတို့က ဒီပွဲလမ်းအခမ်းအနားမျိုးမှာ လူစုံတက် တော့ တစ်ချိန်တည်း တစ်နေရာတည်းမှာ နာမည်ကျော် တွေ အတော်များများကို စုတွေ့ရတတ်တာမို့လို့ မေးချင် တာလေးတွေကို ...”

“ကျွန်တော့်မှာ ဖြေချင်တာ ဘာမှမရှိဘူး။”

အုဋ်လှက သမုစကား မဆုံးမီ ဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်ပါသည်။ သမုက ခါးလေးကို ပြန်မတ်ကာ အုဋ်လှကို ဘယ်လိုများ စကားလေးနဲ့ နာနာနှက်ခွဲရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေမိပါသည်။ မိုးဂျော်က စူပုပ်ပုပ် အုဋ်လှမျက်နှာကိုတစ်လှည့် အံ့ခဲအကြံထုတ်နေတဲ့ သမု မျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ကြားက ဝင်ကာ ဖာဖေထေးထေးနှင့် ...

“ဪ ... ဟို ... မသမုသစ်၊ ကိုအုဋ်နဲ့ အင်တာဗျူးလိုချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်လေး ပေးခဲ့ပါခင်ဗျ။ ကျွန်တော် အဆင်ပြေတဲ့ အချိန်လေး တစ်ချိန်ညှီပြီး ဆက်သွယ်ပေးပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ”

သမုက မကျေမချမ်းနှင့်ပင် သူ့ရဲ့ကတ်လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါက တိုက်ကဖုန်း၊ ဒါက ကျွန်မရဲ့မိုဘိုင်းလ်ပါ၊ စကားပြောဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဆက်သွယ်လိုက်ပါရှင်”

အုဋ်လှက သမုသစ်ကို မျက်ထောင့်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူးလုပ်ချင်ရင် စီးပွားရေးဆိုင်ရာခေါင်းစဉ်နဲ့ လာခဲ့ပါ။ လူမှုရေးခေါင်းစဉ်တွေနဲ့ ဟိုမေး ဒီမေး လာလုပ်ရင် ကျွန်တော်က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကြီးကျယ်လိုက်တာ။

သမုသစ်က ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်တော့မည့်ဟန်အပြင် လွတ်နေသော အုဋ်လှရဲ့ ဟိုဘက်နံဘေးတစ်နေရာခုံမှာ ငင်ထိုင်လိုက်သည့် မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်ကို မြင်လိုက်ရ၍ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်အံ့ဩကာ ခြေလှမ်းလည်း တဲ့သွားရလေသည်။

မိုးတိုးမတ်တတ် ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ဟိုနားဒီနား နှိုးနှိုးကြသော စာနယ်ဇင်းသမားအချို့သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အုဋ်လှတို့ စားပွဲအနီးသို့ တစ်လှစ်လှစ် ရောက်လာကြသည်မှာ ဩဝါတစ်ပြက် မြန်ဆန်လှလေသည်။ အခြေအနေဟာ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း စိတ်ဝင်စားစရာ အထွဋ်အထိပ်တစ်ခုသို့ ဝုန်းအနီး ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအုဋ်၊ ဒီအချိန်လောက်ဆို ဒီနေရာက လူကြီးမင်းက လာတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

မြရည်က အုဋ်လှအနား ခေါင်းယိမ်းကာ ခပ်တိုးတိုးစကားပြောလိုက်တာမို့ သမုလည်း သိချင်စေအားတကြီးနှင့် ဩဝါပင်းရှည်သွားရသလို အနီးအနားက ကင်မရာအသီးသီးဟာ

လည်း ဤမြင်ကွင်းကိုရိုက်ဖို့ အသင့်ချိန်ရွယ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

“မိုးကျော် ... မင်း ထေ့လိုက်”

“ဗျာ”

“အမေ”

စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေသော သမုသည် ရုတ်တရက် သူမရဲ့လက်ကို လက်တစ်ဖက်က ဆောင့်ဆွဲလိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူက တအံ့တဩ အလန့်တကြား ရှေ့ကိုယိမ်းငိုက်ပါသွားပြီး အပြီးတွင် မိုးကျော်က သူ့ခုံကအထ ထိုင်ခုံမှာ ဝရန်းသုန်းကား သမု ထိုင်ကျသွားအောင် တွန်းဆောင်ပို့ နေရာချတာခံလိုက်ရပါသည်။

“အမေ ... ရှင် ... ဒါ ... ဒါ ... ဘာ ...”

သမုသည် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်း မသိဘဲ အလန့်တကြားနှင့် လက်ကို အကြမ်းပတမ်း ဆောင့်ဆွဲတဲ့ အုင်လှကိုသာ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မေးခွန်းထုတ်မိသည်မှာ လုံးစေ့ပတ်စေ့ပင် မထွက်နိုင်။ ဆံပင်ဝဲဝဲလေး ဖရိုဖရဲအောက်မှ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အုင်လှကို အံ့လည်းဩ၊ လန့်လည်းလန့်ကြောက်စွာ ကြည့်မိလေသည်။

မိုးကျော် ကမန်းကတန်း ထေ့လိုက်သည်မှာ မြန်လို့သာပေါ့၊ နို့မို့ရင် အုင်လှ ဆောင့်ဆွဲထိုင်စေလိုက်တဲ့ အရှိန်မြန်

ဆန်မှုက သမု မိုးကျော်ပေါင်ပေါ် ထိုင်မိတော့ဖို့ တဲတဲလေးရယ် ဝင်။ မိုးကျော်လည်း သမု ငိုက်ခနဲ ဝင်လာလို့သာ အမြန်ဆုံး ထ၊ ရှောင်ဖယ် ထွက်ပေးလိုက်ရသည်။ နားမလည်ပါးမလည် အကြောင်ကြောင်နှင့် နောက်နားမှာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီမှာ”

“.....”

“ရှင် ... ကျွန်မလက်ကို လွှတ်လေ”

သမုရဲ့ အံ့ကြိတ်သံ အပြောကြောင့် အုင်လှက သတိရသွားသလို သမုလက်ကို လွှတ်လိုက်ပုံက သူ့လက်ထဲက သေတီစရာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လွှင့်ပစ်လိုက်သလိုပင်။ အနားတစ်ဝိုက်က ကင်မရာရှင်တွေဟာလည်း အငိုက်မိသလို ကြောင်တက်တက်တွေဖြစ်ကာ တအံ့တဩကြီးတွေသာ ပြူးကြောင်ငေးစိုက်ကြည့်နေကြရာမှ ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်မှန်းမသိတဲ့ အနေအထားတစ်ခုကို အလွတ်မပေးဘဲ ချိန်ရွယ်ကြပြန်လေသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ နာလိုက်တာ အရမ်းပဲ”

သမုက ကျိတ်ကျိတ်အုပ်အုပ်လေး ရန်တွေ့လိုက်ချိန်မှာ ရုတ်တရက် အုင်လှရဲ့မျက်နှာက ချိုမြတောက်ပသော အပြုံးတစ်ခုနှင့် ရွန်းလဲ့လာပါသည်။ အုင်လှရဲ့အပြုံးက သမုထံ ချစ်စိုက်ဦးတည်ကာ တရင်းတနီး ဝင်းပလှသည်။

“အင် ...”

သမုက တအံ့တဩ ဖြစ်ပြီးရင်းဖြစ်ရင်း လူကခုံမှာ ထိုင်ရနေသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်လေးက တစ်ဖက်ကိုပင် ယိုင်နေသည်။ နီးကပ်သော အုင့်လှက သမုဘက်ကိုတိုး၍ ယိုင်ကာ မျက်နှာချင်းပင် မနီးမဝေး ရောက်လာတာမို့ သမု နောက်ကို ယိုင်၍ ဖယ်မိတာ။

ဘာဖြစ်တာလဲ။ ရူးသလိုပါပဲလား။ ရုတ်တရက် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အုင့်လှ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် ဟု မတွေးတတ်အောင်ပင်။

“သမုသစ်”

“.....”

“မေးလေ ... ခင်ဗျား ဘာမေးချင်တာလဲ၊ မြန်မြန်မေး ကျွန်တော် ဖြေမလို့”

“ရှင် ... ဟင် ...”

“ဘာတွေ ဒီလောက် အံ့အားသင့်နေတာလဲ၊ ခုနမေးခွန်းတွေ မေးမလို့ မဟုတ်လား၊ မေး ... မေး”

“ရှင်”

အုင့်လှက သူ့ဒူးနှစ်ဖက်ကို စားပွဲဘက်ကိုတောင် တည့်တည့်လှည့်မထိုင်ဘဲ သမုဘက်လှည့်၍ ဒူးချိတ်ထားပါသည်။ စာမဲ့တစ်ပိုင်းမှာ လူဆယ်ယောက်စာ ကုလားထိုင်ဆယ်ခု ပိုင်းပတ်ချထားတဲ့ အခင်းအကျင်းဟာ တကယ်တော့ ချောင်ချောင်

ချီချီမရှိလှ။ ကုလားထိုင်ချင်းလည်းကပ် လူချင်းလည်းနီးလှသည် ဝါး။

“မေးလေ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မေးလို့ပြောနေတာ”

သူ့စကားသံဟာ သမု တစ်ယောက်ပဲ ကြားနိုင်တာ။ သွားကိုစေ့၍ မပွင့်တပွင့်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကတော့ ကော့ညွတ်ပြီးလျက်။ ဘေးမလှမ်းမကမ်းက အမြင်တွင် အုင့်လှနှင့်သမုဟာ အတော်ရင်းနီး ခင်မင်တဲ့ပုံ ဖြစ်နေမှာ။ သမုက ရှိုးတိုးရှန့်တန့် ဖြစ်နေပြီး အုင့်လှကတော့ ရွန်းရွန်းလဲလဲ ကြည့်ကာ ကြည်ကြည် နူးနူးပြီးကာ နှစ်ကိုယ်ကြားစကား ပြောနေသလိုတောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“မေးလို့ ဆိုနေတာ”

“ဟို ... ဟို ... သမု ... ကျွန်မ ...”

“ဘာမေးမလဲ၊ မေးဆိုမေး၊ မြန်မြန်မေး၊ ပါးစပ်ကိုပိတ်မနေ၊ တစ်ခုခု မေးလိုက်စမ်းပါ”

“ဟို ... ဟိုဟာ ...”

သမုက အုင့်လှ ဒီဘက်တိုးကပ်နေတဲ့အတွက် ဟိုဘက်မှာ ဝေးလှမ်းသွားသလို ကျန်ခဲ့တဲ့ မြရည်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ မြရည်ဟာလည်း အဖြစ်အပျက်ကို ဘာမှန်းမှ မလည်သလို အံ့အားတသင့်နှင့် အုင့်လှနှင့် သမုကို မျက်လုံးကြားကာ ကြည့်နေသည်။

“မင်း ... ဘာကျာနယ်လစ်လဲ၊ အရေးကြီးတော့ မေးခွန်းတောင် ထွက်မလာတော့ဘူး၊ မျက်နှာကြီးကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ Relax ဖြစ်နေစမ်းပါ၊ လူသတ်သမားကို ကြည့်နေတာကျနေတာပဲ၊ ပြီးပြီးနေစမ်း”

“ဘာ ... ရှင် ... ရှင် ... ဦးနောက်ကောင်းပါတယ်နော် ဦးအုဋ်လှ၊ ရှင် ဘာဖြစ်နေမှန်း အံ့အားသင့်လွန်းလို့ နားကိုမလည်ဘူး၊ ခုမဖြေနိုင်ဘူး၊ အခု မေး ... မေးနဲ့၊ ရှင် နေကောင်းပါတယ်နော် ဦးအုဋ်လှ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...၊ အင်း ...၊ အဲလိုစကားများများ ပြောနေစမ်းပါ၊ မေးခွန်းမမေးလည်းဘဲ ဘာပဲပြောပြောရတယ်၊ တစ်ခုခု ပြောနေ”

“ကျွတ် ... ရူးချင်လိုက်တာ”

ထိုတခဏတွင်ပင် ကင်မရာမီးတစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ ဦးစွာ ပွင့်လက်သွားရာမှ နောက်ကနေ တဖျပ်ဖျပ်လိုက်ကာ ဝိုင်း၍ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ကြတာကို ခံလိုက်ရ၍ သမုက ကင်မရာသမားတွေဘက် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်လောကသားချင်း ခင်တဲ့လူနဲ့ခင်ကာ မခင်လျှင်တောင် မျက်မှန်းတန်းပြီး သူ့ဘယ်သူ ကိုယ်ဘယ်သူ သိနေသူတွေချည်းပင်။

လှမ်းကြည့်မိတဲ့ သမု မျက်နှာမူရာက ခပ်အမ်းအမ်း၊ အမှန်ဆို ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်တဲ့

ဓာတ်ပုံရိုက်ယူတဲ့ အုပ်စုထဲ ပါနေရမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုယ်က ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရတဲ့နေရာ ရောက်ရတယ်ပင် မတွေးတတ်တော့။

အုဋ်လှက ကင်မရာတွေဘက် တစ်ချက်ပြေး၍ကြည့်တာ လက်တစ်ဖက်ပင် မြောက်ထောင်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသေးသည်။

“ရှင် ... ရှင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ စိတ်နဲ့ လူနဲ့ရော ကပ်ရဲ့လား”

“အဟင်း ဟင်း ... မင်းက တော်တော်ရယ်ရတာပဲ ... ကို ကို ကို”

“ဟင် ... ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မရဲ့ခုံနောက်မှီပေါ် လက်လာတင်ထားရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီလိုပဲ လက်တင်ထားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှေ့ကကြည့်ရင် ကျွန်မကို ကျောကိုဖက်ထားသလိုလို ဘာလိုလို ထင်နေရမှာပေါ့ ... ဖယ် ... ဖယ်”

“မဖယ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သမုသည် အတော်နီးကပ်နေတဲ့ အုဋ်လှကို ငဲ့ကြည့်လိုက် ရွန်းရိုးရဲတဲ့ သူ့တို့ပြန်အကြည့်ကြောင့် မျက်နှာလွှဲ မျက်ထွာချလိုက်။ အသည်းတယားယားနှင့် မေးခွန်းတွေ နှုတ်ဖျားပလုပ်စီကာ မေးဖို့လှည့်ကြည့်လိုက်၊ သူ ပြေးကြည့်နေပုံကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သလိုဖြစ်ကာ အလိုလို အကြည့်ဖယ်လိုက်နှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရေိုနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ကိုအုဋ်လှ ခင်ဗျာ ... မေးခွန်းလေး တစ်ခု နှစ်ခု မေးချင်လို့ပါ”

ရုတ်တရက် သမု သိနေသော သတင်းထောက်တစ်ယောက်က အနီးတိုးကပ်လာကာ အုဋ်လှကို စကားလှမ်းစ၊ လိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါ မေးပါ ညီလေးရာ”

သမုက တအံ့တဩနှင့် အုဋ်လှကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်မိပါသည်။ ဗလောင်းဗလဲလူပါလား။ သူ့ဖြေချင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် ရွန်းရွန်းဝေ လုပ်နေပါလား။

“ကိုအုဋ်လှ ပုဂံကဟိုတယ်က ဘယ်တော့လောက် ဖွင့်ပွဲလုပ်မလဲ မသိဘူး။ နီးပြီထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ ဒီလကုန်ခါနီး ဖွင့်မယ်၊ ခရစ်စမတ်စ်ရက် သို့မဟုတ် နယူးရီးယားရက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ကွန်ဖမ်းဖြစ်မှာပါ”

“ရှိုးပွဲတွေ ဘာတွေ ပါမယ် ပြောတယ် ... ဟုတ်ပါလား ကိုအုဋ်လှ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဟိုမှာ stageတွေ ဘာတွေ လုပ်နေပြီ၊ Open show လုပ်မှာပါ ညီလေး၊ အဲဒီကျလိုက် ခဲ့ကြပါဦး”

“ဟို ... ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပါစင်နယ်လေးတစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား မသိဘူး အစ်ကို”

“မေးရင်လည်း မေးကြည့်လော၊ ဘယ်သူမှ မထိခိုက်ရင်တော့ ဖြေနိုင်သလောက် ဖြေပါ့မယ်”

“ဟို ... ခုတလော အွန်လိုင်းမှာ အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကောလာဟလလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်နေတာ အစ်ကိုရော ကြားမိသေးလား မသိဘူး၊ အဲဒီဟာလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့”

မေးနေသော သခင်းထောက်က မျက်လုံးကလေးတို့ မြရည်ဘက် စိတ်ဝင်တစား မအောင့်အည်းနိုင် ဝင့်ကာ ဝင့်ကာနှင့် မေးလိုက်ပါသည်။ သမုပါ မြရည် ဘက်သို့ မသိမသာ လှမ်းအကဲခတ်မိသည်။ မြရည်သည် လစ်လပ်နေတဲ့ ခုနှစ်ခုမှာ တစ်ခု၌ သူ တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးကြီး ဖြစ်နေကာ ငေါင်းစင်းစင်းနှင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသလို ကြောင်နေသည်။

အုဋ်လှ ... သမု ... မိုးကျော်နှင့် သတင်းထောက် တစ်စုကတော့ ဒီဘက်နည်းနည်းကွာပြီး ရုံးစုစု စည်ကားနေလေသည်။

မြရည် ဘယ်လိုမှ လာရောက် ရောနှောပေါင်းစပ်လို့ ခရိုင်ဘဲ ခုချိန်မှာ ဒီနားကခုတ်ခံမှာ သူရောက်နေတာကိုက သူ့အတွက် ဝမ်းစရာအဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

“ဪ ... ဟော် ဟော်”

“အဲခါလေ ... ကိုအုဋ်လှ နည်းနည်းလောက် ...”

အုဋ်လှက သမုဘက် ရယ်ရွှင်မြူးရိပ်နှင့် တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ အခုပဲ သမုသစ်လည်း ဇွတ်မေးနေလို့ ရှင်းပြနေ
ရတာ”

“အင် ...”

သမုက အုဋ်လှကို အံ့အားတသင့် အလုံးနင်ကာ
ကြည့်မိသည်။ သူ့ပြောစကားက လိမ်ညာတယ်လို့လည်း လုံးလုံး
မဟုတ်။ သို့သော် လေယူလေသိမ်းနှင့် ဟန်မူရာက ဆန်းပြားနေ
သည်။

“အထင်မလွဲပါနဲ့လို့ ... သမုသစ်ကို ပြောနေရတုန်း
ခင်ဗျားတို့က ထပ်မေးရတယ်လို့ဗျာ ... ဟား ဟား၊ ထား
လိုက်ပါဗျာ၊ ကောလာဟလဆိုတာကတော့ ကောလာဟလ
ပဲပေါ့”

အင် ... ကြည့်စမ်း။ အထင်မလွဲပါနဲ့ ... တဲ့။ ပြော
ပုံက ဘယ်လိုလဲ။ သမုတင်မက သတင်းထောက်တွေလည်း
မျက်စိလည်ကုန်ကြပုံရသည်။ နဂိုက ဒီလောက်ထိ မေးဖို့မြန်းဖို့
ရည်ရွယ်ချက် ရှိချင်မှရှိမည်။ အခုမှ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေ
အနေအထားကိုကြည့်၍ ဘာကို ဘယ်လိုယူဆရမယ်သိ ဦးနှောက်
ခြောက် မျက်စိလည် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ မြရည်ကိုတစ်လှည့်
အုဋ်လှကိုတစ်လှည့် သမုကိုတစ်လှည့် အဖြေရှာ အကဲခတ်ကြည့်
မဆုံးကြဲ။

“ဪ ... ဒါဆို ... မသမုသစ်နဲ့က ကိုအုဋ်လှက နဂိုက
ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေလား ခင်ဗျာ”

အုဋ်လှက သမုဘက်လှည့်ကာ ပြုံးစိစိနဲ့ ...

“မေးနေတယ် ... ဖြေလိုက်”

သမုမျက်နှာက နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ပွင့်ဟကြောင်အမ်း
ရာမှ စိတ်တိုတဲ့အရိပ်အရောင်က မျက်နှာလေးကို နီမြန်းစေကာ
အုဋ်လှကို မျက်စောင်းကြီးကြီး လှည့်ထိုးလိုက်မိရင်း ...

“မရင်းနှီးပါဘူး၊ လုံးဝသူစိမ်းတွေ”

သမု စကားဆုံးလျှင် အုဋ်လှက ပခုံးလှုပ်အောင်
အနည်းငယ် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ သတင်းထောက်တို့
ဘက်လှည့်ရင်း ...

“ကဲ ... မရင်းနှီးဘူးတဲ့၊ သူစိမ်းတွေတဲ့ ... ခင်ဗျားတို့
ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဒါနဲ့ ကိုအုဋ်လှ ကြည့်ရတာ ဒီနေ့ စိတ်ရွှင်လန်းပြီး
ပျော်နေသလားလို့၊ ခါတိုင်းက ကိုအုဋ်လှကိုတွေ့ရင် မလို
အပ်တဲ့စကား မပြောဘဲ အမြဲမျက်နှာထား တင်းတာပဲတွေ့
ဖူးလို့ပါ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“စိတ်မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါကတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိတော့
လည်းရှိတဲ့အလျောက် လူက ဖိစီးမှုတွေ Tension တွေ
ရှိတာပေါ့၊ အခုကတော့ အလုပ်လည်းမပါဘဲ လူမှုရေး

ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို တက်လာတာ ဆိုတော့လည်း စိတ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုအုဋ်လှ ဒီကို ဘယ်သူနဲ့လာတာပါလဲ”

“ဒီကိုလာတာတော့ ကျွန်တော့် ပါစင်နယ်လ်အစစ်စစ်တဲ့နဲ့ ဟောဒီက ကိုမိုးဂျော်နဲ့ပဲလာတာပါ။ သိတဲ့အတိုင်း နှစ်ဦး တက်ရောက်ရန် ဖိတ်တဲ့ဖိတ်စာဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာက တရားဝင် နှစ်ယောက်တွဲ လာစရာ ခုချိန်ထိပေါ့လေ ... တရားဝင် မရှိသေးပါဘူး ... အဟင်း ဟင်း ...

ဒီစားပွဲမှာ နေရာယူထားတာဆိုရင် မြင်တဲ့အတိုင်း ဇနီးမောင်နှံစုံတွဲပဲပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်ဒီဘက်က ခုံနှစ် ခုံလွတ်နေတာက ရွှေစင်ပန်းတိုင်ကုမ္ပဏီက အစ်ကိုကြီး ဦးသက်မောင်ဟန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ မလာဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုမိုးဂျော်နဲ့ပေါ့။ ခုချိန်ထိ ပေါ့”

ဘုရား ... ဘုရား။

အတော်စကားကြွယ်တဲ့သူ လည်တဲ့သူပဲ။ ဟိုဘက် ဘေးခုံမှာ မြရည် လာထိုင်နေသော်လည်း ဦးသက်မောင်ဟန်တို့ နေရာလွတ်မှာ လာထိုင်နေတာကိုပါ မသိ၊ သိအောင် ထည့် ပြောသွားပေးသေးသည်။ ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့သူပါလား။ လော လောဆယ် သူ စကားကို တန်ဆာဆင် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့နေပုံမှာလည်း

သမုကို တစ်စုံတစ်ရာ တစ်မျိုးတစ်မည် ထည့်သွင်းအသုံးချနေ တာပါပဲလား။

“ကိုအုဋ်လှ ... ခုချိန်ထိဆိုတော့ ဘယ်အချိန်လောက်ကျ ရင်များ ပွဲလမ်းအခမ်းအနားတွေကို စုံတွဲတက်ရောက်နိုင် ဖို့ရှိလဲ ခင်ဗျာ”

“ဗျာ”

အုဋ်လှက အလန့်တကြားလို လုပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော်က စီးပွားရေးသမား သက်သက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် အနုပညာနယ်ပယ်ထဲက ဆယ်လဘာရယ်တီလည်း မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာက ဒီလိုမေးရလောက်အောင် လူစိတ်ဝင်စားစရာလည်း မဟုတ် ရပါဘူးဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရ၊ အစ်ကို အနုပညာသာ မလုပ်ပေ မယ့် ဆယ်လဘာရယ်တီပါပဲ။ စီးပွားရေးလောကကဖြစ်ပေ မယ့် လူစိတ်ဝင်စားတဲ့ သူပါပဲဗျာ။ အစ်ကိုလည်း သိပါ တယ်။ အစ်ကို ရည်မှန်းထားတာလေးတွေ လူတွေသိချင် တဲ့အကြောင်း”

“ကျွန်တော် ရည်မှန်းထားတာကတော့ ကျွန်တော် စီးပွား ရေးတွေလုပ်မယ်၊ လှူမယ်၊ တန်းမယ်၊ ရိုးရိုးပါပဲဗျာ။ ဘာမှ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်တွေ မပါ၊ ပါဘူး”

“ဒါကိုမေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ အစ်ကိုရ ... ဟား ဟား”

အုင်လှက နာရီတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နည်းနည်းတော့ စောပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ခုတော့ ဒီလောက်ပဲ ထားလိုက်ကြပါဗျာ၊ မကြာခင် အားလုံးကို ပြောစရာရှိ တာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ခေါ်ပြီး အသိပေးပါ့မယ် ပြောပါ့ မယ်၊ ကျေနပ်ပါဗျာ ... နော် ...

ကဲ ... သမု၊ ကားပါလား”

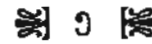
“အင် ... ရှင်၊ မ ... မပါဘူး”

သမုက ဂျပ်ရဲ့ကားနှင့် လိုက်လာတာလေ။ ဒီနေ့ ကားဘယ်ပါမလဲ။

“ဒါဆို ... လာ၊ တစ်ခါတည်း ပြန်ပို့မယ် ... သွားကြစို့”

“အမ်”

သမုသည် စိတ်လည်းတို၊ ဘာပြောရမှန်းလဲမသိ၊ အသည်းတယားယား သူ့ကို အံ့ကြိတ်ကြည့်မိသည်။ အုင်လှက သမု စိတ်တိုနေတာကိုပဲ သဘောကျသလိုလို ပြုံးတုံ့တုံ့စိုက်ကြည့် လိုက်တဲ့အခါ ကင်မရာမီးတို့က ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် လက်ကြကုန် လေသည်။

ရှေ့ကဖွင့်ထားသော ဂျာနယ်ထဲက အုင်လှနှင့် ကိုယ့်ရဲ့တွဲရက်ပုံကိုကြည့်ကာ သမုက ထိုင်မရ ထမရ ဖြစ်နေပါ သည်။ ကိုယ့်စားပွဲမှာ ထိုင်နေရင်းကပဲ ဆတ်ခနဲထရပ်၊ အခန်း ထဲ ဟိုဘက်လျှောက် ဒီဘက်လျှောက် လက်သီးလေးတဆုပ်ဆုပ်၊ ပါးစပ်က တုပ်ပွတုပ်ပွ ရေရွတ်ကာ အသည်းတယားယား ဒေါ တပွပွ ရင်တဖိုဖို ဖြစ်နေပါသည်။

ဒါ အသုံးချတာ။ ငါ့ကို လုပ်စားတာ။

ဟင်း ... သေချာတယ်၊ ငါ့ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံကို အသုံးချသွားတာ။ တောက် ... မအူမလည် ခံလိုက်ရသလိုပဲ။ ခံရ ခက်တယ်နော် ... ခံရခက်တယ်။

“မသမု”

“ဗုဒ္ဓေါ ... ဘာတုန်းဟဲ့ ... လန့်လိုက်တာ”

အတွေးနက်ကာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေဆဲ တိုက်က ရိသိုတာလေး ရဲကိုကိုက ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်၍ ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်မို့ လန့်သွားရပါသည်။

“ဂျပ် ခေါ်နေတယ်ဗျ”

“အေး ... ပြီးရော ... လာမယ်”

သမုက စားပွဲပေါ်ကဂျာနယ်ကို ဖွင့်လှန်ထားရာမှ ပိတ်၊ ခေါက်ချိုးကာ စာရေးစားပွဲအံ့ဆွဲထဲပါ ထည့်လိုက်ပြီးမှ ဂျပ်ရဲ့အခန်းဆီ တံခါးခေါက် ဝင်ခဲ့ပါသည်။

“ဂျပ်”

“ထိုင်”

“ဟုတ်”

ဂျပ်က သမုကို မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ကာ မျက်မှန်ကိုဖြုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်ပါသည်။ ဂျပ်နဲ့က အထက်လူ အောက်လူလို မဟုတ်ဘဲ မောင်နှမလို အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လို ရင်းနှီးနေသည် ဆိုပေမယ့် ရံဖန်ရံခါ ဂျပ်စိတ် ထွက်ရင်တော့ ကြောက်ဖို့ ကောင်းတတ်ပေသေးရာ ခုလည်း ဘာမှမပြောဘဲ စိုက်ကြည့်နေတာ အချိန်ကြာလာသောအခါ ကိုယ့် ဘာသာ မလုံမလဲဖြစ်၍ ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ လက်သည်းဆိတ် လိုက်၊ နှာခေါင်းပွတ်လိုက်နှင့် သမု ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပါသည်။

ဂျပ်ဟာ သမုရဲ့အစ်ကိုနှင့်လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ် ပေးသေးတာကြောင့် သမုကို သူ့ရဲ့ အောက်လက်ငယ်သားလို မဟုတ်ဘဲ ညီမတစ်ယောက်လိုလည်း ဆက်ဆံတတ်ပါသည်။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာလာတဲ့အခါ သမုက နေရခက်လာပြီး ...

“ဂျပ်”

“ပြော”

“ဟင် ... ဂျပ်ကခေါ်တာ ဂျပ်ကပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး လား”

“နင်ပြောရမှာလေ”

“သမုက ဘာပြောရမှာလဲ”

“နင်ပုံကြီး ဦးအုင်လှနဲ့တွဲရက် ဂျာနယ်ထဲပါလာတဲ့ကိစ္စ ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာမသိချင်ယောင် ဆောင်နေ တာလဲ”

“ဟင် ... ဂျပ်ကလည်း၊ အဲဒါ ဟိုနေ့ကပဲ၊ ဂျပ်လည်းပါ တာပဲ”

“ငါမပါပါဘူး၊ ငါ့စားပွဲမှာ ငါနေတာ၊ ငါ ဘာမှမသိဘူး၊ နင့်ကို ဗျူးဖို့ လွှတ်လိုက်တာ တစ်ချိုးတည်း တန်းပျောက် ပြီး နင်ပြန်နှင့်ပြီဆိုတာ ဖုန်းလေးတစ်ချက် လှမ်းဆက် ပြောလို့ ဧဝေဧဝါ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်လိုက်တာအပြင် ဘာမှမသိဘူး”

သမုက ခေါင်းလေး တဂျစ်ဂျစ် ကုတ်လိုက်ရင်း ...
“အဲဒါ အခုပဲ သမုလည်း စိတ်ညစ်နေတာပေါ့၊ ဟို ...
ကိုရင်ထွန်းက ပုံကို သူတို့ဂျာနယ်ထဲ အကြီးကြီး ထည့်ပစ်
လိုက်တယ်”

“ထည့်ချင်စရာပဲလေ၊ နင့်ကို ဦးအုဋ်လှက ပခုံးလှမ်းဖက်
ထားသလို ဖြစ်နေပါလား”

“မဖက်ပါဘူး၊ အဲဒါ သူ့လက်ကို သမုရဲ့ထိုင်ခုံကျောမှီ
ပေါ် လှမ်းတင်ထားတာ”

“နင်တို့က အဲလို ခုံပေါ်လက်လှမ်းတင်ရလောက်အောင်
ရင်းနှီးတာလား”

“မရင်းနှီးပါဘူး၊ အဲဒီနေ့က သူ ဘာဖြစ်လို့ တရင်းတနှီး
တွေ လုပ်မှန်းကို စဉ်းစားမရဘူး၊ သမုလည်း ခုထိ နေထိ
တိမ်တောင်ဖြစ်တုန်း”

“ဖြစ်မနေနဲ့၊ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက် အခြေအနေတွေ
အားလုံး အခု ငါ့ကို အကုန်ပြောပြစမ်း၊ ဘာတွေ ဘယ်လို
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ။ စကားတွေက အစပြော”

“ဟုတ် ... သမုက သူ့စားပွဲနား ကပ်သွားပြီးတော့ ...

.....
.....
.....”

သမုက အဖြစ်အပျက်တွေကို ဂျုပ်ကို သတိရ
သလောက် အားလုံးပြောပြလိုက်ပါသည်။ သမုလည်းပဲ ဂျာနယ်
နှစ်စောင်ထဲ ပါလာသောပုံအတွက် ဦးနှောက်ခြောက်နေတာမို့ပင်။
ဗိုက စားပွဲမှ တခြားလူတွေ ဘယ်သူမှ မပါဝင်။ အုဋ်လှနှင့် သမု
နှစ်ဦးတည်းကွက်၍ ပုံကြီးရိုက်ထားတာ။ နှစ်ဦးကြား အလယ်
ကောင်လောက်မှာ အုဋ်လှရဲ့တပည့် မိုးဂျော်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်
ပိုင်း ရင်ညွန့်လောက်ကဖြတ်ပြီး ပါနေပေမယ့် မျက်နှာမပါ။
နှစ်ဦးတည်းသာ စုံတွဲပုံကြီးလို ပါလာတာ။

“.....” နှစ်ပတ်လည်ပွဲသို့ တက်ရောက်လာသော
ဦးအုဋ်လှ ... လို့ စာတန်းထိုးထားကာ ပုံထဲမှာ သမုမျက်နှာက
မျက်နှာမထားတတ်သလို ကရော်ကမယ် ဖြစ်နေသည်။ အုဋ်လှ
က သမုဘက် စောင်းထိုင်ကာ လက်က ခုံနောက်မိပေါ် လှမ်းတင်
ထား၍ တစ်ဝက်ပျောက်နေသည်။ အုဋ်လှ မျက်နှာက ပြုံးတုံ့တုံ့။

“နေစမ်းပါဦး ... ညည်း ပြောနေတာတွေ အမှန်လား”

“ဪ ... ဂျုပ်ကလည်း ဒုက္ခပဲ၊ သမုက ညာပြောစရာ
လား”

“ဒါဆို ဒီလူလုပ်တာ ဘာအချိုးလဲ”

“သမုလည်း ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ခုထိ စဉ်းစားလို့ အဖြေမထွက်သေးဘူးလား၊ ဒီလူ လူလည်ကျတာပေါ့၊ သူ့အနား မြေရည် ရောက်လာလို့ အာရုံလွှဲပြီး ညည်းနဲ့ သူ့နဲ့ပဲ ဘာလို့လို့ တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်စရာ အာရုံရှုပ်ထွေးစရာဖြစ်အောင် ညည်းကို အသုံး ချပြီး လုပ်စားသွားတာလေ၊ ဒါတောင် မသိဘူးလား”

“အဲလိုများလားလို့တော့ တွေးနေတာ”

“အဲလိုအစစ်ပေါ့၊ ရေတောင်မရောဘူး၊ အတူတောင်တွဲပြီး ပြန်လိုက်သေးတယ်၊ နေပါဦး ... နင်ကကော ငါနဲ့အတူတူ လာတာကို သူက လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာနဲ့ ကောက်ခနဲပါသွား တာ ဘာသဘောလဲ”

“ဟုတ် ... အဲဒါ သမုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟိုဒင်း ... ဆေးများတို့ခံရလားလို့”

“တော်စမ်း”

သမုက ပခုံးလေးကျုံ့ပြီး ...

“သူက အဲလိုပြောလိုက်တော့ သမုလည်း ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရဘဲ ယောင်ကြောင် ယောင်ကြောင် ပါသွားတာ၊ လူကလည်း အူနေပြီ၊ အားလုံး က သမုကို သိနေကြတော့ အံ့အားတသင့်ကြီးတွေ ဓာတ်ပုံ လိုမ့်ရိုက်နေကြတာ လူကလည်း ပြေးချင်နေပြီ ဂျပ်ရဲ့၊

ဘာလုပ်မိ ဘာကိုင်မိမှန်း မသိဘဲကို ပူထူပြီး ပါသွားတာ၊ ကားပေါ်ကျမှ ငါ လိုက်လာမိတာ မှားများမှားသွားပြီလား လို့ တွေးမိတော့တာ”

“ဟွန်း”

ဂျပ်က သမီးကို ရိုက်ချင်တဲ့ အဖေရုပ်နှင့် ...

“အဲဒါပဲ နင်တို့ အပျိုကြီးတွေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ယောက်က ရိုသဲ့သဲ့လိုလို အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွလိုလို ပြုမူပြော ဆိုလိုက်တာနဲ့ ထူပူပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်တတ်တာ”

“ဂျပ်နော်”

သမုက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဒေါပွပွနှင့် ထိုင်ရာက ခုတ်လိုက်ပါသည်။ အဲလိုပြောရင် ဒေါသထွက်ပါတယ်ဆိုမှ။ ယောက်ျားသနာနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲ ရင်မဆိုင်တတ်သလို အပျိုကြီး တွေကို ချိုးနှိမ်ပြောတာ အမှန်းဆုံးပင်။ ပြီးတော့ အသက်သုံး ဆယ်ထဲ ဝင်တာကိုပဲ အပျိုကြီး အပျိုကြီးနှင့် ခေါင်းစဉ်တပ်ကြ ဘာကလည်း တစ်ဆိတ်မလွန်လွန်းဘူးလား။

“အပျိုကြီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူက သူဌေးအကြီးကြီးဆို တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရှိန်အဝါအဟန့်တစ်ခုကတော့ ရှိ နေတာဆိုတော့ သမုလည်း နည်းနည်းတော့ ကျွတ်တာပေါ့”

“သူ ... သူဌေးဖြစ်တာနဲ့ပဲ ကျွတ်စရာလား”

“အရှိန်တစ်ခုကတော့ ရှိသေးတာပေါ့လို့”

“နေပါဦး ... သူက နင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့တာပေါ့၊ နင့်အိမ် သိသွားတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... အိမ်ထိမပို့ခိုင်းပါဘူး၊ လမ်းထိပ်မှာပဲ ဆင်း လိုက်တာ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ တော်ကြာ အဝင်အထွက် ရွေ့လမ်း ငွေလမ်း ပေါက်သွားဦးမယ်၊ သမုနော် ... ညည်းက ပါး မလိုလိုနဲ့ထူပြီး လည်မလိုလိုနဲ့အတာ၊ သူတို့လိုလူမျိုးတွေ ကို အလုပ်ကိစ္စ ပတ်သက်မှုကလွဲပြီး ရှောင်စမ်း၊ သိပ် အရောမဝင်နဲ့၊ ပြီးတော့ သူက လောလောဆယ်ကို ကောလာဟလတွေ ကြားထဲကလူ၊ အခုဆိုရင် ဒီဂျာနယ် ထဲကပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုကောလာဟလ ထွက်လာ ဦးမလဲ မသိဘူး၊ ကိုယ်က တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ရှင်းပြ နေနိုင်အောင်လည်း လက်တံမရှည်ဘူး၊ နေရင်းထိုင်ရင်း အချောင်နာမည်ပျက်နေမယ် ...

သူတို့က ငွေရှိတယ်၊ နာမည်ဆိုးရှိရင် ငွေနဲ့ဖုံးပစ် လိုက်လို့ရတယ်ဆိုတာ နှင် နားလည်စမ်းပါ သမုရာ၊ နှင် က ဒီလောကထဲမှာ ကျင်လည်နေရဦးမှာ၊ နာမည်ဂုဏ်

သိက္ခာ ထိခိုက်သွားရင် လုပ်စားလို့တောင် မရတော့ဘဲ နေမယ်၊ သူက အသုံးချဖို့ကြိုနေတာ လူမသိဘဲ ကိုယ်ကပဲ သူဌေးကို ကပ်အသုံးချသလို အထင်ခံနေရဦးမယ်”

“အင်းပါ၊ သမုလည်း နားလည်ပါတယ် ဂျပ်ရာ၊ ရုတ် တရက်မို့လို့ လူက ယောင်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတာ ပါ”

“ရုတ်တရက်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိဦးမှာ၊ ညည်းကို နှစ်ရက်ကြိုတင် အသိပေးပြီးမှ အရာအားလုံးက ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဂျပ် ဒီညနေ စောစောပြန်ချင်တယ်”

“ဟင် ... ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူး”

“သွားစရာရှိလို့ပါ၊ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ ချိန်းထား တာ၊ အိမ်ပြန်သေချာ အလှပြင်ပြီးမှ သွားချင်တဲ့ပွဲမျိုး၊ ညှိုးညှိုးမိန်မိန်နဲ့ အလုပ်က တန်းလာရလို့ ချွေးသံတစ်ခွက် လူပုံအခွဲခွဲ ဖြစ်နေလို့ရတဲ့ ပွဲမဟုတ်လို့ပါ ဂျပ်ရဲ့”

ဂျပ်က မျက်မှန်ကြီး ပြန်ကောက်တပ်ရင်း ...

“ပြီးရော ... ပြီးရော”

သမုက လှည့်ထွက်ခဲ့ရင်း တံခါးပေါက်ဝရောက်မှ စပ်ဖြဲဖြဲလေးလှည့်ကာ ...

“ဂျပ် ... အုဋ်လှက တော်တော်ချောတာ သိလား ... အဟီး”

ဂျပ်ရဲ့ ယောက်ျားမျက်စောင်းကြီးက အတော်ကို အချိုးမကျလှပါ။

“ကိုအုဋ် ... မစ္စတာ တာကာရီတားဆီ ဖုန်းဆက် ကွန်ဖမ်းမ် လုပ်ပြီးပါပြီ”

“ဘယ်အချိန်လဲ မိုးဂျော်”

“ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ပါ”

“ချက်ထရီယမ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အုဋ်လှက လက်ပတ်နာရီ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“မင်းလည်း လိုက်ခဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုအုဋ် အိမ်ပြန်ဦးမလား”

“မပြန်တော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲ ရေချိုးအဝတ်လဲလိုက်မယ်၊ မင်းရော အိမ်ပြန်ဦးမလား”

“အချိန်ရရင်တော့ ခဏလောက် ပြန်ချင်တယ် ကိုအုဋ်၊ အဝတ်အစားလည်း မပါဘူး၊ ရေလည်းချိုးချင်သေးတယ်”

“ပြန်ရင်လည်း ခဏပြန်လေ၊ ဪ ... အတော်ပါပဲ၊ မေမေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်စမ်းပါ၊ သူမှာတဲ့ အားဆေးနာမည် ငါ မေနေပြန်ပြီ၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်မေးပြီး မင်းအပြန် တစ်ခါတည်း ဆေးဝင်ဝယ်ပြီး မေမေကိုပါ ဝင်ပေးခဲ့ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးဂျော် ထွက်သွားလျှင် အုဋ်လှက စားပွဲပေါ်က ဂျာနယ်ကို လှမ်းယူကာ စာမျက်နှာတစ်ခုကို ဖွင့်လှန်ကာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဒီဂျာနယ်ကို မိုးဂျော် ယူလာတာ။ ပုံကတော့ ရိုးရိုးတွဲထိုင်နေဖြစ်တာလိုလည်း ပြောလို့ရ၊ တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်မယ်ဆိုရင်လည်း ထင်လို့ရတဲ့ မျက်နှာအနေအထားတွေ။

အဲဒီနေ့က နံဘေးနေရာကို ဇွတ်ဝင်လာထိုင်လိုက်သော မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်ကြောင့် တော်တော် စိတ်တိုစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီး သူ့နဲ့တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဓာတ်ပုံတဲ့ အရိုက်မခံချင်တာကြောင့် ရုတ်တရက် စိတ်ထဲပေါ်လာတဲ့အတိုင်း မဆင်မခြင် ဝရန်းသုန်းကား လုပ်ချလိုက်မိတာ။

ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အကဲခတ် ချိန်ရွယ်တာစုနေကြတဲ့ သတင်းထောက်တွေ အာရုံနောက် ဦးနှောက်ခြောက်ကာ အတော်အတွေးရှုပ်ထွေးသွားကြပုံပေါ်သည်။ သူတို့ကင်မရာတွေရဲ့ ချိန်

ရွယ်ရာပစ်မှတ်လည်း ပြောင်းလဲကုန်ကြသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဆင်မခြင် လုပ်လိုက်ပြီးမှ အုတ်လှ နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူ သည်။

အပြန် ... သမုသစ်ကို သူ့လမ်းထိပ်ချပြီးမှ မိုးကျော် ကို သမုသစ်ရဲ့ကိုယ်ရေး Profile ကို ချက်ချင်း လှမ်းစုံစမ်းခိုင်း ရပါသည်။

သမုသစ်။

အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်။

အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေ ပျို့။

အလုပ်အကိုင် ...

လိပ်စာ ...

စသည်တို့ကို ချက်ချင်းပဲ သိလိုက်ရပြီးမျှ သက် ပြင်းနည်းနည်း ချနိုင်ပါသည်။ တော်သေးတာပေါ့ အပျိုဆိုလို့။ ဒီမိန်းကလေးကို စ၊ မြင်ဖူးကတည်းကတော့ အိမ်ထောင်သည် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့ ထင်မြင်ယူဆပြီးသားပါပင်။ အိမ်ထောင်သည်နှင့် အပျိုတွေမှာ ရုပ်ရည်ခန္ဓာကိုယ် အနုအရင့် နှင့် မဆိုင်သော ကွဲပြားနေသည့် အရောင်အဝါလေး တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဟန်ပန်အမူအရာပဲလားတော့ မသိပါ။

တကယ်တော့ သူ လုပ်လိုက်မိတဲ့ အပြုအမူက ကောင်းတော့ မကောင်းပါ။ ကောလာဟလတစ်ခုလက်က လွတ်

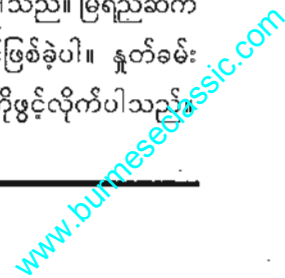
ထွက်နိုင်ဖို့ လူအများ မျက်စိလည်သွားစေမည့် နောက်ထပ်အခြေ အနေတစ်ခုကို ချပြလိုက်တာ။ တကယ်တော့ အန္တရာယ်များသည် ဖင်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသေးသည့် သမုသစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်သော ချက်နှာကလေးကို ခိုင်လုံသော အထောက်အထားမရှိဘဲနှင့် လျှပ် တစ်ပြက် ယုံစားစွန့်စားလိုက်တာ။

နောက်ထပ် ကောလာဟလတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားရင် ထောင် ဒီအဖြစ်ဟာ အန္တရာယ်ကြီးထွားလာစရာ မရှိဘူးရယ်လို့ အုတ်လှက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထင်မိသည်။ အခုတော့ ဂျာနယ် ထဲ ဓာတ်ပုံပါလာပြီ။ ခုချိန်လောက်ဆို သမုသစ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး လည်း ဒီဂျာနယ် မြင်ပြီးရောပေါ့။

သူ့ရော ဘယ်လိုများနေမလဲ။ အုတ်လှကတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဘာအမူအရာလို့ နာမည်တပ်ရမည်မသိတဲ့ ဂကျိုး ဂရောင် အမူအရာတစ်မျိုးနှင့် အီလည်လည်ဖြစ်နေသော သမုသစ် ရဲ့ပုံကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်လာပါသည်။ အင်း ... ဒီကောင်မလေး တော်တော်တော့ ချောတာပဲ။

“တိတိ ... တိတိ”

အုတ်လှက ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။ မြရည်ဆီက ဖုန်းပဲ။ ဒီကြားထဲ ဆက်နေတာ သူ မကိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ နှုတ်ခမ်း တစ်ဖက်လေးတွန့်ကာ ပြုံးမိရင်း သူ ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ကိုအုဋ်လား”

“အင်း ...”

“မေးစရာရှိလို့”

“မေးလေ”

“ဟိုတစ်နေ့က မယုပွဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြရည်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါလား”

“အဲဒီ ... ဒေါသမုသစ်ဆိုတာ ‘.....’တိုက်ကဆိုတာ သိရဲ့လား”

“သိတယ်လေ၊ သူနဲ့လည်း ဒီလိုပဲ မိဒီယာကိစ္စတွေက တစ်ဆင့် ရင်းနှီးသွားတာပဲ”

“ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးသွားတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးနေတာလဲ မြရည်”

“လက်ဆွဲတာ တွဲထိုင်တာ အတူတူဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတာ တွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘေးမှာ မြရည်တစ်ယောက် လုံးရှိရက်နဲ့ လူကိုသက်သက် ချိုးတာလား၊ အရမ်းစိတ် ထိခိုက်တယ် သိလား”

“မင်း တစ်ယောက်လုံး ရှိရဲ့သားနဲ့ဆိုတာက ဘာကိုဆို လိုတာလဲ မြရည်၊ ကိုယ် နားမလည်ဘူး”

“ဘာကို နားမလည်တာလဲ၊ ဘာကို နားမလည်ရမှာလဲ၊ ကိုအုဋ်နဲ့ မြလေး တွဲနေတာ မြလေးတို့ အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုလုံး သိတယ်”

“နေဦး ... နေဦး၊ တွဲနေတယ်ဆိုတာက အမျိုးမျိုးအဓိပ္ပာယ် ကျယ်ပြန့်တယ် မြရည်၊ ကိုယ် မင်းနဲ့ ခင်မင်မှုအရ တချို့ နေရာတွေ တွဲသွားတွဲလာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ မင်း လာခဲ့ပါဆို တဲ့ နေရာတွေ အားရင်အားသလို လာခဲ့ဖူးတယ်၊ မင်း လိုက်ပို့ပေးပါဆိုတဲ့ နေရာတချို့ လူမှုရေးအရ ကူညီလိုက် ပို့ပေးခဲ့တာမျိုး ရှိဖူးတယ် ...

အဲသလို တွဲပုံမျိုး တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ သူတွေကတော့ အများကြီးရှိတာပဲ၊ မင်းတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူးလေ မြရည်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်က ကိုယ့်ဘေးမှာ ထိုင်စေချင်သူ ကိုတောင် ပေးထိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား”

“ဪ ... သမုသစ်က ကိုအုဋ်ဘေးမှာ ထိုင်စေချင်သူပေါ့ ဟုတ်လား”

“မထိုင်စေချင်ပဲ ကိုယ် သူ့ကိုထိုင်ခိုင်းပါ့မလား မြရည်ရယ်”

“ဒီမှာ ကိုအုဋ်၊ ရှင်းရှင်းပြောပါ၊ သမုသစ်နဲ့ ကိုအုဋ်က ဘာလဲ”

“ဒီမေးခွန်းကို မင်း မေးခွင့်မရှိလောက်ဘူး ထင်တယ် မြရည်၊ မေးခဲ့ရင်လည်း ကိုယ့်မှာ ဖြေချင်မှ ဖြေခွင့်ရှိတယ်။

ကိုယ် မင်းကို ဖြေရှင်းသလို ဖြေရမယ့် အနေအထားမရှိဘူး”

“မြလေးက အကောင်းမေးနေတာနော်၊ ကိုအုဋ် ဘဝအတွက် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရည်ရွယ်ဆုံးဖြတ် ရွေးချယ်ပြီးသား ဆိုရင်တော့ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး မလုပ်လိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မေးနေတာ၊ ဘာမှလဲ မဟုတ်ဘဲ ဘာလှိုင်းကြီး လူကိုကျော သွားတာတော့ သည်းမခံနိုင်ဘူး”

“ကိုယ် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချယ်တယ် မရွေးချယ်ဘူးဆိုတာလည်း မင်းဆီ ဘာမှတင်ပြနေ ဝန်ခံနေဖို့မရှိဘူး ထင်တယ်”

တစ်ဖက်က အသက်ရှူမြန်လှကာ ဒေါပွလာ

လျက်...

“ကိုအုဋ် ... ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟာ ... ဒီစကားက စည်းတော်တော်ကျော်သွားပြီ မြရည်”

“မသိဘူး၊ ကိုအုဋ် မြရည်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီး ပေးထားခဲ့ပြီးပြီ”

“ကိုယ် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မင်းကို မပေးခဲ့ပါဘူး”

“တွဲသွားတွဲလာလည်း လူမြင်ကွင်းမှာ ရှိခဲ့တယ်၊ ဖုန်းဖြောတယ်၊ မက်ဆေဂျီပို့တယ်၊ ကိုမိုးကျော်ကတစ်ဆင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေလည်း ပို့ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒါကတော့ မင်းကို ခင်မင်းရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် စေတနာအလျောက်ရော လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအလျောက်ရော လက်ဆောင်ပစ္စည်း ပေးခဲ့မိတာလေ၊ အဲဒါက မျှော်လင့်ချက် အကြီးကြီး ပေးခဲ့သလို ဖြစ်ရင်တော့ ကိုယ်လည်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဒါဆိုရင် ခုနောက်ပိုင်း ရုတ်တရက် ဘာကြောင့် မြလေးကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးတာလဲ”

“သစ်စိမ်းချိုး ... ချိုးတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“လုံးဝရှောင်သွားတာ”

“ဒါကတော့ မင်းက ကိုယ့်ကို ချည်လာ တုပ်လာတယ် မြရည်၊ ချည်နှောင်လာတယ်၊ အဲဒီချည်နှောင်မှုမျိုးထဲကို ကိုယ်ရှေ့တိုးမဝင်နိုင်ရင် ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်တာ နောက်ဆုတ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်ထင်လာတယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ မြရည်”

“မြလေး သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေက ကိုအုဋ်နဲ့ မြလေးကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သတ်မှတ်ပြီးနေပြီ”

“အဲဒါကိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း ရှင်းပြသင့်တယ် မြရည်”

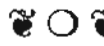
“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ကိုအုဋ်က လုံးဝကို ကိုယ်လွတ်ရုန်းနေတာကိုး၊ အဲသလောက်တော့ လွယ်လွယ်ကိုယ်လွတ်ရုန်းလို့ မရဘူးလေ ကိုအုဋ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ကိုယ် ပြောစရာစကား ကုန်နေပါပြီ မြရည်၊ ကိုယ်က ကိုယ်လုပ်နိုင်တာကိုလုပ်ပြီး ကိုယ်မလုပ်နိုင်တာကို မလုပ်တာပါပဲ၊ တခြားလည်း ထပ်ပြောစရာ ထပ်ရှင်းပြစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ... ကိုယ်အလုပ်လေးတွေ ရှိသေးလို့ ဖုန်းချတော့မယ် ... ဟုတ်လား”

အုဋ်လှက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်တော့ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။ အဆက်အစပ်တစ်ခု ရှိခဲ့ရာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တရင်းတနီး ဆက်ဆံလိုက်မိတာကလွဲရင် နဂိုကတည်းကပင် လေးနက်သော ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့တာ။ အဲဒါဟာ အပြစ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီအပြစ်ဒဏ်ကို အခု သူ ခံရတယ်ပဲပေါ့။

အခုလို ဇွတ်အတင်းလိုက်ပြီး ချည်နှောင်လေ သူ့ဘက်က စိတ်ပျက်စရာဖြစ်လာလေ၊ ကိုယ်ရပ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ခိုင်မာလေ ပိုဖြစ်လာတာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟိုတစ်နေ့ကလို သမုသစ်ကို လျှပ်တစ်ပြက်ထည့်ပြီး အသုံးချသလို ပြုလိုက်မိတာကိုတော့ အုဋ်လှ စိတ်မကောင်းပါ။

ဒီဂျာနယ်ရဲ့ ဂယက်က ဘယ်လောက်ထိ ရိုက်ခတ်လာမလဲကိုလည်း အုဋ်လှ တွေးတောရင်မောမိရပါသည်။

ကျော့က အခွေအနွယ်လေးတွေ လိပ်ပြီးချထားတဲ့ သူ့ဆံပင်လေးကို နေရာတကျ ပုံပန်းတကျ ရှိမရှိ စမ်းရင်း ...

“ဟွန်း ... သူကပဲ နောက်ကျနေတယ်ရှိသေး။ အမျိုးကြီးကများ”

ကေသရီက နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သမုက အလုပ်ခွင်ထဲမှာကိုး ကျော့ရဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့အလုပ်ဆိုတာမျိုးက အချိန်အတိုင်းအတာ အကန့်အသတ်နဲ့လည်း လုပ်လို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ခဏနေရောက်မှာပေါ့”

နွယ်က ကျော့ကို မျက်လုံးလေးဝင့်ကြည့်ကာ

“ဘာလဲ ... နင် အပြန်နောက်ကျလို့ မရဘူးလား၊ ကိုကို ကျော်က ဘယ်အချိန် ပြန်ရမယ် မှာလိုက်လို့လား၊ ငါတို့ တော့ ရတယ်၊ ဒီည နောက်ကျမယ်လို့ကို ပြောခဲ့တာ”

“အောင်မာ ... ငါကရော ဘာလို့ နောက်ကျလို့ မရမှားလဲ၊ ကိုကိုကျော်ကိုများ ပိုင်လိုက်တာမှ ပိုင်ပိုင် ပိုင်ပိုင် တောင် မြည်နေသေးတယ်၊ သူ နောက်ကျနေတာကို စိတ် တိုလိုပြောနေတာ၊ ဟိုးတုန်းကတည်းက အတိုင်းပဲ၊ တစ် ခုခု ချိန်းပြီလားဆို သူ မပြီးတာ၊ သူ နောက်ကျတာချည်း ပဲ၊ အလှပြင်ရင်လည်း ကြာသလားမမေးနဲ့၊ ထွက်လာတော့ လည်း ဒီပုံက ဒီပုံ၊ ဒီရုပ်က ဒီရုပ် ဘာမှပိုမလာပါဘူး၊ အဲလို နှေးကွေးလေးလဲ ပျင်းရိတာ သူ့အကျင့် ...

သူ အလှပြင်နေတာပဲနေမယ်၊ မိန်းကလေးပဲ အလှ ပြင်တာချည်းပဲပေါ့၊ နဂိုတည်းက သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့် သန့်ပြန်ပြန် နေပြီးသားလူဆိုရင် သွားစရာ လာစရာရှိ ဘာမှ သိပ်ထပ်မွန်းနေဖို့ မလိုတော့ အချိန်သိပ်မကုန်ဘူး ပေါ့၊ မိသမုတို့ကတော့ ပုံမှန်နေရင်း မျက်နှာက ဆီတဝင်း ဝင်းပြောင်လို့၊ ဆံပင်က ကျီးကန်းသိုက်လို့ လူးလို့မိအိပ် လို့ ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေတာနဲ့၊ ပြီးတော့ ...”

“မိကျော့ကလည်းဟယ်၊ နင်က သမုကိုဆိုရင် သိပ်အပြစ် ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မိကေ ပြောတာမှန်တယ်၊ သမုနဲ့ပတ်သက် ပြီး မိကျော့စကားကောင်းချီးမွမ်းတဲ့နေ့များ ရှိလာရင် ငါ ထိထိုးဦးမှာ”

ကျော့က နွယ်ကို မျက်စောင်း လှည့်ထိုးလိုက်ပါ သည်။

“သူ့ကိုခင်လို့ ပြောတာပေါ့ဟဲ့၊ ဆန်ရင်းနာနာဖွပ်ရတယ်”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဟာ၊ အခုက နင်က ဘာအတွက်ဖွပ် နေတာလဲ”

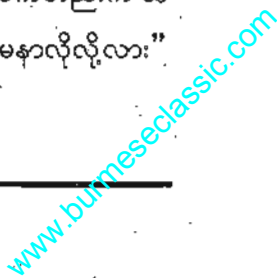
“ဝေဖန်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“သိပ်လည်း မဝေဖန်ပါနဲ့ဟာ၊ သူလည်း ကလေးမဟုတ် တော့ဘူးပဲ၊ သူ့နယ်ပယ်မှာ သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ် နေတာပဲဟာ၊ ကဲ ... တော်ပါတော့ ငနွယ်ကလည်း တော် တော့ဟာ၊ နင်တို့ကလည်း”

နွယ်ဝတီက ပခုံးလေးပုကာ ခီခနဲရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ မိကျော့က သမု ဆိုရင် ငါတို့ထက်ကို သိသိသာသာ အပြစ်မြင်တာ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိ တယ်၊ ဘာလဲဟင် ... အဟီ ... နင် မနာလိုလို့လား”

“ငနွယ်”

ကျော့က စားပွဲပေါ်က တူတင်တဲ့ ကြွေတုံးကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် အသံမြည်အောင် ဆောင့်ချလိုက်ကာ ...

“ငါက ဘာကိစ္စ သမုကို မနာလိုရမှာလဲ၊ သူ့မှာ ငါမနာလိုစရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဟား ဟား ... အဲဒါ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး အပြန်အလှန် ပြောတဲ့ လက်သုံးစကားပဲ၊ သမုကလည်း နင် ကိုကိုကျော်နဲ့ ရသွားလို့ နင့်ကိုမနာလို၊ နင်ကလည်း တစ်ချိန်က ကိုကိုကျော်က သမုကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သလို ရှိဖူးလို့ မနာလို၊ အပြန်အလှန် အတွင်းကျိတ် မနာလိုနေကြတာလေ”

“ငနွယ်နော်၊ ငါ တကယ်စိတ်ဆိုးလာမှာ၊ ကိုကိုကျော်က သမုကို ဘယ်တုန်းက စိတ်ဝင်စားလို့လဲ၊ နင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“အမယ်လေး ... အကြောင်းမသိတဲ့ လူတွေလားဟား၊ သိတာကိုက သမုနဲ့ သိလို့ ငါတို့နဲ့ပါ လိုက်သိရတာ၊ သမုအဒေါ်နဲ့ ကိုကိုကျော်ဦးလေး ယူထားလို့ သူတို့ချင်း ရင်းနှီးပြီးမှ ငါတို့နဲ့ သိရတာလေ၊ ကိုကိုကျော်ကို ငါတို့ စမြင်ဖူးကတည်းက သမုကို ရှိတ်နေတဲ့လူ ချိတ်နေတဲ့လူ လို့ ရိပ်မိသားပဲဟာ”

“အဲဒါ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးလို့ နင့်ကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ မိနွယ်၊ နင် ထင်ချင်တာ လျှောက်ထင်နေတာပဲ၊ ကိုကိုကျော် ပါးစပ်က ပြောလို့လား၊ အဲဒီ သမုကသာ ကိုကိုကျော်ကို ကျိတ်ရင်ခွန်နေတာ၊ သူ ရင်ခွန်တိုင်း ကိုကိုကျော်က မကြိုက်တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ နင် ထင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြနေရင် ပြီးလိုက်တော့ပေါ့၊ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ထပ်ထပ်ပြောနေတာ နင် လွန်လာပြီ”

“အင်းပေါ့လေ ... မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေမပေါ့၊ နင်နဲ့ ယူတော့မယ်ဆိုမှ ငါ့မှာ သွားခနဲ အသည်းထိတ်ရင်ဖိုသွား တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ကိုကိုကျော်က ငါနဲ့ သမုနဲ့ ယှဉ်ရင် သမုကို ကြိုက်စရာ လား”

“ဟင် ... ဪ ... အင်း ... အင်း”

“နင် ငါ့ကို ဒေါက်ဖြုတ်နေတယ်နော် ... ငနွယ်”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူက ဘယ်သူကို အခု ဒေါက်ဖြုတ်နေ တာတုံး၊ နင်က သမုကို မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်လို့လား ... ငါက အမှန်တွေ ပြောနေတာပဲ၊ ဆံပင်ဖွာဆန်ကြဲ ဖရိုဖရဲနဲ့ အဝတ်အစားဝတ်တော့လည်း ပွစိပွယောင်း ပစ်စလက်ခတ်နဲ့ မျက်နှာဆီတဝင်းဝင်းနဲ့

လမ်းသွားရင် ရှပ်ပလာနဲ့ ဖြုတ်စဗျင်းတောင်း၊ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ တလွဲတချော်နဲ့ မိန်းမမျိုးကို ဘယ်ယောက်ျားက ကြိုက်မှာလဲ၊ အဲဒါကြောင့် သူ ခုထိအပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ ပေါ့”

“ကျော့နော် ... သမုက အခု လုံးဝအဲဒီပုံစံ မဟုတ်တော့ ဘူး၊ အရမ်းလှနေတာ၊ ငါ မနေ့က ဂျာနယ်တစ်ခုထဲမှာ တောင် သူ့ပုံတွေ လိုက်သေးတယ်၊ အရမ်းကြည့်ကောင်း နေတာ၊ ပြမယ် ... နင်တို့ကို”

ကျော့က အိတ်ထဲက တူးဝေးကိတ်ဘူးလေး ထုတ် ဖွင့် မှန်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းစပ်လေး ပါးပြင်လေး မေးစေလေး ပတ်ဖိနှင့် တို့ထိမိသိပ်လိုက်ရင်း ...

“အင်းပေါ့လေ ... လာရင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ ဘယ် လောက်လှနေလဲဆိုတာ”

ကျော့ကို နွယ်က အမြင်ကတ်သလို နှုတ်ခမ်းရွဲကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟယ်၊ အအိုတွေနဲ့ အပျိုနဲ့ကတော့ အလှချင်းကွာကို ကွာသွားပြီပေါ့”

“ဘာအပျိုအအိုလဲ၊ လှတာ အပျိုအအိုနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ပြီး တော့ နင်တို့သာ လင်ယူသားမွေး ကိုယ်လုံးပျက် ရှပ်ကျ

ကြတာ၊ ငါက ကလေးလည်းမမွေးဘူး၊ လှတဲ့လူက ပျိုပျို အိုအိုလှတာပဲ”

“ဟယ် ... ရှက်လည်း ရှက်ဘူးတော့ ... ဟီ ဟီ”

“ကဲ ... နွယ်နဲ့ ကျော့ရယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကလေး တကယ်ပဲ၊ ခဏနေ ရန်ထ၊ဖြစ်ဦးမယ်၊ တော်ကြပါတော့ ဆိုနေမှ”

“သူငယ်ချင်းပဲ ငြင်းခုန်တာလောက်နဲ့တော့ ရန်မဖြစ်ပါ ဘူးဟယ်၊ မိကျော့က ဖြစ်ချင်ရင်တော့ မသိဘူး၊ ငါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြောစရာတော့ မကုန်သေးဘူး၊ ဒီမှာ မိကျော့ ... နင်က သမုကို ဂေါ်မစွဲ အပျိုကြီး ထင်မနေနဲ့၊ သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ”

“ဟင်”

ကျော့ယမင်းက တအံ့တဩ ရဲရဲရွတ်လိုက်ရင်း ...

“နင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“သူပြောတာ”

“ဪ ... ကျွတ် ... သူပြောတာများမာယယ်၊ ဒီလိုပဲ သိက္ခာဆယ်ပြီး ပြောရင်လည်း ပြောမှာပေါ့၊ သေချာတာ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါက တကယ်များ သေချာသလား လို့”

“သေချာလောက်တယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ဘဲက သူ့ဌေးဟဲ့”

“ဟား ဟား မှား ဟား ဟား”

ကျော့က ခေါင်းလေး မော့ရယ်လိုက်ရင်း ...

“သူ ပြောတာလား ... ဟုတ်လား၊ နင် ယုံလား၊ နင်က ဉာဏ်ထက်မြက်လှချည့်ဆို ငနွယ်၊ သူများပြောတိုင်း ယုံလား”

“နင်ဟာလေ ... သမုကိုဆို အထင်ကိုသေးတာ၊ သူက သေချာတောင် မပြောပါဘူး၊ လျှို့နေတာ မပွင့်တပွင့်နဲ့၊ ငါ့ဟာငါ သူ့စကားတွေထဲက အဓိပ္ပာယ်နှိုက်ကောက်ပြီး သိတာ၊ သေကိုသေချာတယ်၊ သူက ဆရာဝန်လောက်ကို များတော့ မယူချင်လို့၊ လို့လည်း ပြောတယ်”

“ဘာ”

ကျော့က တူတင်တဲ့ ကြွေတုံးလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် စားပွဲပေါ် ဆောင့်ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟဲ့ ... အဲဒီကြွေတုံးလေးတော့ ကွဲတော့မယ် ... ဒုက္ခပဲ”

“ကွဲလည်း လျော်မှာပေါ့ဟယ် ... တကတဲမှပဲ၊ ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ ပြန်ပြောစမ်းပါ၊ ဆရာဝန်လောက်ကို

မယူချင်ဘူးဆိုတာ ငါ့ကို သက်သက်မဲ့ အကြောတင်တဲ့ စကားပေါ့ဟဲ့ ... တော့ကို၊ သူက ဘာသဘောနဲ့ ဒီစကားကို ပြောရတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ငါကစ၊မေးတာပါ၊ နင် တမင်တကာ အပျိုကြီးလုပ်နေတာလား၊ ဘာလဲ ... ကိုကိုကျော်ကိုမရခဲ့လို့လားဆိုလို့၊ သူက ဆရာဝန်လောက်ကို မယူချင်ပါဘူး ပြောတာ”

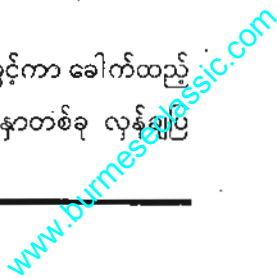
“ဆရာဝန်လောက် မယူချင်ရအောင် သူက ဘာမို့လို့လဲ၊ ဆရာဝန်တောင် သူ ရခဲ့လို့လား၊ အဲဒီတော့ သူက ဘယ်လိုဟာမျိုးကိုမှ ယူမှာမို့တဲ့လဲ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ဘာလှိုင်းကြီးတော့ သူ အရှက်ကွဲခံပြီး ညာပြီး ကြွားပျံ့မလား၊ တစ်နေ့ ငါတို့က မသိကြမှာ ကျနေတာပဲ၊ သူ တကယ် သူ့ဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေပုံပဲ၊ လေသံကလည်း မြင့်နေသလား မပြောနဲ့၊ ပြီးတော့ နင်တို့ကို ခုနကတည်းက ပြမလို့ ဒီဂျာနယ်”

“ဘာလဲ ... ဘာဂျာနယ်လဲ”

“သူ့ပုံပါတဲ့ ဂျာနယ်”

နွယ်ဝတီက သူ့ရဲ့အိတ်ကြီးကိုဖွင့်ကာ ခေါက်ထည့် ထူလာသော ဂျာနယ်ကို ထုတ်ယူ၍ စာမျက်နှာတစ်စုံ လှန်ချပြ

လိုက်သည်။ ကေသရီရော ကျော့ယမင်းပါ ခေါင်းလေးတွေစောင်း၍ ဂျာနယ်ကို နှစ်ယောက်လုံး မြင်ရအောင် အလှအယက်ကြည့်ကြလေသည်။

“ဒီမှာတွေ့လား ... သမုပုံ၊ ဘယ်လောက်လှနေလဲ ကြည့်စမ်း၊ အရင်ကနဲ့ တူသလား၊ အရင်ကတည်းက သမုရဲ့ နဂိုရုပ်ရည်က သဘာဝအတိုင်းလှပြီးသား၊ သူက မပြုမပြင် ဖရိုဖရဲနဲ့ ပစ်စလက်ခတ်နေလို့၊ အခု သူက အရမ်းပြင်တတ် နေတတ်နေပြီဆိုတော့ နဂိုရှိတော့ နဂိုင်းကပွင့်ထွက်လာတာပေါ့ဟယ်”

ကျော့က ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသော နွယ်ကို နေရင်းထိုင်ရင်း မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ပါသည်။ ဂျာနယ်ထဲက သမုရဲ့ပုံဟာ အရင်ကထက် အများကြီး ထင်ပေါ်လှပလာတာကိုလည်း ငြင်းလို့မရပါ။

“အဲဒီထက်ထူးတာက သူ့ဘေးကလူကို ကြည့်လိုက်”

“ဘယ်သူလဲ အဲဒါ”

ကေသရီကတော့ ရေမြေရပ်ခြားက လာသူဖြစ်၍ မသိနိုင်ပါ။

“မိကေက ဘယ်သိမလဲ၊ မိကျော့ ... နင်တော့ သိမှာပေါ့၊ ကဲ ... တွေ့ပြီလား”

“ဒါ ... ဒါ ...”

“အင်း ... သဘောပေါက်ပြီလား”

“ဒါ ... ‘.....’ ကုမ္ပဏီက ဦးအုဋ်လှလား”

“စာဖတ်လေ ... နာမည်ကြီးထိုးထားတဲ့ဟာကို”

“ဟင် ... သူတို့နှစ်ယောက်က ရင်းနှီးတာလား”

“ရင်းနှီးတာလား ဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲပေါ့နော်၊ တကတဲ ဝတ်မှုန်ရွှေရည် လေသံလေးနဲ့ပဲ ပြောလိုက်ချင်ပြီ။ လယ်ပြင် ဆင်သွား ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေတာကို ခုထိ ရင်းနှီးတာလား လုပ်နေသေးတယ်၊ ဒီမယ် ငါပြောမယ်၊ မြေကြီးလက်နဲ့ပုတ်တာမှ လွဲရင် လွဲဦးမယ်၊ သမုရဲ့ ဦးအုဋ်လှ ကြိုက်နေတယ် ... ဒါပဲ ... ငါပြောချင်တာ”

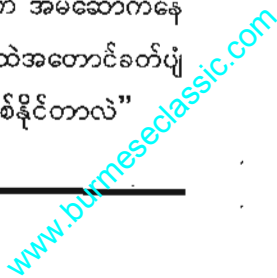
“ဘာ”

ကျော့မျက်နှာက မနာလိုခြင်းကြီးစွာ ညိုပုပ်သွား

ရင်း ...

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“မဖြစ်နိုင်ရအောင် သင်္ချိုင်းကုန်းက လူ့အရိုးကို အသက်သွင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရေအောက် အိမ်ဆောက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သမုက လေထဲအတောင်ခတ်ပျံနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကမဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“အိုး ... သမုလို့ဟာနဲ့ အုဋ်လုနဲ့၊ အဲဒီ အုဋ်လုက သမု
လောက်ကို ကြိုက်မလားဟဲ့”

“ဘာလဲ ... နင့်လောက်ကိုမှ ကြိုက်ရမှာလား၊ နင်က
ယောက်ျားရှိပြီးနေလို့ ဒုတိယဦးစားပေးအနေနဲ့ သမုကို
ကြိုက်လိုက်တာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငနွယ်နော် ... နင် ငါ့ကို တော်တော်ဖွဲနေတယ်”

ကျော့က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

အင်း ... သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း မနာလိုတရားကြီး
မားတဲ့သူလို့ ပြောရင်လည်း ခံရပေတော့မှာပေါ့။ သမုသစ်ကို
မနာလိုခဲ့ရတာ ခုမှမဟုတ်ဘဲ။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်
လောက်ကတည်းကပဲလေ။

သူငယ်ချင်း လေးယောက်ထဲမှာ ကေသရီနှင့် နွယ်
ဝတီက သာမန်ရုပ်ရည်လေးတွေလောက်သာ ရှိကြတာဆိုတော့
ကျော့ရဲ့အဓိကပြိုင်ဘက်က သမုပါပဲ။

“ငါနဲ့ သမုနဲ့ ဘယ်သူပိုလှလဲဟင်”ဆိုတာမျိုးကို
ရှက်စရာမလိုတဲ့ လူရင်းတိုင်းကို မေးခဲ့ဖူးတယ် ထင်ပါရဲ့။ အိမ်
က တစ်မိသားစုလုံးကိုလည်း လစဉ်နီးပါး မေ့လောက်ရင်တစ်ခါ
မေးမိတာပါပဲ။ ကိုယ့်အမေ ကိုယ့်အဒေါ် ကိုယ့်ညီအစ်ကိုမောင်
နှမတွေဆိုတော့ “နင်ပိုလှတာပေါ့” ချည်းသာ ကြားရတာပါ။

အဲဒီလိုလုပ်သူကတော့ အစ်ကိုတွေထုံးစံ ညီမကိုလှတယ်မထင်ဘဲ
“သမု” ပိုလှတယ် အမြဲပြောတတ်၍ မောင်နှမတွေထဲ ထိုအစ်ကို
နှင့် မျက်နှာကြောမတည့်ဆုံး။

အလှပြိုင်နေရတဲ့ကြားထဲ ကိုကိုကျော် ဆိုသူပေါ်
လာတဲ့အခါမှာတော့ မနာလိုခြင်း မစ္စရိယက ပိုမိုအားကောင်းလာ
သောတယ် ထင်တာပင်။ ကျော့က ကိုယ်စာညံ့တော့ စာတော်တဲ့
ဆရာဝန်တွေဆို အလွန်သဘောကျသည်။ ကြီးလာရင် ဆရာဝန်
ဆိုယူမှာလို့ကို တရားဝင် ကြေညာထားတာ ပြတ်ကရော။

သမုနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ပြီး သူတို့နှင့်ပါ သိက္ခာမီးဆုံ
တွေ့ရတဲ့ ဆရာဝန် ချောချောသန့်သန့်ကလေး ကိုကိုကျော်ဆိုသူ
ပေါ်ပေါက်လာတော့ ကျော့ဝမ်းထဲက မခံချိမခံသာမှုတို့ဟာ မချို
မဆန့်ပင်။ ကိုကိုကျော်က သမုကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ယူဆ
တဲ့အထဲ ကျော့လည်း ပါခဲ့တာပင်။

ဘာလို့ သမုကို စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့မရင်းနှီး
သေးလို့ပါ။ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးသွားရင် ကိုယ့်ဘက်ယိမ်းငိုက်ပါလာ
ရမှာပေါ့ဆိုတဲ့ အတွေးကိုလည်း တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်တွေး
မောင်းတင်ထားခဲ့တာပါ။ အပြိုင်အဆိုင် စိတ်ကနေ တဖြည်းဖြည်း
ကိုကိုကျော်ကို ကျော့ယမင်းက တကယ်လည်း စွဲလမ်းချစ်ခင်လာ
တာ။

ဘယ်သူမှ မသိစေရဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နောက်ကွယ်မှာ ဖုန်းအဆက်အသွယ်နှင့် ကိုကိုကျော်ကို ချဉ်းကပ်ရင်းနှီးမှု ရယူခဲ့ပါသည်။ သမုနဲ့ကြိုက်နေကြတာမှ မဟုတ်သေးတာ။ သမု ရည်းစား မဟုတ်သေးတဲ့အတွက် ကိုယ့်ရည်းစားဟုတ်သွားရင်လည်း ကိုယ့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး မဟုတ်လား။

ကိုကိုကျော်က သမုကို ဂရုစိုက်တာမျိုးလေးတွေကို တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက်သွားအောင် ကိုယ့်ကိုပြောင်းလဲ အရေးစိုက် စိတ်ဝင်စားလာအောင် ပညာသားပါပါ ဆွဲဆောင်ရတဲ့အလုပ်က လွယ်ကူသည်များ မှတ်လို့လား။ သမုက ကိုကိုကျော်ကို ဟိုဘက်အမျိုး ဒီဘက်အမျိုး ဆိုတဲ့ တော်စပ်ရင်းနှီးမှုနဲ့ ဝိုင်းကျချင်တာ ချွဲနဲ့ချင်တာ အခွင့်အရေး လိုချင်တာလေးတွေကို သည်းခံလိုက်လျော သဘောကျနေတဲ့ ကိုကိုကျော် သမုကို ရှောင်ဖယ်ဖယ်လေး ဖြစ်လာအောင် သိလည်းမသိသာ မရိပ်မိအောင် တစ်ဖက်လှည့် လုပ်ခဲ့ရသည်မှာ စာမတော်တဲ့ ကျော့ယမင်း ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာထက်တောင် ခက်သေး။

“ဟော ... သမု လာပြီဟေ့”

ကေသရီက သူ့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေသော ဆိုင်ခန်းပေါက်ဝမှ သမု ဝင်လာတာ အရင်ဆုံး မြင်လိုက်ပါသည်။ ကျော့ကတော့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကိုယ့်အင်္ကျီစ ကိုယ်ဆွဲချ ခါးဆန့် ကိုယ်မတ် ကိုယ့်အနေအထားကိုယ် ပြုပြင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ် ... သမု ... လှလိုက်တာ၊ နင် အရမ်းလှလာပါလားဟယ်”

နွယ်က လှည့်ကြည့်ကာ ကျော့ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပိုပိုသာသာလေး ကျူးရင်လိုက်ပါသည်။ တကယ်လည်း သူ့ဗျက်စိထဲ သမုက အရင်ထက် အများကြီး လှပကြော့ရှင်းလာပါသည်။

သမုက လွတ်နေတဲ့ ကေသရီနံ့နား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဆောရီးဟယ်နော် ... ဆောရီးပါ ... ငါ လမ်းမှာကားပိတ်နေလို့ပါဟယ်”

“နင် မောင်းလာတာလား”

“နင်တို့လို မောင်းပို့မယ့်သူတွေမှ မရှိတာဟယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မောင်းရတာပေါ့”

သမုက နံ့နားက ကေသရီကို အရင်ဆုံးဖက်လိုက်ရင်း ...

“မိကေရယ် ... နင်နဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ နင့်ဆံပင်တွေ ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ် ... ဟုတ်လား”

“အေး ... ဟိုမှာ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေက မရှိသလောက်ပဲဟဲ့”

“ငနွယ် ... မိကျော့ ... အဟီးဟီး ... နင်တို့နဲ့ပြန်တွေ့ရတာ ရင်တုန်လိုက်တာ”

“ဘာရင်တုန်တာလဲ၊ ရင်ခုန်တယ် လုပ်စမ်းပါ”
 “ရင်တုန်တာဟဲ့ ... ငါ့ကို ဘာတွေများ ဝိုင်းဖဲ့ကြမလဲလို့
 လေ ... ဟီ ဟီ”
 “အမယ် ... ငါက မဖဲ့ပါဘူးနော်၊ ဖဲ့ဖို့နေနေသာသာ နင်
 အရမ်းလှလာတာကို ကြည့်လို့တောင် မဝဘူး၊ မင်းသမီး
 ကျနေတာပဲ၊ နင်က ဆယ်လဘာရယ်တီးစံတွေနဲ့ ဆက်ဆံ
 နေရလို့ ထင်တယ်၊ နင်ကိုယ်တိုင်ပါ ဆယ်လဘာရယ်တီးစံ
 ပုံ ထွက်နေတယ်”

ကျောက ပန်းဆီရောင်ပေါ် အဝါပွင့် ပန်းထိုးကျဲကျဲ
 လေး ဗမာဝတ်စုံဝမ်းဆက်နှင့် တကယ်ပဲ တောက်ပလင်းလက်
 ဝင်းစက်နေသော သမုကို စိတ်ထဲကျိတ်ကာ အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း ...

“အဲဒီ မိနွယ်က အနှောင့်အသွားကို မလွတ်ဘူး၊ နင်က
 တော့ မဖဲ့ဘူးဆိုတော့ ငါကကျတော့ ဖဲ့မယ်ဆိုတဲ့သဘော
 ကျနေတာပဲ”

“နင် ခုနလည်း ဖဲ့နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ကျောသည် နွယ်ကို အလွန်တရာ အမြင်ကတ်လာ
 ကာ တံတောင်ဆစ်နှင့် နှာအောင်ကို တွက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“အွန် ... ကြည့်စမ်း၊ အရမ်းလုပ်တာပဲ၊ ကိုကိုကျော်တော့
 လူရုပ်တောင် ပီပါတော့မလား မသိဘူး၊ နင် ဒီလောက်
 ရက်စက်ပုံနဲ့”

“ဟား ဟား ... နင်တို့နှစ်ယောက်က ခုထိ အရင်လိုပဲ
 အရမ်းရယ်ရတယ်၊ နင်တို့မစားသေးဘဲ ငါ့ကိုစောင့်နေကြ
 တာလား၊ လာလေ ... အရင်စားကြရအောင်၊ နင်တို့လည်း
 ဆာရောပေါ့၊ ငါ ကျွေးမယ်နော် ... ငါရှင်းမယ်”

ချက်ထရီယမ်ထဲက ဂျပန်ဆိုင်ကလေးမှာ ဘူဖေးစား
 ကြမှာဖြစ်ပြီး အားလုံးလည်း ဗိုက်ဆာနေကြပြီမို့ အစားအစာတွေ
 ထယူဖို့ ထိုင်ရာက ထလိုက်ကြပါသည်။ နွယ်က ပြုံးစိစိနှင့် ...

“အင်းပေါ့လေ ... သူဌေးကတော်လောင်း ဆိုတော့လည်း
 ကျွေးချင် ကျွေးပါစေ”

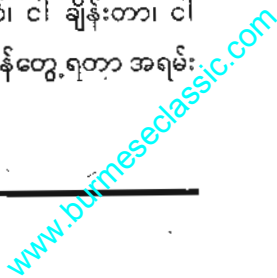
“ဟဲ့ ... ဘာလဲ နွယ်ရဲ့”

“အမယ် ... ဖုံးလိုက် ဖော်လိုက် လုပ်မနေနဲ့”

“ဟင် ... ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီ-ငနွယ်က ...”

ဒီဆိုင်လေးမှာ လေးယောက်စားလျှင် ဒေါ်လာရာ
 ကျော်ကျမှာမို့ သမုအတွက် အတော်တော့ အီလုမှာဖြစ်ပေမယ့်
 ရှင်းရှင်းဝန်ခံရလျှင် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်အဆုံမှာ သူ့ကိုနှိမ်ဖို့
 အကွက်ချောင်းနေမှာသေချာတဲ့ ကျော့ကို ချေချင်တာနှင့်ပဲ အပြုံး
 မပျက် ပုံစံလေးနှင့် စိတ်ထဲတော့ ကျိတ်အီစလံဝေနေတဲ့အဖြစ်။

“အမယ် ... သမု မကျွေးရပါဘူးနော်၊ ငါ ချိန်းတာ၊ ငါ
 ကျွေးမှာပေါ့၊ ယူနီး ... ငါ နင်တို့နဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ အရမ်း
 ပျော်နေတာ သိလား”

သူတို့ စားစရာတွေ ထယ့်ကာ စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်
မိကြတယ်ဆိုလျှင်ပင် ...

“သမု ... နင် ငါပြောထားတာ မေ့သွားပြီလား”

“နင် ဘာပြောလို့လဲ ငနွယ်ရဲ့”

“ဒီပွဲကို နင့်ဘဲခေါ်လာပါလို့ ပြောထားတာ၊ ဘာမသိချင်
ဟန်ဆောင်နေတာလဲ”

ကျော့က နှာခေါင်းလေး ရှုံ့လိုက်သော သမုကို
မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် အကဲခတ်နေပါသည်။

“ဘာလို့ ခေါ်မလာတာလဲ”

“ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ ... မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေ
ချည်းပဲ တွေ့ချင်တာပေါ့၊ လူပိုပါတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“ဟဲ့ ... သမု၊ နင် တကယ်ပဲ ဘဲရနေတာ အဟုတ်လား”

သမုက ကျော့မျက်နှာကြီးကြည့်ကာ တကယ်ရယ်
ချင်လာပြီး တဟက်ဟက် ရယ်ချလိုက်မိပါသည်။

“နင် တွေးချင်သလို တွေးဟာ”

“အမယ် ... လုံးတွေးမချပါနဲ့၊ နင် ဘဲရနေတာ အဟုတ်
လား ... ပြော”

သမုက လက်ထဲကတူလေးကို ပန်းကန်ထဲချကာ
ကျော့ကို စိတ်ပျက်သလို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“နင် ဘာလို့ ငါ့ကို အဆန်းတကြယ် လုပ်နေသလဲကို
နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ငါမေးတာ ရက်စိအော်နိုးပဲ ဖြေစမ်းပါ”

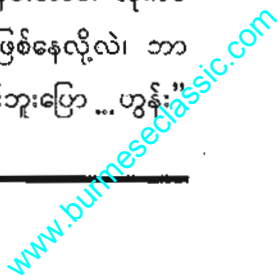
“ပြဿနာပဲ ... ဇွတ်ပဲ”

“နင်လား ... ဘဲကောင်းကောင်းရရင် ငါတို့ မသိ၊ ဆိုအောင်
အကြောင်းရှာပြီး မြင်အောင်ပြမှာ ငါမသိဘူးများ မှတ်နေ
လား အပျိုကြီးရယ် ... ဟင်း ဟင်း”

သမုက ကျော့ကို အမြင်ကတ်သွားရပါသည်။ ရန်
ဇွာဖို့ စိတ်မကူးဘဲ မျက်နှာလေးကို မခိုတယ့် ပြီးလျက်နှင့်ပင် ...

“ဒါတော့ဟယ် ... နင်တို့ကို ပြချင်တိုင်း ပြလို့ရတဲ့
အခြေအနေ ရှိဦးမှကိုး၊ သာမန်လူတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့
ဟယ် ကိုကိုရယ် ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက်တွေ့စမ်းပါ
ဆိုရင် လိုက်တွေ့ရင် တွေ့မှာပေါ့၊ နင်တွေ့တတ်ဖို့ကောင်း
ပါတယ် ကျော့ရယ် ... ဟင်း ဟင်း၊ အဲသလောက်ကို
လိုက်တွေ့ဖို့ မသင့်တော်တဲ့ အနေအထားမျိုး ဆိုတာလည်း
ရှိသေးတယ်လေ”

“ဘာ ... နင့်စကားက ငါတို့ကို ချွန်းတာပဲ၊ လိုက်မ
တွေ့သင့်လောက်အောင် သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဘာ
မို့လို့လဲ၊ နင့်ရည်းစား နင်မပိုင်ရင် မပိုင်ဘူးပြော ... ဟွန်း”

“အေး ... မပိုင်ဘူး၊ ငါ သူ့ကိုကြောက်ရတယ်၊ သူ့စကား ပဲ နားထောင်ရတယ်၊ သူ့ကျေနပ်အောင်ပါ အရိပ်တကြည့် ကြည့် အလိုက်အထိုက် နေတာ၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ အဲလိုနေသင့် နေထိုက် ဆက်ဆံသင့် ဆက်ဆံထိုက်တဲ့ သူ့မို့ အဲလိုဆက်ဆံတယ်ဟာ ... ဘာဖြစ်တုန်း ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အောက်ကျိုခံ ဆက်ဆံရ ကြောက်ရတယ်လည်း ပြောသေး၊ တဟင်းဟင်းလည်း ကျေနပ်သဘောကျနေသေးသော သမုကိုကြည့်ကာ နွယ်က လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ရင်း က ...

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား ကျော့၊ ငါ မပြောဘူးလား၊ ငါ ထင်ရင် လွဲခဲ့တယ်နော် ... ဟဲ ဟဲ”

“နင် အပိုတွေ လျှောက်အာမနေစမ်းပါနဲ့ သမုရာ၊ ကဲ ... ဒါဆိုရင် ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

“နင်တို့တွေက သိပ်အလောတကြီး အဆောတလျှင် သိ ချင်ကြတာပဲ၊ နောက်တော့လည်း သိရမှာပဲဟာကိုဟယ်၊ မကြာခင် ပြန်ရမယ့် ကေသရီက နောက်ကိုဆုံရသိရဖို့ အခွင့်အရေးမရှိလို့ သူက သိချင်တဲ့ ချင်တာဆို ငါနား လည်ပါတယ်၊ သဘာဝလည်းကျတယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် က ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သမု ... ငါကတော့ စိတ်ကိုဝင်စားနေတာ၊ အဟီး ... ငါထင်တဲ့လူများသာ ဖြစ်ရင်တော့ ငါက လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ကျော့က ထွေပြေးကလေးနှင့် အစားကို လှလှပပ လေးစားနေရင်း ...

“အဟင်း ဟင်း ... နင် ပြစ်ရာမရှိရင်လည်း မပြပါနဲ့လေ သမုရယ်၊ ပြစ်ရာရှိမှပြပေါ့၊ တကယ်ရှိတာ ဆိုရင်တောင် နင်ခေါ်တဲ့ဆီ မလိုက်၊ နင်အသိုင်းအဝိုင်းကို ဂရုမစိုက်၊ နင် ကြောက်နေ အလိုက်အထိုက် နေနေရလောက်အောင် မပိုင်တဲ့ နှင့်ရည်းစားမျိုး နင်ရထားတာ ငါကတော့ နှင့် ကို သနားတယ်”

ကျော့က ထုံးစံအတိုင်း သမုကို အထက်စီးက လျှော့မပေး။ သမုက မျက်စောင်းမထိုးမိအောင် မနည်းထိန်းထား ရသည်။ ဒေါသစထွက်တဲ့သူ ရှုံးမှာလေ။ ပြုံးပြုံးလေးနှင့်လည်း တဟင်းဟင်း လုပ်လိုက်ရပါသေးသည်။

“နင့်ကို နားလည်ပါတယ်ဟာ၊ နင်က ဒါလောက်ပဲတွေ့ တတ်တာကိုး၊ နင့်ယောက်ျား ကိုကိုကျော်က သာမြင် ညောင်ည ရိုးရိုးဆရာဝန်လေးကိုး၊ ဆရာဝန်လောက်ယူ ထားပြီး နင် ဒီလောက်ပဲ တွေးမိနိုင်တာကိုလည်း ငါက ပျင်းသနားတယ် ... အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဘာ”

ကဲ ... ပွဲပြီးပြီ။ ကျော့ မခံမရပ်နိုင် ဒေါသထွက် သွားပြီ။ ကျော့ကိုကြည့်ကာ နွယ်ကလည်း တလိမ့်လိမ့် ရယ်ပါ သည်။

“နင်က ဘာစကား ပြောတာလဲ၊ သူငယ်ချင်းချင်း ကျော့ရ ပြီးရောလား ... ဟတ်လား၊ အဲဒီ သာမြင်ညောင်ည ရိုးရိုး ဆရာဝန်လေးကို ငါရလိုက်ပြီး နင်မရလိုက်လို့ နင်အသည်း တွေကွဲပြီး အဝေးကိုတောင် လွင့်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်ဘူး လား၊ ငါက နင်တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေမှန်း မသိလို့ပါ သမုရာ ... အဟင်းဟင်း”

“ထားလိုက်ပါဟာ ... ဒါတွေ ဖြေရှင်းနေရမှာ ငါပျင်းပါ တယ်၊ ဖြေရှင်းပြနေဖို့လည်း မလိုပါဘူး၊ တစ်နေ့တော့ သိရမှာပေါ့”

“ဘာကို တစ်နေ့ သိရမှာလဲ”

“သိရမှာတွေတော့ အများကြီးပေါ့ဟယ်၊ ပေါ်လာမှာပေါ့၊ ဥပမာ ဘယ်သူက တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်တာလဲ ဆိုတာ မျိုးပေါ့”

“ဘာ”

ကေသရီက စိတ်ပျက်မနေအားတော့ဘဲ ခေါင်းလေး ယမ်းကာ ယမ်းကာ စကားဝိုင်းကို သဘောတကျ ရယ်ပါတော့ သည်။ သမုလည်း ရောနှောဝင်ရယ်လိုက်၍ ကျော့ကလွဲလျှင်

အားလုံး တဟားဟား တသောသော ဖြစ်နေရာ ကျော့မျက်နှာ လေးက နီမြန်းလာပါသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပဲ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှ မမူလောက်တဲ့ အမူအရာမျိုးဖမ်းကာ ...

“ဒီနေ့အဖို့တော့ သမုက ငါတို့နဲ့တွေ့ရင် ဘာတွေ ဘယ် လို ခံစစ်ထားရမယ် ဆိုတာ သွေးရူးသွေးတမ်းနဲ့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်လာပုံပေါ်တယ်၊ တော်ပါပြီ ... ငါ့သူငယ်ချင်းလေး ကို ငါသနားပါတယ်၊ ဦးနှောက်ခြောက်အောင် မလုပ်တော့ ပါဘူးဟယ် ... နော်”

“မိကျော့ ... နင့်ဟာနင် လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ်၊ ငါကတော့ သမုကို သိချင်တာမေးရဦးမယ်၊ ငါက သဘောရိုးနဲ့မေး မှာ သိချင်လွန်းလို့၊ ဟဲ့ ... သမု၊ ငါ တကယ်အတည်မေး တာနော်၊ နင့်ဘဲက ဦးအုဋ်လှလား”

“ဟင်”

သမုက တကယ်ပင် အလန့်တကြား အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားကာ မျက်ခုံးလေးမြင့်မြင့် ပါးစပ်လေး အဟောင်းသား နှင့် တစ်ခဏ ကြောင်တက် ကြက်သေ့သေသွားရပါသည်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုများ ဒီနာမည်တစ်လုံးက နွယ်ဝတီပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားရပါလိမ့်။ အပျိုကြီးမဖြစ်ချင်ဘဲ ဖြစ်နေရပါတယ်လို့ နွဲ့နီမ့်အညံ့မခံချင်တာနှင့်ပဲ ထင်ရှာမြင်ရာ ဟန်ဆောင်မာန်ဆောင် သျှောက်ပြောနေတာကို။

ဗုဒ္ဓေါရေ ... ဦးအုဋ်လှလားတဲ့။ ဘုရား ... ဘုရား။
 “ဟား ဟား ဟား ... ထိမှန်သွားတာ ဒက်ခနဲပဲ တွေ့
 တယ်မဟုတ်လား၊ သမုတို့ လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”
 “နေ ... နေပါဦး ... ငနွယ်ရယ်၊ နင် ... နင် ... ဘယ်လို
 လုပ်ပြီး ... သူ ... သူ”
 “ဟီ ဟီ ဟီ ... ငါမှန်းလိုက်ရင် လွဲခဲ့တယ်လေ၊ နင့်
 သူငယ်ချင်း ဘရိန်းကို နင် သိတယ်နော် သမု၊ ဟိုးငယ်
 ငယ်လေးကတည်းက အတန်းတိုင်း အဆင့်တစ်ရလာခဲ့တဲ့
 ဘရိန်းပါလေ ... ဟဲ ဟဲ”
 “အေးပါဟယ် ... နင့်ဘရိန်းကို ဂါရဝပြုပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
 နင် ဘယ်လိုများလုပ်ပြီးတော့ သူ့နာမည် ...”
 “နင့်စကား အသွားအလာတွေရယ် ပြီးတော့ မနေ့က
 ဂျာနယ်တွေမှာ ပါလာတဲ့ နင်တို့တွဲရက်သားပုံကြီးရယ် ...
 ဟင်း ဟင်း ဟင်း”
 “ဪ ... အဲဒီပုံ နင်တို့လည်း မြင်ကြတာကိုး”
 “မမြင်စရာလား၊ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး မြင်မှာပဲ၊ နင်ဖုံးဖိနေ
 လည်းအပိုပဲ၊ ငါတို့က အရင်းအချာတွေဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး
 မှ မသိရချင်ဘူး၊ နင် မြန်မြန်မိတ်ဆက်ပေးမလား မပေး
 ဘူးလား”

“နေစမ်းပါဦး နွယ်ရယ်၊ ဒီစုံတွဲပုံပါတာနဲ့ သူတို့နှစ်
 ယောက် ရည်းစားဖြစ်ရောလား၊ ပွဲတစ်ပွဲမှာ တွဲထိုင်မိ
 ရက်သား ဓုတ်ပုံတွေ ဒီလိုပဲ မတော်တဆ ပါတတ်တာပဲ၊
 သူက ဟုတ်တယ် ပြောရဲလို့လား၊ ခုထိ တစ်ခွန်းမှဝန်မခံ
 နိုင်ဘဲ နင့်ဟာနင် စွတ်ထင်နေတာပဲ၊ ဦးအုဋ်လှနဲ့သာ
 ကြိုက်နေလို့ကတော့ သူလား ငါတို့ကို မကြွားဘဲနေမှာ၊
 ဇွတ်အတင်းတွေ ဆွဲခေါ်မိတ်ဆက်မှာပေါ့ ...

သမုတစ်ယောက် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဦးအုဋ်လှကို
 သူကများ တစ်ဖက်သတ် လိုက်ကြိုက်နေတာများလား
 ဟယ် ... ခစ် ခစ် ခစ်”

သမုသည် ကျော့ကို ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွား
 ရပါသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာကို ပွတ်ကာ ပွတ်ကာ ဘာပြန်
 ပြောလိုက်ရမလဲ အားယူနေစဉ် ...

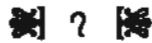
“ဟယ် ... ကြားသားမိုးကြိုး ... ဘုရားရေ”

“ဘာလဲ ... ငနွယ် ... ဘာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... ဟို ... ဟိုမှာ ... ဦးအုဋ်လှ”

“ဟင်”

သမုသည် ကမ္ဘာကြီးပဲ မှောင်အတိကျသွားသလား၊ မြေကိုခွဲပြီးပဲ လျှိုဝင်လိုက်ရမလား ရုတ်တရက် ဘာလုပ်လို့ ဘာ ကိုင်ရမှန်းမသိ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ဦးအုန်လှမှ ဦးအုန်လှ အစစ်က ဂျပန်လူမျိုးနှစ်ဦးနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲဝင်လာနေ ရာမှ သမုတို့ တစ်အုပ်စုလုံး ပြူးတူးမြဲတဲ ဝိုင်းကြည့်တာကို သတိပြုမိကာ သမုကိုပါ မြင်သွားပေပြီ။

သမုက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပြန်လည်သတိ ထားလိုက်နိုင်သည်။ ဘာဖြစ်စရာလိုသလဲ။ ခုလိုဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ခုချိန်ထိ သမု နှုတ်ဖျားက ဦးအုန်လှနှင့် သမုချစ်သူတွေပါလို့ တစ်လုံးလေး တစ်လေးမှ မထွက်ခဲ့ရသေးတာ။ နောက်ဆုံး တစ်ခုခု ရင်ဆိုင်ဖြစ်လာ ကြိုလာတော့လည်း ...

“နင်တို့ကို ငါက ဘာပြောလို့လဲ၊ သူနဲ့ရည်းစားပါ လို့ ငါ ပြောမိလို့လား” ဆိုပြီး ရူးသလို ပေါသလို လျှောချပစ် လိုက်တော့မှာပေါ့။

“သမု”

“.....”

“ဟဲ့ ... သမု”

“ဘာတုံး ... နင် အေးဆေးနေလို့ မရဘူးလား ငနွယ်”

သမုက နွယ်ဝတို့ကို သွားစေသံဖြင့် တီးတိုးကြိမ်း အောင်းသည်။ ကေသရီကတော့ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ဟိုကြည့် အကြည့် အံ့အားလေးတသင့်။ ကျော့ယမင်းကတော့ လက်ကိုခုံ ဝိုက်ကာ အမူအရာ ပျက်နေတဲ့ သမုကို စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်နေ ပါသည်။

“ဟို ... ဟိုနားမှာ ထိုင်နေပြီ”

“ထိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင့်ကိုမြင်တယ် မဟုတ်လား”

“မြင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မြင်ပြီး လာလည်း မနှုတ်ဆက်ပါလား”

“နှုတ်ဆက်စရာလား”

“ဘာလဲ ... သူ့မှာ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေ ပါလို့ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကဲ ... ကဲ ... ဣန္ဒြေရရ နေစမ်းပါဟယ် ... ငနွယ်ရယ်”
“နင် ဒီမှာ ငါတို့နဲ့ ချိန်းထားတာ သူ သိလား”
“.....”

“သိလို့နေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ဧည့်သည်တွေကိုလည်း ဒီကိပ် ခေါ်လာတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

နွယ်က သူ့ဟာသူမေး သူ့ဟာသူဖြေကာ တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်နေသည်။ နွယ်ထက် လည်တဲ့ ပါးတဲ့ ကျော့တာ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သမု မျက်နှာပျက်ပျက်ကိုသာ တစ်စိစိစိ အကဲခတ် ကြည့်နေပါသည်။ ဘယ်အချက် ကွဲခနဲမှားမလဲ စောင့်ချောင်းနေပုံပင်။

သမု တကယ် ရင်ထိတ်လာသည်။ တကယ်တမ်းတော့ သမု တိတ်ကျကျကြီးတော့ လိမ်မပြောမိ။ ပြောမိသည်မှာ ရည်းစားရနေပြီဆိုတာ တစ်ချက်သာ။ တကယ်လို့ “အုင့်လှပါ” လို့ပါ အတိအကျ လိမ်ခွဲမိတယ်ပဲ ထားပါဦး။ အလိမ်ပေါ်တော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေအကြား အရှက်ကွဲရရုံလောက်ပင်။ ဘာမှ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်မည့် ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်။

ဒါနှင့်တောင် ဘာလို့ ရင်တွေက ဒိတ်ဒိတ် ဒိတ်ဒိတ် တအားမြည်ကာ ခုန်နေ တုန်နေပါလိမ့်။ ဘာတွေက လူကိုမောဟိုက်ပင်ပန်းစေပါလိမ့်။ အမှန်တော့ သမုဟာ လိမ်ညာလှည့်ဖြား

ခြင်းနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လှသူ မဟုတ်ပါ။ ဘဝမှာ များများ စားစား ကြီးကြီးမားမားလည်း မလိမ်ညာဘူးခဲ့ပါ။ အခုတစ်ကြိမ်သာ တမင်တကာ ကြိုတင်ကြိုစည် လိမ်ညာမိတာ။ ဒါဟာလည်း နိမ့်ချလွန်းတဲ့ ကိုကိုကျော်ဇော် ဖြစ်သွားသူ ကျော့ကို မခံချင်လွန်းလို့သာပါ။

ခုတော့ ... ရှက်စရာကြီး။ ရှက်စရာကြီး။

တစ်ခုခု မမျှော်လင့်ဘဲ အရှက်တကွဲ မဖြစ်မိ ကြိုတင် ဝန်ခံလိုက်မှဖြစ်မည်ထင်သည်။ နို့မို့ရင် ကျော့တို့ နွယ်တို့က ယုံရတာမဟုတ်။ ကျော့ကတော့ သိကွဲသိချင်လို့ အလိမ်ဖော်ချင်လို့ကို တစ်ခုခု လှုပ်ရှားချင် လှုပ်ရှားမှာ။ နွယ်ကတော့ နဂိုကတည်းက ဗရုတ်ကျကျနှင့် ဝရန်းသုန်းကား ထ၊နောက်ချင်နောက်မှာ။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှေ့ အရှက်ကွဲရတာ ငဲ့ခံနိုင်တယ်ပဲ ထားပါ။ ဦးအုင့်လှထံမှာတော့ အရှက်မကွဲလိုပါ။ သေရချည်ရဲ့။ အတွေးနှင့် သမုက တံတွေးတစ်ချက်မျိုးချ အားယူပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို ဝန်ခံဖို့ ဖွင့်ဟလိုက်စဉ် ...

“အစ်မ”

“အင် ... ဟင် ... ရှင် ...”

“အစ်မ ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လာတာလား”

ကြည့်ကြည့်စင်စင်လေး ပြီးကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သူ မှာ အုဋ်လှရဲ့ တပည့်ကျော် မိုးကျော်ဆိုတဲ့သူ။ နွယ် ... ကျော့နှင့် ကေတို့က မိုးကျော်ကို ဝိုင်းပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။

“အယ် ... အင်း ... ဟိုဒင်း ... ဟုတ်တယ်၊ လာစားကြ တာ”

“ကိုအုဋ်က ဟိုမှာ၊ ဂျပန်နဲ့ညှပ်ညှပ်တွေကို လိုက်ကျွေးတာ လေ”

“ဪ ... အဟင်း ဟင်း ... အင်း ... အင်း”

“ဪ ... ကိုအုဋ်ကတောင် ကျွန်တော့်ကို အစ်မဆီ ဖုန်း ဆက်ခိုင်းထားတယ်”

“ဟင်”

“အစ်မနဲ့ ချိန်းဖို့လေ”

“ရှင်”

“ဟိုနေ့က ပြောလိုက်တာလေ၊ တစ်ရက် ပြန်ချိန်းကြမယ် လို့လေ”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ ... အစ်မ ရှေ့အပတ်ထဲ အားလား”

“ဟင် ... ရှေ့ ... ရှေ့ ... အပတ်”

“အစ်မ ဘယ်ရက်အားမလဲ”

“ဪ ... အဲ ... အဲဒါ ... ဟို ...”

“ရုတ်တရက်ပြောဖို့ အဆင်မပြေဘူး ထင်တယ်၊ ကိစ္စမရှိ ပါဘူး အစ်မ၊ ကျွန်တော် နက်ဖြန်မှ အစ်မဆီ ဖုန်းခေါ် လိုက်မယ်၊ ကိုအုဋ်က ချိန်းပေးခိုင်းနေလို့ပါ၊ နော် ... အစ်မ၊ နက်ဖြန် ပြောမယ်နော်”

“ဪ ... ဟုတ် ... အင်း ... အင်း”

လက်ထဲမှာ သူ့ပန်းကန်ကိုင်လျက် ဘူဖေးကောင် ဘာတွေကို တစ်ပတ် ပတ်လျှောက်ရာက သမုကိုတွေ့ပြီးစကား ဆာပြောပုံရသည့် မိုးကျော်က မလှမ်းမကမ်းက စားပွဲတစ်ခုမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း သွားဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

မိုးကျော် ပြောသမျှကို ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက် ဇုံးအပြူးသားနှင့် နားထောင်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေသည် မိုးကျော် ထွက်သွားမှ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကာ အရင်ဆုံး ငနွယ်က မိကျော့ကို တံတောင်ဆစ်နှင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်တွက် ဖစ်လိုက်သည်။

“အား ... နင် ... နင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟဲ့ ... ငနွယ် ရဲ့”

“အမယ် ... စောစောက သူ့တွက်တုန်းကတော့ အကောင်း၊ ငါတွက်မှ ပြဿနာရှာတယ်”

“နင်က ဘာကိစ္စနဲ့ အသားလွတ် လာတွက်တာလဲ”

“နင်လေ ... နင်၊ မယုံသင်္ကာလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ အခုတွေ့
ပြီမဟုတ်လား၊ ဟဲ့ ... သမား၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ၊ ဦးအုဒ်လှ
တပည့်လား”

“အဲ ... အင်း ... သူ့ကိုယ်ရေးအရာရှိပါ”

ကျော့သည် မျက်ခုံးနှစ်ခု ထိဆက်မတတ်ကုပ်ကာ
စိတ်ဝင်တစားလည်းဖြစ် မကျေမချမ်းလည်း ဖြစ်နေသည်။

“သူက ဘာလို့ တခြားမှာ ထိုင်တာလဲ”

“ဟယ် ... ကျော့၊ မေးစရာလား ... ဟိုမှာ နင့်ဘိုးအေ
ဂျပန်တွေ ပါတယ်လေ၊ ဧည့်သည်တွေနဲ့မို့ သူက တခြား
စားစွဲထိုင်ရတာပေါ့ဟဲ့၊ နင်တော့ တကယ်မလွယ်ဘူး ...
တကယ်ပဲ၊ သမုရေ ... ခွင့်လွှတ်သိုက်ပါ၊ ဟတ်ထိနေ
တယ် ကျော့”

“လူမိတ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နေပါဦး ... ဦးအုဒ်လှက နင့်ကိုချိန်းရင် သူ့တပည့်က
တစ်ခဲပဲ ချိန်းတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

သမုက စိတ်ရှုပ်ထွေးထွေးနှင့် ခေါင်းသာညိတ်ဖြ
လိုက်ပါသည်။

“ဒါ နင့်ကို သက်သက်ကြောတာပဲ၊ သူက နင်နဲ့ကိုယ်
တိုင် မုန်းမပြောဘူးလား”

“ပြောတဲ့အခါလည်း ပြောမှာပေါ့ဟဲ့၊ တစ်ခါတလေလည်း
သူ့ မအားရင် သူ့တပည့်ကတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းတာရှိမှာ
ပေါ့၊ နင် တယ်အပြစ်ရှာပါလား မိကျော့”

“ငါ နင့်ကိုမေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမုကို မေးနေတာ
ပါ”

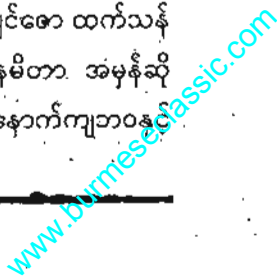
“ဟိုမှာ သူက စိတ်ရှုပ်နေပုံရလို့ ငါက အစားဖြေပေးတာ”

“နင်က ဘာစိတ်ရှုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဟို ... ဟို ... မမျှော်လင့်ဘဲ
ဒီမှာ လာဆုံနေလို့ပါ”

“ဘာလဲ ... သူက နင့်ကို သူ့ကိုမပြောဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီ
လျှောက်သွားတာလည်း မကြိုက်ဘူးလား ... ဟုတ်လား၊
နင့်ကို အဲလိုပဲ ချုပ်ချယ်တတ်လား၊ ဘာလဲ ... နင်က သူ့
ကို တန်းတူရည်တူတောင် ဆက်ဆံခွင့် မရှိဘူးလား”
တကယ်ပါပဲ။ စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ။

ကျော့ရဲ့မလိုတမာမှုကလည်း ဖုံးဖိမရ ဘွားဘွားကြီး
လွင်လှတော့သည်မှာ စိတ်ပျက်ဖို့လည်း ကောင်းပါရဲ့။ သူ့ရဲ့
အတွင်းစိတ်မှာ သမုဟာ ဦးအုဒ်လှလို လူမျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်
နိုင်မရှိနိုင်သော အဆင့်အတန်းလိုသာ ဖြစ်စေချင်စေ ထက်သန်
သည်။ အကယ်၍သာ တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်နေမိတာ အမှန်ဆို
အောင်တောင် ဘာအခွင့်အရေးမှမရ အောက်ကျနောက်ကျဘဝနှင့်

အဘက်ဘက်မှာ အဖိအနှိမ်တွေ ခံနေရသည့် သနားစရာဘဝမျိုး သာ ဖြစ်စေချင်ဇောကပ်နေပုံပင်။

“ဘာလို့လဲ သမီး နှင့် ဒီနေ့ ဒီကိုလာမယ်ဆိုတာ သူမသိ လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူက နှင့် ညဘက် အပြင်ထွက်တာ များ မကြိုက်လို့လား”

ကောသရီက သမုဘက်က ဖေးဖေးမမတွေ ပေးရှာပါ သည်။ သမုကတော့ ဘာကို စိတ်ရှုပ်မှန်းမသိ စိတ်ရှုပ်နေကာ ဒီနေရာကနေ ခပ်မြန်မြန်တောင် ထပြန်ချင်နေပါပြီ။ သို့ပေမဲ့ ဘူဖေးစားနေတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့သူငယ်ချင်းတွေဟာ ဖြည်း ဖြည်းအေးအေး စုံစုံလင်လင် အချိန်ယူ စားသောက်လိုကြမှာ ပင်။

သမုတစ်ယောက်တည်း ထပြန်ရင်များ ကောင်းမ လား။ ဟင့်အင်း ... အဲဒါလည်း မကောင်းပါ။ ကျော့ကိုမယုံပါ။ သမု မရှိတော့တဲ့အခါ သမု ကွယ်ရာမှာ ဦးအုဋ်လှကို သွားမိတ် ဆက်တာမျိုး စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စပ်စုစုစားတာမျိုး သွားမလုပ် ဘူးလို့ပင် စိတ်မချနိုင်ပါ။

သမုသည် ခေါင်းရှုပ်လာ၍ ဆံပင်တွေကို လက်နှစ် ဖက်နှင့် ထိုးမွေနှောက်ဖွပ်စိတ်လိုက်ရင်း ...

“အေးဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့ပြောတာ အကုန်ဟုတ် တယ်”

“နေဦးဟ”

ကျော့က ရိုတီတီလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ငါ စားစရာနည်းနည်း ထယူလိုက်ဦးမယ်၊ သူ့နားကဖြတ် ပြီး သူ့ကိုလည်း အကဲခတ်ဦးမယ်”

“ငါလည်း လိုက်မယ်”

ကျော့ရော နွယ်ပါ တပျပ်ပျပ် ထရပ်လိုက်၍ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

သမုပါ အလန့်တကြား ထရပ်လိုက်ရပါသည်။ ဒီ မိန်းမတွေနဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ။ တော်တော် ပြဿနာရှာကြတာပဲ။ ကျော့နှင့် နွယ်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထထွက်သွားကြ၍ သမု စည်း သေချာမကုန်ချင်သေးသော သူ့ပန်းကန်ကို ထားရစ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်မှ ကသုတ်ကရက် ထ၍လိုက်ရလေသည်။

သူတို့သည် အုဋ်လှတို့ရဲ့စားပွဲခံဘေး လူလျှောက် လမ်းလေးမှလျှောက်ကာ စားပွဲနားနီးတဲ့ ကောင်တာမှာရပ်ပြီး ဖင်းပွဲတွေ ကြည့်သလိုလိုနှင့် အုတ်လှတို့ စားပွဲဘက် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်နေကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အနား အပြေး တစ်ပိုင်းရောက်သွားတဲ့ သမုသည် အဲဒီ လူလျှောက်လမ်းကျဉ်း တျဉ်းကလေးမှာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း တိုးခွေ့ရင်း သူတို့နှစ် ယောက်နှင့် အုဋ်လှခြားသွားအောင် သူတို့နောက်မှာ ဝင်ကပ်ရပ် လိုက်လေသည်။

ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေတဲ့ သမုရဲ့လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လျှောက်လမ်းဘက် အနည်းငယ် အစွန်းထွက်နေတဲ့ အိုင်လှဲ့ရဲ့ ခြေထိပ်ဦး တစ်ဖက်ကို သမု ဝင်တိုက်လိုက်မိပါသည်။

အိုင်လှဲ့က ခြေကိုရုပ်ကာ သမုကို မော့ကြည့်လိုက် လေလျှင် ...

“ဟယ် ... ကန်တော့ ... အဲ ... ဆောရီး ... ဆောရီး”

အိုင်လှဲ့က သမုကို ခပ်တည်တည်ပဲ စိုက်ကြည့်နေ သည်။ မုန်းလိုက်တာ။ ရုပ်ကိုက အတည်ပေါက်နဲ့။ သူ့လိုအပ် တုန်းကတော့ လူကိုဆွဲထည့် အသုံးချပြီးတော့။ သမုက စူပုပ်ပုပ် နှင့် အိုင်လှဲ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလို့ ငါ့နောက်က အတင်းကပ်ရပ်နေတာလဲ”

ကျော့က ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ရန်ထောင်သည်။

“နင်တို့က ဒီမှာပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဟိုဘက်တိုးတော့လေ”

“မပြီးသေးပါဘူး ... ဒီဟာ ယူမလို့ဟာကို”

ငရစ်မတွေ။ ငနာမတွေ။ တမင်လုပ်နေတာလေ။ သမုကလည်း မဖယ်ဘဲ ဇွတ်ပင် အလယ်ခြားကာ ဆက်ရပ်နေ၍ ကျော့က ပွစိ ပွစိ လုပ်ကာ ဟိုဘက်နား နည်းနည်းရွေ့သွားပါ သည်။

“အဟင်း”

နွယ်က အိုင်လှဲ့ကို လည်လိမ်ကာ ငဲ့ကြည့်နေရာမှ အကြည့်ချင်းတစ်ချက် အဆုံတွင် သွားကလေးဖြို၍ ရယ်ပြလိုက် ပါသေးသည်။ သမု သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ခါးကို တွန်းကာ တွန်း ကာ အိုင်လှဲ့တို့စားပွဲနားမှ ဝေးရာရောက်အောင် ရွေ့ရသည်။ ကျော့က ကိုယ်ကိုတွန့်လိမ်ကာ ...

“ဟဲ့ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တကယ်ပဲ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သူက ငါ့ကို ပြန်ပြီးပြီတယ်ဟဲ့ ... အဟိ ဟိ”

“ပြီးပြတာများ နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ ... ခင်မင်မူ အစပြုတာပေါ့၊ ငါတို့က နောက် လည်း ခင်မင်ကြရမယ့်သူတွေပဲလေ မိကျော့ရယ်”

ကျော့သည် သူ အကဲခတ်ချင်သလောက် အကဲခတ် ခွင့်မရ နောက်ကနေ သမု နှောင့်ယှက်နေ၍ စိတ်တိုသလိုပုံစံနှင့် အစားအစာတွေ ဆက်မယူတော့ဘဲ သူ့စားပွဲရှိရာသို့ ပတ်လျှောက် သွားလေသည်။ နွယ် တစ်ယောက်လည်း ကျော့နောက်က ပြီးစိ ပြီးစိ ပါသွားမှ သမု သက်ပြင်းချနိုင်ကာ ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို စပ်ဟပ်ထည့်နေလိုက်ပါသည်။

စားလို့လည်း မပြီးသေးပါ။ ဗိုလ်လည်းမပြည့်သေး ပါ။ ကော်ဖီအိုးနား ရောက်လာ၍သာ အယောင်ယောင် အမှား မှားနှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက် စပ်ဟပ်ဖျော်နေမိတာ။

“ဟေ့”

“အမေ့ မေ့ ...”

တုန်ခနဲ လန့်သွားရသည်အထိပင်။ နောက်မှာ ရောက်လာသော အုန်လှကို သမုက အလန့်တကြား မဝံ့မရဲနှင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက စူးရှ အားပြင်းလှသည်။ ဘာ အဖြစ်မှလဲ လုပ်မထားမိဘဲနှင့် အသည်းထဲစိမ့်အောင် ရင်တုန်နီ လှိုက်ရပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စားပွဲနားမှာလာပြီး ဝရန်းသုန်းကား တွန်းလားထိုးလားနဲ့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“အဲဒါက ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အုန်လှက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျား ကော်ဖီခွက်ထဲကို သကြား ဘယ်နှထုပ်တောင် ထည့်နေတာလဲ”

“ရှင် ... ဟယ် ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ခင်ဗျားက တော်တော် ရယ်ရတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ ခင်ဗျားကို တွေ့လိုက်ရင် အမြဲဖြတ်စပျင်းတောင်းနဲ့ စိတ်နဲ့ လူနဲ့ ဘယ်တော့မှ မကပ်သလိုပဲ”

သမုက ကော်ဖီပန်းကန်ထဲ မွေနေတဲ့ ဇွန်းကလေးနှင့် တစ်ဇွန်းခပ်မြည်းလိုက်ကာ ချိုရဲလွန်းလှ၍ အွတ်ခနဲ အန်ပျို့ခလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ဒါကို ချက်ချင်း ဖုံးဖိဟန်ဆောင်လိုက်တာ ...

“ကျွန်မက ချိုချိုကြိုက်တာ”

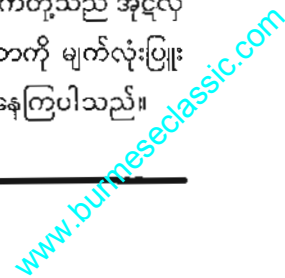
“ဟုတ်လား ... ဪ ... ဒါဆိုလည်း တော်ပါသေးရဲ့ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ရှင်ကကော ... ကျွန်မနား ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ကော်ဖီယူမလို့လေ။ ခင်ဗျားနားဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟွန်း”

သမုက မျက်စောင်းတစ်ချက် မရဲတရဲ ထိုးလိုက်ကာ ထိုယုံစားပွဲဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓေါ ... လန့်တောင် ထန်မိပါရဲ့။ စားပွဲက သူငယ်ချင်းကြီးသုံးယောက်တို့သည် အုန်လှနှင့် သမု တီးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောဆိုနေကြတာကို မျက်လုံးပြူးကြီးတွေ ကျွတ်ကျတော့မလို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။

အုဋ်လှက သမုကြည့်တဲ့ဆီ လိုက်ကြည့်ရင်း...

“အဟင်းဟင်း ... ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေက ရယ်ရတယ်”

“အင် ... ဘာရယ်ရလို့လဲ”

“သူတို့ကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ဝင်တစားစပ်စုနေကြသလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဘာကို စပ်စုရမှာလဲ”

“ဥပမာ ... ကျွန်တော့်ကိုပေါ့”

“ရှင်ကို ဘာလို့စပ်စုရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ဝင်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားတို့ဝိုင်းက တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ကျွန်တော်နဲ့ ပြူးပြီပြီး လှမ်းကြည့်နေတာချည်းပဲ၊ ခုနက ကျွန်တော့်စားပွဲနားက ကောင်တာဆီ လာကြတာလည်း ကျွန်တော့်ကို လာစူးစမ်းစပ်စု အကဲခတ်ကြတာပဲဖြစ်မယ်”

“.....”

“သေချာပါတယ်”

“.....”

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သမု ငြင်းမနေချင်တော့ပါ။ ညာမနေချင်တော့ပါ။ အမူအရာတွေက သိသိသာသာကြီးတွေ ဖြစ်နေတဲ့ဟာကို။ ငြင်းနေလည်း အပိုပါပင်။ ငြိမ်ပြီးတော့ပဲ ထုံပေပေရပ်နေလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား သူတို့ကို ဘာတွေပြောထားလဲ”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဘာမှမပြောပါဘူးနော်၊ ဘာမှ ပြောစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး”

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ခေါင်းကြီးခါပြီး ငြင်းနေရတာလဲ”

“ရှင်က စွပ်စွဲနေတာကိုး”

“မစွပ်စွဲပါဘူး၊ ထင်တာကို ပြောပြတာပါ၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သိနေတာ သေချာတယ်”

“ဒါတော့ သိတာပေါ့၊ ရှင်က နာမည်ကျော်သူဌေးမင်းပဲ”

“ဗျာ ...၊ ဪ ဟော် ဟော် ...။ အဲဒီလိုကြောင့်တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ သူဌေး မကလို့ ရုပ်ရှင်မင်းသားပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့အရွယ် ခင်ဗျားတို့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ဒီလောက်ကြီး သိသိသာသာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်အောင် အကဲခတ် မစူးစမ်းလောက်ပါဘူး၊ ဣန္ဒြေရရ မသိမသာလောက်ပဲ ကြည့်မှာပေါ့၊ သူတို့အတွေး အသိထဲမှာ ဒီထက်ပိုတဲ့ တစ်ခုခု ရှိကိုရှိမှာပါ သေချာပါတယ်”

သမုက သက်ပြင်းလေးချရင်း ...

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း ... အဲလို ခင်ဗျား အမှန်ပြောသင့်တယ်”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဂျာနယ်ထဲမှာ တွဲရက် သူတို့ တွေ့ထားကြလို့ပါ”

“ဪ”

အုဋ်လှက သူဖျော်ပြီးတဲ့ ကော်ဖီကို ထိုနေရာမှာပင် တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် ...

“ဂျာနယ်ထဲမှာ ပွဲတစ်ပွဲမှာ လူနှစ်ယောက် ယှဉ်ထိုင်နေတဲ့ ပုံ မြင်ရုံလောက်နဲ့တော့ ဒီလောက် ဝရန်းသုန်းကား စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူးဗျား၊ ဒီထက်ပိုတာ တစ်ခုခု ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်”

“သူတို့က ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရင်းနှီးတယ် သိကျွမ်းခင်မင်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ် ဦးအုဋ်လှ”

“ဪ ... ရင်းနှီးတာကရော အဲလောက် အံ့ဩစရာဖြစ်နေလို့လား၊ ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားက သိပ်မရင်းနှီးပါဘူးလို့ ရှင်းပြလိုက်ပေါ့”

သမက အုဋ်လှကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ရွယ်လိုက်မိသည်။

“ခုလို စကားရပ်ပြောနေတာကြောင့်မို့လို့ ပိုတောင်ယုံစရာ မကောင်းဦးမယ်”

“ရင်းနှီးသည် မရင်းနှီးသည်ကရော ဘာများ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဓိကက ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိကြတာ ဦးအုဋ်လှရေ၊ ရှင် ဖြစ်နေလို့”

“ဪ ... အဟင်း ဟင်း”

အုဋ်လှက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကော်ဖီတစ်ကျိုက်သောက်ရင်း သမတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စားပွဲဘက် တစ်ချက် ထပ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရော် ... ခုထိ မစားနိုင် မသောက်နိုင် စူးရဲပြုံးပြိုကြည့်နေကြတုန်းပါလား။

အုဋ်လှက စိတ်ထဲနည်းနည်းရွှင်ရွှင်နှင့် ထိုမချောသုံးယောက်ဘက်သို့ လက်တစ်ဖက်မြောက်ကာ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး “ဟယ်” “အိ” စသဖြင့် အသံမျှင်းမျှင်း ကျိတ်ကျိတ်တွေ အသည်းတယား ထွက်လာတာကို ပြီးမိရင်းက အုဋ်လှက သမအနားမှခွာကာ သူ့စားပွဲရုံရာ သူပြန်လာထိုင်လိုက်သည်။

သမ စားပွဲဆီပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့ နွယ်နှင့်မိကေတို့ရဲ့သဘောတကျ မြူးဖျပြီးပျော်နေတဲ့ မျက်နှာနှင့် နီမြန်းပုပ်ညိုနေသော မိကျော့ရဲ့မကြည်မလင် မျက်နှာကို ပြိုင်တူတွေ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“မိုက်တယ်ကွာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ... ကွန်ဂရက်ကျလေး ရှင်း၊ နင်နဲ့ ဦးအုတ်လှ ခုလိုပတ်သက်ဖူးစာဆိုတာ ငါ တကယ် အံ့ဩဝမ်းသာတယ် သိလား၊ မြန်မြန်ယူကြတော့ ဟာ၊ ငါ ဒီထက်ပိုစားချင်လှပြီ ... ဟီး ဟီး”

နွယ်က ဝမ်းသာအားရ ဆိုပါသည်။ ကျောကတော့ သူ့ရဲ့ဆံပင်အခွေအနွယ်လေးများကို လက်လေးနှင့်သကာ မျက်နှာ လေးကိုပင့်ပင်လေး ထားမိရင်း ...

“အင်း ... တကယ်တော့လည်းဟယ်၊ ရည်းစားဆိုတာဘာမှ ခိုင်မြဲတဲ့ အာမခံချက်ရှိတဲ့ ရလေးရှင်းရစ်ပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်မရွေး ကွဲနိုင်ပြတ်နိုင်သေးတာပဲဟဲ့၊ ဪ ... ငါက ဖြစ်စေချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်တတ်တာကို ပြောတာပါ”

သမုတို့သုံးယောက်လုံး မိကျော့ကို စိတ်ပျက်လက် ပျက် နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး လှည့်ကြည့်မိကြပါသည်။ မလွယ်ပါလား ဒေါကျော့ယမင်းရယ်။

“ဪ ... အစ်မ”

နှုတ်ဆက်သံကြောင့် သမုက လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မိုးကျော်ကို မြင်လိုက်ရ၍ မေးလေးဆတ် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“X-ray ရိုက်ဖို့လား အစ်မ”

X-ray ခန်း ရှေ့ဘက်ထိုင်ခုံလေးတွေမှာ စောင့်နေ ကြတာဖြစ်၍ မိုးကျော်ကမေးလျှင် ...

“ဒါ ကျွန်မ အမေလေ၊ မေမေ ရိုက်ဖို့ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုမိုးကျော်ရော ... ဘယ်သူ့လာရိုက်တာလဲ”

သမုက ထိုင်ရာကထ၊ရပ်ကာ မေးကြည့်လိုက်ပါ သည်။

“အန်တီပါ”

မိုးဂျော် လှည့်ကြည့်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို သမုတလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ တည်တံ့နေကြီးလှတဲ့ မျက်နှာထားက အလိုလိုနေရင်း ထည်ဝါစိုးမိုးနိုင်လွန်းလှတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဟာ ဘေးမှာ သူ့အဖော်တပည့်မှန်း သိသာတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်နှင့် ထိုင်နေရာမှ မိုးဂျော်နှင့် သမုတကို မျက်လွှာပင့်ကာ လှမ်းကြည့်နေပါသည်။

“ကိုအုဋ် ... အမေလေ”

“ဪ”

ဖြစ်သင့်ပါတယ် ကိုအုဋ်လှအဖေ။ မျက်ဝန်းကြည့်များကိုက စီးစီးပိုးပိုး ရှိလှတာ။ နဂိုစိတ်ရင်းခံ ဖြောင့်ရှင်းပုံရသော်လည်း ထာဝစဉ် ဟိုးအပေါ်စီးမှသာ လူလုပ်လာသော သူတို့ရဲ့မျက်နှာထား၊ အကြည့် ဟန်ပန်မှုရာတို့ အပြည့်ရှိလေသည်။

ဦးအုဋ်လှရဲ့အမေ ဖြစ်နေပြီး နိုင်ငံခြားထွက် check-up မလုပ်ဘဲ မြန်မာပြည်ထဲက ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ခုမှာပဲ မာတ်မှန်ခန်းတစ်ခုရှေ့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထိုင်ကာ အလှည့်စောင့်နေပုံကတော့ “အထူးအခွင့်အရေး” ဆိုတာမျိုး “မလိုအပ်ဘဲ ဇာချဲ့ခြင်း” ဆိုတာမျိုး သိပ်မလုပ်ချင်တဲ့စိတ်ရင်း ပေါ်လွင်သလိုရှိသည်။

“ရင်ကျပ်ရောဂါရှိလို့ပါ”

“ဪ ... သမုအမေလည်း အဲလိုပါပဲ၊ ရင်ကျပ်တယ်၊ အဆုတ်ကို ရိုက်ကြည့်ဖို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်မဆီ ဖုန်းတောင်ဆက်မချိန်းဖြစ်ဘူး၊ ခုတလော ကျွန်တော်ရော ကိုအုဋ်လှရော အလုပ်များတာနဲ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ရပါတယ်၊ သမုလည်း မေးခွန်းတွေ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါဘူး၊ နှစ်ဖက်လုံး အဆင်ပြေမှပါ၊ Urgent မဟုတ်ပါဘူး”

စကားများကို အမျိုးသမီးကြီးက စိတ်ဝင်စားသွား

ပုံနှင့် ...

“မိုးဂျော် ... ဘယ်သူလဲ”

သူ့သားအလုပ်များနေလို့ မချိန်းအားသေးဘူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စား ရှိသွားပုံရပါသည်။

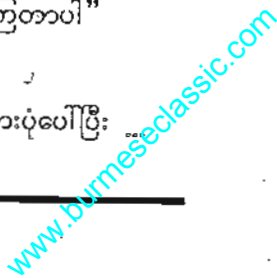
“ဒါက မသမုသစ်တဲ့ အန်တီ”

“အုဋ်လှနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ၊ မိတ်ဆွေတွေလား”

“မသမုသစ်က ‘.....’ တိုက်က အယ်ဒီတာပါ အန်တီ၊ ကိုအုဋ်နဲ့ အင်တာဗျူးလေး လုပ်ဖို့ရှိကြတာပါ”

“ဪ ...”

အမျိုးသမီးကြီးက ဘဝင်ကျသွားပုံပေါ်ပြီး

“ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းကဆိုတော့ အန်တီက သမီးကိုပြောရဦးမယ်”

“ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်တီ”

“ဂျာနယ်တွေက ဟိုတလောက အုဋ်လှအကြောင်းကို ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လူစိတ်မဝင်စား ဝင်စားအောင် ရေးကြတာ ဖတ်ရတယ်၊ တချို့တွေက မဟုတ်တာတွေ၊ သမီးတို့ ဂျာနယ်ထဲရော ပါသေးလား”

“မပါပါဘူး အန်တီ၊ ဦးအုဋ်လှ အကြောင်း မရေးဖူးသေးပါဘူး၊ ပါလာတာလေး တချို့တော့ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒါကလည်း တစ်ဖက်က စိတ်ဝင်စားအောင် နည်းနည်း လှုပ်ပေးတဲ့သတင်း ရှိလိုက်လို့ပါ။ ဘာမှမရှိဘဲတော့ ဘာမှ လုပ်ကြံရေးလို့ မရပါဘူး၊ သတင်းအစအနလေး ထွက်လာတော့လည်း ဦးအုဋ်လှက အများစိတ်ဝင်စားခံရတဲ့ လူစာရင်းမှာ ပါဝင်တော့ ရေးချင်စရာ ဖြစ်သွားပုံပါပဲ”

သမုက စာနယ်ဇင်းသမားမို့ စာနယ်ဇင်းတွေကို ထိပါးပြောမှာမျိုးကိုတော့ မလိုလားအပ်သည်ဖြစ်ရာ ပြောပြလည်လည် ဖြေရှင်းပြရပါသည်။

“သမီးကကော ... အုဋ်လှကို ဘာအင်တာဗျူးလုပ်မှာလဲ”

“အထူးသီးသန့်ခေါင်းစဉ်တော့ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး အန်တီ၊ ဦးအုဋ်လှက သူ့စီးပွားရေးရော သူ့ပါစင်နယ်လ်ရော စိတ်ဝင်စားခံရတဲ့သူမို့ အင်တာဗျူးလုပ်ခွင့်လေးကိုပဲ အရင်တောင်းထားရတာပါ။ သိပ်လည်း ဖြေလေ့မရှိသေးဘူးဆိုတော့ ဘာအကြောင်းအရာပဲမေးပြီးရေးရေး လူစိတ်ဝင်စားမှာပါပဲ”

“သမီးကို အန်တီက တစ်ခုတိုက်တွန်းချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ... ပြောပါ”

“မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတာတွေ ရေးတာတွေကို ပြန်ရှင်းပေး ဖျက်ပေးစမ်းပါလို့ကွယ်၊ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မချမ်းသာရဘူး အဲဒါတွေ ကြားရ သိရတာ၊ အန်တီ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး သမီးရယ်”

ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားအသွားအလာကို သမုက နားလည်ဆင်ခြင်မိပါသည်။

“ကျေးဇူးအထူးတင်စရာ မလိုပါဘူး အန်တီရယ်၊ ကျေးဇူးရယ်လို့လည်း သတ်မှတ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ သမီးတို့ကလည်း ဟုတ်တာ မှန်တာကိုပဲ လူတွေသိစေချင်တာပါ၊ လူစိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ကြံမရေးပါဘူး အန်တီ စိတ်ချပါ”

“အေး ... အေး၊ သမီးကို ဆက်သွယ်လို့ရတဲ့ ဖုန်းနံပါတ် လေး ပေးထားနိုင်မလား။”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် အန်တီ”

သမုက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သူမရဲ့ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ် လေးကို ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူ့နံဆေးမှ မိန်းကလေးကို လှည့်ပြောလိုက်၍ ထိုမိန်းကလေးကလည်း သမုထံ ကတ်ပြားလေးတစ်ခု လှမ်းပေးပါသည်။

“တစ်ခုခု မေးစရာ ပြောစရာရှိရင် ဆက်နော်၊ အန်တီ လည်း ဆက်ပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အချိန်မရွေးဆက်ပါ အန်တီ”

“ဒေါ်ခင်ခင်ညို၊ ဒေါ်ခင်လေးမွန် ... ဒေါ်နန်းကေသီ ...”

X-ray အခန်း ပွင့်လာကာ နာမည်တွေ ခေါ်လိုက်၍ ထိုင်နေသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြရပါသည်။

“အန်တီက ဒေါ်ခင်ခင်ညိုလား၊ ဝင်ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ ပြီးရင် ဒေါ်ခင်လေးမွန်ပါ”

ဒေါ်ခင်လေးမွန်က သမုရဲ့ မေမေ။

“ပြီးရင် ဒေါ်နန်းကေသီပါ ... အဆင်သင့် နေပေးပါနော်”

ဒေါ်နန်းကေသီ ...။ ဦးအုဇ်လှအမေဟာ ရှမ်းအမျိုး သမီးကြီး ထင်ပါရဲ့။ ဖြူစင်ကြည်လင်တဲ့ တိုင်းရင်းသူရပ်မျိုးဖြစ်

ပါသည်။ မဟာနဖူးအခန်းအထည်နှင့်။ ဒီလူနှင့် တိုက်ဆိုင်ပတ် သက် ဆုံစည်းမှုတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှိနေပါလား။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့အမေနှင့်တောင် လာဆုံတွေ့နေရပြန်သေးရဲ့။

သမုတို့သားအမိ အခန်းထဲဝင် ဓာတ်မှန်ရိုက်ကာ ပြန်ထွက်လာလျှင် ဒေါ်နန်းကေသီနှင့် ကိုမိုးဂျော်ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

“လေးလေး ... မုန့်ဖိုးပေးပါ”

အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ထမင်းစား ခန်းဘက်ဆီက တူမငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ အသံ ကြားလိုက်ရ၍ အုဇ်လှက အပေါ်ထပ် တန်းမတက်ဘဲ ထမင်းစားခန်းသို့ ချိုးဝင် ခဲ့ပါသည်။

“မုန့်ဖိုးပေးပါ လေးလေး”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ”

“ကိုယ့်တူမတွေမို့ပေါ့”

အကြီးမ ကံ့ကော်က ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ထဲ အငယ်မ သက်က၊က ဆယ့်လေးနှစ်။ မြီးကောင်ပေါက် တူမနှစ်ယောက်သည်

www.burmeseclassic.com

အုင်လှရဲ့တစ်ဦးတည်းသော အစ်မကြီး နန်းမဇ္ဈလှရဲ့သမီးအဖြစ် ယောက်ပါ။ မမကြီးနှင့် အုင်လှက အသက်ဆယ်နှစ်နီးပါးကွာခဲ့ သည်။

မေမေ ဒေါ်နန်းကေသီက ထမင်းစားနေဆဲဖြစ်တာ တူမနှစ်ကောင်ကတော့ ခုန့တင်ပဲ စားပြီးသွားကြပုံ ပေါ်ပါသည်။

“ညည်းတို့အမေရော”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဒင်နာသွားလို့ သမီးတို့ကို ဒီလာ သွားတာ”

“သူတို့ ဒင်နာသွားတာနဲ့ ညည်းတို့ကို ဒီလာပို့ရအောင် ညည်းတို့က အိမ်မှာ လူကြီးမရှိဘဲ ထားခဲ့လို့မရတဲ့ ပူလှ တူးလေးတွေလား”

“စာမကျက်မှာစိုးလို့တဲ့”

“အိမ်မှာဆို စာမလုပ်ဘဲ အင်တာနက်ပဲ လုပ်နေမှာစိုးလို့ အဘွားဆီ လာအပ်သွားတာ အဘွားနဲ့အာလူးဖုတ်ပြီး စာ မကျက်ကြဘူး မဟုတ်လား”

“စာတွေက ရနေပြီ”

“ဪ ... ဪ”

“မုန့်ဖိုးပေး ... လေးလေး”

“ဘာလို့ ဒီလောက် မုန့်ဖိုးပဲ တွင်တွင်တောင်းနေကြတာတုံး”

“မေမေက မုန့်ဖိုးနည်းနည်းပဲပေးတယ်၊ မလောက်လို့ပေါ့”

“လောက်အောင်သုံးပေါ့ ... အမယ်လေးလေး၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတောင် မဖြစ်ရသေးဘူး၊ မုန့်ဖိုးမလောက်ဘူးတဲ့၊ ညည်းတို့ဖုန်းတွေ နင်းကန်ပြောပြီး ဖုန်းဘစ်လ်တွေ တက် နေတာနဲ့ ဖုန်းကတ်တွေ ဝယ်ရလွန်းလို့ မလောက်တာ မဟုတ်လား”

“အဟီး ... ဖုန်းမပြောပါဘူး လေးလေးရ၊ ဖုန်းနဲ့အင်တာနက်ချိတ်ထားတော့ အင်တာနက်စရိတ် ရှိတယ်လေး၊ အရမ်းထိတယ်”

“မပေးချင်ပါဘူး ... ညည်းတို့ကို မုန့်ဖိုး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲလို့”

“ညည်းတို့ အလကားနေ အဘွားဆီလာပြီး ငါ့အကြောင်း တွေ အတို့အထောင် လုပ်လုပ်သွားတယ်၊ လူကြီးကစိတ် ပူပြီး ငါ့ကို ပွစိ ပွစိလုပ်ရော”

“ဟာ ... လေးလေးကလည်း၊ သမီးတို့က အတို့အထောင် လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာ ဖွနေတာတွေကို လေးလေး မသိဘဲ ခံနေရမှာစိုးလို့ ဥစ္စာကို”

“အဲဒါဆို ... ငါ့ကိုမပြောဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အဘွားနားပေါက် အောင် သွားပြောရတာတုံး၊ အဘွားက အလကားနေစိတ်က ပူနေတာ”

“အဲဒီနေ့က လေးလေးကို ပြောမလိုပါပဲ၊ လေးလေးက ဖုန်းခေါ်တာလည်း တစ်ကြိမ်နဲ့မကိုင်တော့ အစည်းအဝေး များ လုပ်နေလားလို့ ထပ်မခေါ်ရဲဘူးပေါ့၊ အဲဒါ မေမေက ဘွားဘွားဆီ လာတာနဲ့ အတော်ပဲဆိုပြီး လိုက်လာတာ လေးလေးက ပြန်မရောက်လာတော့ ဘွားဘွားဆီပဲဖြောင့် ထားလိုက်တာပါ ... ဟီး ဟီး”

“ဟွန်း ... ဒီတူမနစ်ကောင်တည်း ရှိပေလို့ပဲ၊ လေးကောင် လောက်ဆို ဆံပင်ဖြူလောက်တယ်”

“ဆံပင်က သူ့ဟာနဲ့သူလည်း ဖြူတော့မှာ မဟုတ်လား လို့ ... ခွီး ခွီး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မေမေတောင် စ,ဖြူပြီ”

“ညည်းတို့အမေက လေးဆယ်ကျော်ပြီ”

“အင်းလေ ... လေးလေးလည်း မေမေမောင်ပဲဟာ အဲဒီ နား ကပ်ပြီမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာကပ်ရမှာလဲ ... သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ် ... မှတ်ထားဦး၊ မုန့်ဖိုးတော့ ပေးချင်စရာပဲ”

“ပေးပါနော် ... အဟီး”

အုဋ်လှက လက်ထဲကိုင်လာသော သားရေရုံးလက် ဆွဲအိတ်ညိုညိုလေးကိုဖွင့်၍ ပိုက်ဆံငါးထောင်တန်များနှိုက်ကာ ...

“အငယ်မရော ယူမှာလား”

“ဟုတ် ... ယူမှာပေါ့”

“မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သမီးက ဖုန်းဟဲန်းဒ်ဆက် အသစ်လိုချင်လို့”

“ခင်ဗျာ ... တော် ... တော် ... တော်၊ ကျေးဇူးရှင်တွေ။ ညည်းတို့လောက် ပူဆာတဲ့ တူမတွေ ကြည့်ကြည့်ပြီး ကိုယ်တိုင်တောင် မိန်းမ,မယူချင် ကလေးမမွေးချင်တော့ ဘူး၊ အပူဆာတုံးတွေ”

“လေးလေးက မိန်းမ,မလိုချင်တာလား၊ မိန်းမ,မရတာ လား”

ကံ့ကော်ရဲ့ငယ်ထိပ်ကို အုဋ်လှက မနာမကျင်တစ် ချက်ထုချလိုက်သည်။

“ညည်းတို့ဦးလေးက မိန်းမ,မရမယ့်သူလားဆိုတာ နည်း နည်းလေး ဘရိန်းသုံးပြီး စဉ်းစားလိုက် ကံ့ကော်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ... လေးလေးက တစ်ယောက်မကရမယ့် သူပဲဟာ၊ ဟီး ဟီး ... အဲဒါကြောင့် သမီးလည်း ဦးနေဝက် ခြောက်နေတာပေါ့”

“ခွေးမလေး”

အုဋ်လှက ဒီတူမလေးတွေကို ချစ်ပါသည်။ ကိုယ့်မှာလည်း ချစ်စရာ ကိုယ့်ကိုဆိုးနွဲ့မည့်သူ ဒါပဲရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ မပိုင်ဝက်မွေးတွေလေ။ မရှက်တမ်း ဝန်ခံရမည်ဆိုရင် တော့ဖြင့် အုဋ်လှလည်း ဒီအသက်အရွယ်မှာ ကိုယ်နဲ့အတူ ဘဝကို ခွဲဝေရှယ်ယာလုပ်မည့် ချစ်သူလေးတစ်ယောက်တော့ လိုချင်တာ အမှန်ပါပင်။ ဒီဆန္ဒကြောင့်လည်း မြေညစ်စိမ်းဖန်ဖန်နှင့် ဒီလောက်ထိ သွားပတ်သက်မိတာပေါ့။

တကယ်တော့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရဖို့ဆိုတာ ချောရင် လှရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ အထိလောက်တော့ မလွယ်ကူပါ။ ရှေးရေစက် ဆိုတာတော့ ရှိရဦးမည်ပေါ့။ ရှေးရေစက်မှ ပါမလာရင် မျက်စိရှေ့ မြင်သမျှ ချောမောလှပသမျှ ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်နိုင်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။

အလုပ်ကိုချည်း စိတ်ဝင်တစား အာရုံနှစ်ကာ လုပ်လာခဲ့ရာက ချောချောလှလှ မိမိမိုက်မိုက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သာမန်ထက် အနည်းငယ် ပိုရင်းနှီးခင်မင်သွားတော့ ရေလိုက်ငါးလိုက် ဇလိက်ဇလျော ရှိလိုက်မိတာ ထော်တော်စိတ်ပျက်စရာကောင်းသွားပါသည်။

“သိမ်းကြတော့ဟေ့”

မေမေထံက စကားသံ ထွက်လာပါသည်။ ရေဖန်နံ့ကို ကောက်ကိုင်းရင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

“အုဋ်လှ”

“ဗျာ ... မေမေ”

“ဟို ... မြစိမ်းရည်ဆိုလား၊ မိန်းကလေးနဲ့ အဆက်အသံ ရှိသေးလား”

အုဋ်လှက မျက်ခုံးများကို တွန့်ရှုံ့လိုက်မိပြီး ...

“မေမေကလည်း ... ဒီကောင်မလေးတွေ လာလာအတို အထောင်လုပ်သမျှကို ဒိုင်ခံခေါင်းစားမနေပါနဲ့၊ မေမေ မြေးတွေက တစ်စိတ် တစ်အိတ်လုပ်ပြီး ရေးကြီးခွင်ကျယ်တွေ ချဲ့နေကြတာ”

“အာ ... လေးလေးကလည်း၊ သမီးတို့ အခု ဘာမှ ဘွားဘွားဆီ မပြောရသေးပါဘူးနော်”

“အေး ... အေး၊ မပြောရသေးရင် နောက်လည်းမပြောကြပါနဲ့”

“ဟိုတစ်ခါက ပြောတာကလည်း သမီးတို့က ကိုယ့်လေးလေး ကိုယ်စိတ်ပူလို့ဟာ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလကဆိုရင် ဒီဖေ့စ်ဘွတ်စာမျက်နှာပေါ်မှာပဲ တခြားကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဖက်နမ်းနေကြတဲ့ ပုံတောင် တင်ထားတာ”

“ဟင် ... ညည်းက ဘယ်လိုသိလဲ ကံကော်”

“သတင်းသိုးသိုးသန့်သန့်လေး စကြားကတည်းက သူ့က သူ့ Wall ကို မြေလှန်ပြီး ရှာတာပေါ့၊ ဟိုးအရင်က ဟာတွေပါ တဆုံးဆင်းနှိုက်ပြီး ရှာလို့တွေ့တာ၊ အခု သူက အဲဒီပုံတွေ ဖြုတ်လိုက်လား၊ hide လုပ်ထားလား မသိဘူး၊ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါဟာ”

“အင်းပါ၊ အဲလိုတွေ တွေ့တော့ ရှုပ်တီးရှုပ်တုပ်ပဲဆိုပြီး သမီးတို့က မေမေ့ကိုပြော၊ မေမေနဲ့တူတူ ဘွားဘွားထီ ပြောပြတာပါ၊ မေမေကလည်း လေးလေးကိုမှ တိုက်ရိုက် မပြောရဲတာ”

“ကဲ ... အုင်လု၊ မေမေ မေးနေတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေစမ်း ပါဦး”

“မေမေကလည်း ... သူက တစ်ခါတလေတော့ ဖုန်းလှမ်း ခေါ်သေးတာပေါ့၊ မကိုင်တာ များပါတယ်၊ တွေ့တာဆို တာတော့ လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့”

“ကံကော်တို့ ပြလို့ ဒီမိန်းကလေးမျက်နှာ ဓာတ်ပုံမြင်ပြီး ကတည်းက ဒီမျက်နှာ ဒီရုပ်ရည်ဟာ လှသလောက်

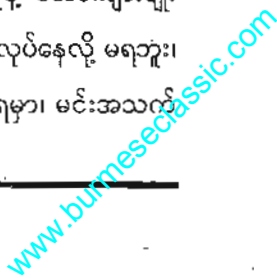
အန္တရာယ်ပြဿနာလက်ယပ်ခေါ်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးမို့လို့ မပတ် သက်ပါနဲ့လို့ မေမေ မပြောဘူးလား၊ အဲဒါကို မင်းက မေမေကပဲ လူတစ်ဖက်သားကို အပြင်မှာလည်း မဆုံးဖူးပဲ နဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကြည့်ပြီး ဝေဖန်တာ ရက်စက်နိမ့်ချရာကျ နေတယ်ဆိုပြီး မေမေ့ကို အပြစ်ပြောသေးတယ်လေ”

အုင်လုက ခေါင်းနောက်ဘက်က ဆံပင်တိုကို လက် နှောင်းတွေနှင့် တကွစ်ကွစ်ထိုးရင်း မျက်နှာမထားတတ် ဖြစ်ရသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မေမေတို့များ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချိုးနှိမ် ဆဲဖန်ရန်ကော အပြစ်မြင်တတ်ရန်ကောလို့ သူ တွေးခဲ့ဖွင့်ပြောခဲ့ ခါသည်။

“ကဲ ... အခု ဒုက္ခအကျပ်အတည်း တွေ့နေပြီ”

“မေမေကလည်း ... မဟုတ်တဲ့သတင်းစကားတွေကြောင့် နည်းနည်းတော့ နေရကျပ်တည်းပေမယ့် ဒုက္ခတော့မတွေ့ ပါဘူးဗျ၊ တော်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် အပေါ်တက်တော့မယ်”

“နေဦး ... ပြောချင်တာ အဓိကက မင်း မငယ်တော့ဘူး၊ မင်းလို စီးပွားဥစ္စာနဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နဲ့ ယောက်ျားမျိုး ဟာ အိမ်ထောင်ပြုကိုပြုရမယ်၊ လူပျိုကြီးလုပ်နေလို့ မရဘူး၊ နွေးထွေးတဲ့ အသိုက်အမြှိတစ်ခု ရှိကိုရှိရမှာ၊ မင်းအသက်

လည်း သုံးဆယ့်သုံး၊ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ် ကျော်
လာပြီ၊ နောက်ကြောင်းမှာလည်း ငဲ့ညှာနေစရာ ဘာမှမရှိ
ဘူး၊ မေမေ မင်းကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်ပြီ သား”

“အာ ... မေမေကလည်း မလုပ်ပါနဲ့၊ မေမေ ချပေးမယ့်
မိန်းကလေးမျိုးတွေ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး၊ ဣန္ဒြေ
သိက္ခာကြီးနဲ့ အဘွားကြီးအိုပေါက်စမျိုးတွေဖြစ်မှာ၊ ကျွန်
တော်က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို အတွင်းစိတ်
ထဲ တည်နေတာမျိုးပဲ ကြိုက်တယ်၊ အပြင်မှာ ပုံဖမ်းထား
တာမျိုး အလကားပဲ၊ ကျွန်တော်က တက်တက်ကြွကြွ
လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်နဲ့ သဘာဝဆန်ဆန် မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ
သဘောကျတာ”

“သဘောကျရင် ရှာခဲ့လေ၊ မေမေက မေမေရှာပေးတာယူ
ရမယ်လို့လည်း ဇွတ်မပြောရပါလား၊ ရှာခဲ့ ခေါ်ခဲ့ဖို့ မင်း
တာဝန်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရာ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အုင်လှက ထမင်းစားပွဲက အမြန်ထလစ်သည်။
ကြာရင် တူမအပျိုဖြန်းတွေရှေ့ ဦးလေးဂေါ်မစွဲကြီးလို သိက္ခာကျ
ကိန်းမြင်သည်။ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ကာနီး ...

“ဪ ... အုင်လှ”

“ဗျ ... တော်ပြီလေဗျာ မေမေရာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ပြောစရာ မေ့တော့မလို့ပါ၊ ဒီညနေ
ဆေးခန်းမှာ သမုသစ်နဲ့ မေမေတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဗျာ”

အုင်လှက အလန့်တကြား ခေါင်းနပန်းကြီး လှည့်

ဩည့်မိရပါသည်။

“မိုးဂျော်နဲ့ ပြောနေကြတာ ကြားတာနဲ့ မင်းကောလာ
ဟာလတွေ ပြန်ရှင်းရေးပေးဖို့တောင် မေမေ ပြောခဲ့သေး
တယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေးခဲ့တယ်”

“ဪ” ဟု အုင်လှ သက်မကျသွားရပါသည်။

“ဟဲ့ ... နင် ကားမောင်းတာ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား
ငနွယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဘာဟဲ့ဟဲ့လဲ ... စတီယာရင်လည်း မငြိမ်၊ ဘရိတ်အုပ်
လိုက်ရင်လည်း ဖြည်းဖြည်းသက်သာ မရှိဘူး၊ ငါ့မှာ ဆီး
ဖြူသီးကျနေတာပဲ၊ နင် ကားနဲ့လာခေါ်လိုသာ လိုက်လာ
တာ၊ နင် ကားမောင်းကျွမ်း၊မကျွမ်းလည်း ငါ့မှာမသိ”
“မိုင်နာလေးပါဟာ၊ ငါ သင်ထားတာ တစ်လတောင်ရှိပါ
ပြီ”

“ဘာ ... တစ်လ”

“ဟီး ဟီး ဟီး ... မောင်းရင်းက ကျွမ်းလာနေပါပြီ
မိကျော့ရဲ့၊ နင်ဖြင့် လုံးဝမမောင်းတတ်ဘဲနဲ့ ငါ့ကို ဆရာ
လာလုပ်မနေနဲ့”

“ဟဲ့ ... ငါက မကျွမ်းလို့ မတတ်လို့ မမောင်းဘူးလေ၊
နင်က မောင်းနေတာ၊ မကျွမ်းရင် မမောင်းနဲ့ပေါ့”

“နင်ပြောမှ ပိုအာရုံနောက်တယ် မိကျော့ရာ”

“ငါ့မှာတော့ အဟုတ်မှတ်လို့ လိုက်လာတာ၊ စိတ်ဆင်းရဲ
လိုက်တာ”

“နင်ဟာလေ ... ပစီပစပ်နဲ့ ဘာကိုမှလဲ မကျေနပ်နိုင်
အကောင်းမမြင်နိုင်ဘူးနော်၊ ကိုကိုကျော် တစ်ယောက်တော့
အရမ်းနားငြီးမှာပဲ၊ နင်လိုမိန်းမကို စိတ်မပျက်ဘူးလားမသိ
ဘူး၊ အင်းလေ ... တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သမုကိုသတိ
ရရင် ရမှာပဲနော်ဟဲ့”

“ငနွယ်”

“အဟီး ... ခုနတောင် ငါ့ကို မေးလိုက်သေးတယ်၊ ဒီနေ့
သွားမှာ သမုရော ပါလားတဲ့”

ကျော့က အစာနှင့်သလို လည်ချောင်းထဲ အောင့်
သွားသော်လည်း ...

“ဒါတော့ ... မေးမှာပေါ့၊ ငါတို့လေးယောက် ပြန်ဆိုကြတာ သူသိတာကိုး”

“ဒါဖြင့် ... မိကေကျတော့ ဘာလို့မမေးလဲ”

ကျော့က တော်တော်စိတ်တိုခေါ်ပွလာကာ ...

“ကဲ ... စကားမများစမ်းပါနဲ့၊ ကားကို သေချာမောင်းစမ်းပါ၊ အခုက ဂျန်ရှင်စက္ကဲကို တန်းမသွားဘဲ ဘယ်လမ်းထဲ ဝင်နေပြန်တာလဲ”

“ဒီနားက အင်တာနက်ဆိုင်လေး ခဏလောက်ပါဟာ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ အင်တာနက်ဆိုင်ကို”

“ငါ့အမေဆီ ဖုန်းခဏ ဆက်ချင်လို့ပါ၊ ခဏလေးပါ”

“နင့်အလုပ်ချည်းပဲ ရှုပ်နေတာပဲ”

နွယ်အမေက နွယ်အစ်မဖြစ်သူရှိရာ ကနေဒါတိုရောက်နေပါသည်။ တစ်ခုခု ပြောစရာ ဆိုစရာရှိတိုင်း နွယ်က အင်တာနက်ဆိုင်ကနေ ဖုန်းစကားပြောနေကြပါ။ နွယ်က ကားကို အင်တာနက်ဆိုင်ရှေ့ရပ်ကာ ဆင်းလိုက်၍ ကျော့ပါ ဆင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ ကောင်တာအနီးမှာ ခုံတစ်လုံးနှင့်ထိုင်၍ နွယ် ဖုန်းအခေါ်စောင့်နေဆဲ ကျော့က နံဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေရာက မျက်လုံးက သူနှင့်တည့်နေတဲ့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးဆီ အကြည့်ရောက်သွားပါသည်။

အဲဒီကွန်ပျူတာမှာ အင်တာနက်သုံးနေသူက ကျော့ထို ကျော့ခိုင်းထားလျက်သား ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်သုံးနေကာ စာမျက်နှာတွေ ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခု ဖြန့်ဖွင့်ထားလျက် ဟိုဟာပြောင်းကြည့်လိုက် ဒီဟာပြောင်းကြည့်လိုက်။ ကျော့ မျက်ဝန်းများက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို လှမ်းမြင်ကာ ...

“ဟင်”

မျက်လုံးအစုံက ပြူးထွက်သွားပါသည်။ ကမန်းဓာတန်းပင် မအောင့်နိုင်မအည်းနိုင် ထိုသူအနားကပ်လိုက်မိကာ တခြားတစ်ခု ပြောင်းဖွင့်လိုက်တဲ့ ကောင်ကလေးထံ ...

“မောင်လေး ... ဟို ... ဟိုလေး ... ခုနဖွင့်လိုက်တဲ့ဓာတ် ... ဓာတ်ပုံလေး ... အစ်မကို တစ်ချက်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ပြပါလားဟင်”

“ဗျာ”

ကောင်ကလေးက သူ ဖွင့်တာတွေကို နောက်က လိုက်ကြည့်နေတာလားဟု မကြည်မလင်တဲ့ရုပ်နှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆောရီးပါနော် ...၊ ဟို ... အရေးကြီးလို့ပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏပြန်ဖွင့်ပြပါနော်၊ အစ်မဘာသာ ကွန်ပျူတာဖွင့်ရှာရင်လည်း အဲဒါကိုရှာပြီး မကြည့်တတ်လို့ပါ၊ ကူညီပါနော်”

ကောင်လေးက မကြည်မလင်နှင့်ပင် ခုန သူဖွင့်ထားတဲ့ စာမျက်နှာဆီ ပြန်နိပ်၍ ဖွင့်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဒါလား”

“အင်း ... အင်း ... အဲ ... အဲဒါ၊ ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ”

ကျော့က ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ ဓာတ်ပုံကို ပြုပြင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံအောက်မှာ ရေးထားသောစာကိုလည်း တအံ့တဩ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

(၁၂-၁၀-၂၀၁၂) at My garden restaurant

မီးရဲ့ကိုကို ချောတယ် မဟုတ်လား ဟင် ...

မချောဘူးလို့ ပြောရဘူးနော် ... ဒါဖြို ... :P

“ဟင် ... မီးရဲ့ကိုကို”

ကျော့ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ အမူအရာ အရိပ်အကဲ အရောင်အသွေးတို့မျိုးစုံ ပြောင်းလဲ ဖြတ်သန်းသွားရပါသည်။

“အဲ ... အဲဒါ ... ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဖတ်ကြည့်လေ ... အစ်မကလည်း၊ ဒီမှာ သူ့နာမည်ပါတယ်လေ”

“Mya Yee Sane Phant Phant ... ဟင် ... သူက မော်ဒယ်လ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်မရယ်၊ မမြင်ဖူးဘူးလား”

“မြင်ဖူးပါတယ်၊ မြင်ဖူးလို့ ဘယ်သူများလဲလို့ပါ၊ နာမည်မေ့နေလို့ပါ။ ဒီဘက်ကလူက ...”

“သူလည်း နာမည်ကျော် သူဌေးပဲလေ၊ ဦးအုဋ်လှ ဆိုတာလေ၊ သူတို့က အစ်မနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ဪ ... မပတ်သက်ပါဘူး၊ အသိနဲ့ ဆင်နေလို့ပါ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“သူတို့က ဇာတ်လမ်းလေဗျာ၊ မကြားဖူးဘူးလား၊ ပြတ်သလိုလို မပြတ်သလိုလို၊ ကောင်မလေးက အတင်းလိုက်သလိုလို၊ ဘဲကြီးက ဖြုတ်ချထားခဲ့သလိုလို၊ သတင်းတွေက မျိုးစုံထွက်နေတာ ဘယ်ဟာ အမှန်မှန်းကို မသိတာ”

“ဪ ... အဲလိုလား၊ ကျေးဇူးပါပဲ မောင်လေးရယ်”

“ဟဲ့ ... ကျော့”

နွယ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သော ကျော့ရဲ့ မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းစွန်းဟာကော့ကော့၊ မျက်လုံးများဟာ မှေးစင်းစင်း။ တစ်စုံတစ်ရာကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသလိုရုပ်နှင့် ရုပ်ပြောင်းနေတာကို နွယ်က အံ့အားတသင့်ကြည့်ရင်း ...

“နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပေါ့ဟာ၊ နင် ဖုန်းပြောပြီးပြီလား ... မြန်လိုက်တာ”

“ပြောပြီးပြီလေ ... ဒါပဲလေ၊ မကြာ မကြာ ဆက်နေတာပဲဟာ၊ နင် ဘာတွေ သူများဆီ သွားစပ်စုနေတာလဲ”

နွယ်က ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲက အထွက်မှာထဲ ကျောရဲ့အာဘောင်အာရင်းသန်သန် ဇာတ်ကြောင်းပြန်ကို တထဲတခဲကြားရတော့သည်ဖြစ်ရာ ကားပေါ်အရောက်မှာ ကားကိုတောင် မောင်းမထွက်နိုင်သေးအောင် စကားစကမပြတ်။ နွယ်သည်လည်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး အံ့အားတသင့်။

ဘာမှမရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတိုလေးကို နှစ်ကြိမ်လောက်ကျောပြီး နားထောင်ရပြီးတဲ့နောက် နွယ်က မျက်မှောက်ကုတ်လာကာ ...

“နေပါဦး မိကျော့၊ နင်က ဒီကိစ္စကို ဘာကိစ္စ ဒီလောက် ဝမ်းပန်းတသာ အားရပါးရ ဖြစ်နေရတာလဲ”

ကျော့က ဖျတ်ခနဲ ဘရိတ်အုတ် အရှိန်သတ်လိုက်ကာ ...

“နင်ကလဲလည်း ... ငါက ဘာကိုဝမ်းသာရမှာလဲ”

“အမယ်လေး ... ငကျော့ရယ်၊ သူများပဲ နင်သွားပစ်နော်၊ ငါ့ကို လာမပလီနဲ့၊ နင့်ပုံစံက ဦးအုန်လှကို တခြားကောင်မလေးနဲ့ ဘာလိုလို ဓာတ်ပုံတွေ လာတဲ့ကိစ္စထဲ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်နေတာ အသိသာကြီး”

“ဟဲ့ ... ဝမ်းမြောက်တယ် ကျေနပ်တယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အစကတည်းက အုန်လှ လူလူမျိုးဟာ သမုကို မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့တော့ ချစ်ပါ့မလား တွဲပါ့မလား ထင်နေတာလေ”

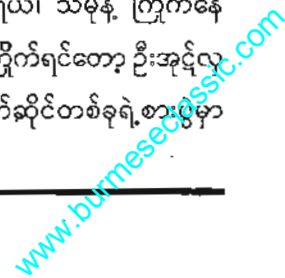
“နင့်စကားက ဘာလဲ ... သမုက ဘာမို့လဲ”

“သမုက သာမန်မိန်းကလေးပဲလေ၊ သူက သူဌေးမင်းလေ၊ သူလိုလူမျိုးမှာ ခါချနေရမှာချည်းပဲ၊ ဒီအဆင့်လောက်နဲ့ ရော လက်ထပ်မလား၊ အပျော်ပဲတဲ့မှာပေါ့”

“မိကျော့ ... နင်ဟာလေ၊ သူငယ်ချင်းဘက်က နာမယ်တော့ စိတ်မကူးပါလား”

နွယ်က ကျော့ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် စက်နှိုးမောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

“ဦးအုန်လှမှာ နောက်တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုရင် နင်ပိုကို ပျော်မှာ၊ နင်က သမုကိုမှ မနာလိုတာ၊ ဦးအုန်လှလိုလူမျိုးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး နင့်ထက်သာတဲ့ယောက်ျား ရသွားမှာကို ဝန်တိုမစ္ဆရိယတွေ ဖြစ်နေတာ၊ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိစမ်းပါဦး မိကျော့ရယ်၊ သမုနဲ့ ကြိုက်နေရင်းက ဟိုကောင်မလေးနဲ့ပါ ထပ်ကြိုက်ရင်တော့ ဦးအုန်လှ မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရဲ့စားဖွဲ့မှာ

ယှဉ်ထိုင်နေတဲ့ပုံ ဖြစ်ရုံနဲ့ ရည်းစားရယ်လို့တော့ ပြောလို့ ရမလား၊ နင်ဟာ သမုအတွက်ဆို အကောင်းဘက်ကတို့ မတွေးဘူး”

“ဟဲ့ ... သူ့စာကို ပြောပြပြီးပြီလေ၊ မီးရဲ့ကိုကို ချောတယ် မဟုတ်လားဟင်၊ မချောဘူးလို့ ... လို့ ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်းမှ မပါတာ”

“ငါက သမုဘက်က အကောင်းမတွေးဘူးဆိုရင် နင်ကတော့ သမုဘက်က လိုတာထက် ပိုအကောင်းတွေးလွန်းနေပြီ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တာကို ကောင်းတာလေးချည်းမှ ရွေးတွေး ရမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... နင်က မကောင်းမြင့်ဝါဒီပဲဟာ”

“နေဦး နင်ပြောသလို သမုနဲ့ကြိုက်နေရင်း ဟိုကောင်မ လေးနဲ့ ထပ်ကြိုက်တာတောင် ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး၊ ဘယ် သူနဲ့တောင် အရင်ကြိုက်လဲ နင် သေချာလို့လား၊ နေဦး ... ငါ သမုကို မေးကြည့်ဦးမယ်”

ကျော့က ဖုန်းကို ချက်ချင်းထုတ်ကာ ဖုန်းနံပါတ် နှိပ်နေ၍ ...

“ဟဲ့ ... စိတ်ပုပ်မ၊ နင် သမု စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ဦး မယ်ပေါ့”

“မလုပ်သေးပါဘူး ... မေးရုံလေးပါ၊ ဟယ်လို့ ... ဟယ်လို့ ... ငါပါဟဲ့ ... ကျော့ပါ၊ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့ သမု”

“နောက်မှ ပြန်ဆက်ပါလားဟာ၊ ငါ အလုပ်များနေတယ်၊ ဒါပဲနော်”

“ဟဲ့ ... တစ်ခုပဲမေးမှာ၊ နင် ဦးအုဋ်လှနဲ့ကြိုက်တာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဘယ်လတုန်းက စကြိုက်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

တစ်ဖက်က သမုသည် ဖုန်းကို ပခုံးနှင့်ပင်ညှပ်ကာ အပြေးအလွှား အလုပ်တစ်ဖက်ပြောနေဆဲ စိတ်တွေတိုကာ ...

“နင် ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ကျော့၊ ပြဿနာပဲ၊ အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်ဆိုမှ၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်ဟာ ... ဒါပဲ”

“ဟယ်လို့ ... အမယ် ကြည့်စမ်း၊ မိန်းမ ... ငါ့ကို ဖုန်း ချသွားတယ်”

ကျော့က ဖုန်းကိုပြန်နှိပ်မည် လုပ်နေ၍ နွယ်က စိတ်တိုတိုနှင့် ကျော့လက်ထဲကဖုန်းကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

ကျော့ကလည်း ပြန်လှနှင့် ဗရုတ်သုတ်ခဲ ဖြစ်သွားရင်း ...

“ဒုတ်”

“အား ... သေပြီဟာ”

နွယ်ရဲ့ကား ဦးစွန်းဟာ ရှေ့နားက လင့်ခရူစာဆိုက် ဂနပ်စ်ကားမည်းကြီးရဲ့ နောက်စွန်းကို ဒုတ်ခနဲ ဆောင့်မိပါလေ တော့သည်။ နွယ်က မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့နေဆဲ ကားထဲက လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူတို့ကားကိုကြည့် နွယ်ကားကိုကြည့်ပြီး လျှင် ရှေ့ကညာဘက်လမ်းသွယ်သို့ လက်ဝါးနှင့်ဝင်လိုက်ဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

လှည်းတန်းမီးပွိုင့်အလွန် တံတားဆောက်လက်စကြောင့် အကာအရံတွေနှင့် လမ်းကျဉ်းနေရတဲ့နေရာမို့ ကားတွေက AGDဘဏ်ရှေ့မှာ ကျပ်ခဲပိတ်ဆိုနေရာက ဝင်တိုးမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ကားကလည်း ဘဏ်ဆားလမ်းသွယ်ထဲ ချိုးလိုက်၍ နွယ်လည်း အင်ဒီဂေတာပြကာ ထိုလမ်းသွယ်ထဲ လိုက်ချိုးရပါတော့သည်။

“နင့်ကြောင့် ... စိတ်ပုပ်မ၊ နင် စိတ်ပုပ်လို့”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကားမောင်းလည်း မကျွမ်းဘဲနဲ့ ကားမောင်းနေရင်းများ ငါ့ဖုန်းလာလုတာကိုး၊ နင်လုလို့ဖြစ်တာပဲလေ”

“နင် သမုကိုသွားပြီး နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ မလုပ်စေချင်လို့ပေါ့ဟယ်၊ ဘယ်လိုမိန်းမပါလိမ့်၊ ငယ်ငယ်ကမို့ မနာလိုဝန်တိုတတ်တာလားမှတ်တယ်၊ ကြီးလာတော့ စိတ်ပါပုပ်လာတယ်၊ အံ့ရောပဲ”

“အို ... ငါက သိချင်တာဆို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိကို သိရမှမို့မေးတာ၊ ငါဘာမှ စိတ်မပုပ်ဘူး၊ မနာလိုလည်း မဖြစ်ဘူး၊ နားလည်လား”

“ဪ ... အေး ... မှတ်တောင် ထားရဦးမယ်”

ကားတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ နွယ်နှင့် ကျော့က ဆင်းဆိုက်ပါသည်။ ဆင်းတဲ့ပုံတွေကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြော့ကြော့မော့မော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ ကြည့်လို့ကောင်းအောင် အိုက်တင်အပြည့်နှင့် ဆင်းကြတာဖြစ်သည်။ ဒါမှ ရှေ့ကားက(ယောက်ျားဖြစ်ဖို့များသော)မောင်းသူဟာ သူမတို့အလှအပမှာ ကယောက်အယက် ညွတ်နူးတိမ်းမူးပြီး အလျော်တောင်းတဲ့အခါ ကြင်ကြင်နာနာ ဝဲဝဲညာညာ ဖြစ်မှာလေ။

ခုနစ်ကတည်းက ဆင်းလာနှင့်သောလူကို သေချာကြည့်ရင်း ...

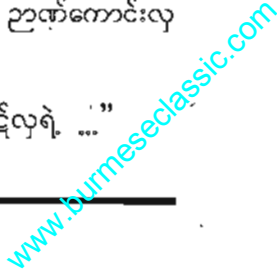
“မိကျော့ ... မိကျော့ ... အဲဒီလူကို နင် မမြင်ဖူးဘူးလား”

“အင် ... အေး ... မြင်ဖူးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“နေ ... နေဦး ... မမှတ်မိဘူး၊ နင်က ဉာဏ်ကောင်းလှချည်ရဲ့ဆို၊ နင် မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင် ... ဟဲ့ ... အဲဒါ ဦး ... ဦးအုင်လှရဲ့ ...”

နွယ်စကားမဆုံးခင် ကားထဲက လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပါသည်။

“ဦး ... ဦးအုန်လှ”

ကျောနှုတ်ဖျားက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ရေရွတ်သံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ နွယ်မျက်နှာကတော့ မျက်နှာချိုသွေးသလို ပြုံးဖြိုးဖြိုးလေး ဖြစ်သွားရကာ ...

“ဪ ... ဦးအုန်လှ နေကောင်းတယ်နော် ... အဟင်းဟင်း”

အုန်လှက မျက်မှောင်ကုတ်သွားရကာ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဘယ်သူတွေလဲ ... သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေလို နှုတ်ဆက်နေလိုက်တာ။

“နေကောင်းတာ မကောင်းတာထက် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖျာ၊ ငြိစရာ ချိတ်စရာ ဘာအကြောင်းမှလဲ မရှိဘဲနဲ့၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဪ ... ဟိုလေ၊ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ နည်းနည်းကလေးပါ၊ ကျွန်မကားကမှ နည်းနည်းလေး ပိုထိသေးတယ်၊ ဦးအုန်လှကားက မဆိုစလောက်လေး ပီစိကွေးလေး ထိတယ်ဆိုရုံလေး၊ ဒီမှာလေ ... ဒီမှာ ... အစင်းလေးတောင် မပေါ်ချင့်ပေါ်ချင်လေးပါ ... ဟဲ ဟဲ”

မိုးရော်က ကားကိုငဲ့ကိုင်ကြည့်သည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ နည်းနည်းပါပဲ။ အရှိန်လည်း မပြင်းလှတာကြောင့် ဘာမှတော့ သိပ်မဖြစ်လှပါ။ သို့သော် အလကားနေရင်း အရော ခင်နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို အုန်လှက သဘောမကျ လှ၍ ...

“ဒီလောက် အရှင်းကြီးဖျာ၊ ဖြည်းဖြည်းလေးတွေ သွားနေကြတာကို နောက်က ဝင်ဆောင်မိရတယ်လို့၊ နည်းနည်းလေး ထိတယ်ဆိုလည်း ထိတာကတော့ ထိတာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ဟို ... ဟို ... ဖုန်းခေါ်ရင်းက နည်းနည်းအာရုံလေးများပြီး ...”

“ကားမောင်းရင်း ဖုန်းမဆက်နဲ့ပေါ့ဖျာ”

ခပ်တင်းတင်းပြောနေသော အုန်လှကို ကျောက အမြင်ကတ်လာပြီး ...

“ကျွန်မတို့က သမုဆီ ဖုန်းခေါ်နေတာပါ”

“ဘယ်သူ့ဆီ ခေါ်တာ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ၊ ဘာ ... ဘယ်သူ ...”

စကားပြန်လိုက်ပြီးမှ နာမည်ကို အုန်လှက အံ့အား ဘာသင့် သတိပြုမိသည်။

“သမုဆီလေး၊ ကျွန်မတို့ သမုသုငယ်ချင်းတွေပါ။ ဦးအုဋ်လှ မမှတ်မိဘူးထင်တယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ချက်ထရီယမ်မှာ ဆုံတယ်လေ”

အုဋ်လှ မျက်နှာက တစ်မျိုးထစ်မည် ဖြစ်သွားရ

ရင်း ...

“ဪ ... သမုသစ် သုငယ်ချင်းတွေလား၊ သမုသစ် သုငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တာက တစ်ပိုင်းလေး၊ ငှားကိုဆောင့် မိတာက တစ်ပိုင်းပဲ”

“ကားက မဆိုစလောက်ကလေး ထိတာပဲကို၊ သမုသုငယ် ချင်းတွေဆိုတော့ ဒီလောက်ကတော့ ဓမ္မမယူနေသင့်ပါဘူး ဦးအုဋ်လှရယ်”

“သမုသစ် သုငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ဓမ္မမယူရမှာလဲ”

“ဪ ... ရှင်ကလည်းလေ၊ မျက်နှာထောက်သောအားဖြင့် ပေါ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးရဲ့ သုငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဗျာ ... ဘာပြောလိုက်တယ် ခင်ဗျာ”

အုဋ်လှ မျက်လုံးကြီးကပြူးကာ မျက်နှာကြီးကမယုံ နိုင်သလို ပျက်ယွင်းသွားတာကြောင့် ကျောနှင့်နှယ် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ လက်ချင်းလေးပင် ချိတ်တွဲထား

ဆိုက်မိသည်။ တင်းမာလိုက်တာ။ ကြောက်စရာ။ ဘယ်နှယ်လူပါ ဟိန်။

“မိုးကျော်”

“ဟုတ် ... အစ်ကို”

“ငါ့ဖုန်းထဲမှာ ဖုန်းနံပါတ်ရှိလား”

“ဟုတ် ... ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော် ထည့်ပေးထားပါတယ်”

အုဋ်လှက ခါးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ထက်တစ်ဖက်နှင့်ပဲ ရှာဖွေ၍ နှိပ်လိုက်ပါသည်။ တစ်ချက် နှစ် ချက်ပဲမြည်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ငါ မအားပါဘူးလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ၊ ငါ့ဟာငါ ဦးအုဋ်လှနဲ့ ဘယ်အချိန်က စ၊ ကြိုက် ကြိုက် နင့်အပူလား ... မိကျော့”

အုဋ်လှက ပါးစပ်ပင် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ တာ စိတ်လည်း ထောင်းခဲနဲ့တိုလျက် ...

“ဒီမှာ ဘယ်သူထင်ပြီး ပြောနေတာလဲ”

“ရှင် ... ဟင် ... မိကျော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆောရီးပါ ရှင်၊ ကျွန်မက နံပါတ်ငါးတစ်တစ်နဲ့ စ၊ တာပဲ မြင်လိုက် လို့ မျက်စိလျှမ်းပြီး သုငယ်ချင်းထင်လို့ပါ။ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ဘယ်သူလဲဆိုတော့ အဲဒီ မင်းနဲ့ ဘယ်အချိန်ကစ၊ကြိုက် မှန်းမသိတဲ့သူပဲ”

“ရှင်”

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ဘယ်အချိန်က စ၊ကြိုက်သွားပါလိမ့်”

“ဟင် ... ဦး ... ဦးအုင့်လှလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“အား ... သေပါပြီ၊ သေလိုက်ပါတော့နော်”

“မသေပါနဲ့ဦး၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတယ်ဆို တာ၊ အံ့ဩလို့တောင် မဆုံးတော့ဘူး၊ တစ်ယောက်လာ လည်း ဒီအချိုး၊ တစ်ယောက်လာလည်း ဒီအကျင့် ဖြစ်နေ ပါလား၊ ခင်ဗျားတို့မိန်းမတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာတုံး”

သမုသည် ရှက်မွန်သွားမိသော်လည်း လေသံမာနှင့် ဟောက်နေသော အုင့်လှကိုလည်း စိတ်တိုမိကာ ...

“ဒီမှာ ဦးအုင့်လှ၊ ရှင် ကျွန်မကို မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်နဲ့ နှိုင်း မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မ အဲသလို မဟုတ်ဘူး”

“အဲသလိုမဟုတ်ရင် ဘာလဲ၊ အခု ဒီမှာ ခင်ဗျားသူငယ် ချင်းမနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကားကို နောက်ကပင်တိုက် ပြီး ချစ်သူရဲ့သူငယ်ချင်းတွေမို့လို့ မျက်နှာထောက်ပြီး ပြောငြိမ်းဖို့ ကျေအေးဖို့ ပြောနေပါလား”

“ဟင် ... ကျောနဲ့ နွယ်လား”

“ဘယ်သိမလဲဗျ ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သူတို့က ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်သူတွေလို ထင်မှတ်နေကြတာတုံး၊ အဲဒါ ခင်ဗျားမပြောထားဘဲနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်မ အဲသလို မပြောဘူး ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုရှင်းရ မှန်းကို မသိတော့ဘူး သေချင်လာပြီ”

“တစ်ဆိတ်ရှိ သေချင်မနေပါနဲ့၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှင်းပြ ပေါ့၊ ဒါ အသရေဖျက်မှု မြောက်တယ်နော်”

“ဘာရှင် ... ရှင့်အသရေကိုပဲ ကျွန်မက ဖျက်ရဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျွတ် ... ဒီမှာ ဦးအုင့်လှ၊ အခု ကျွန်မ လုံးဝစကားပြော ဖို့ မအားလို့ပါ၊ လုံးဝမအားတာပါ ... ယုံပါ၊ နောက်တော့ သေချာရှင်းပြပါ့မယ်၊ ရှင့်ကားထိသလောက်လည်း ကျွန်မ လျော်မယ်ရှင်၊ သူတို့ကို ဘာမှပြောမနေဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက် ပါ၊ ဒါပဲနော်”

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ကျွတ်”

အုင့်လှက လိုင်းပြတ်သွားသောဖုန်းကို နောက်လက် တစ်ဖက်နှင့် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

သမုက ကားကို မြကျွန်းသာရှေ့ ပါကင်ထိုးရင် လိုက်တဲ့ အုင်လှကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ မြကျွန်းသာကို လာတာလဲ”

“မြကျွန်းသာကိုလာတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင်မသိ။ ကလေးတွေ ဆယ်ကျော်သက်တွေ စုံတွဲတွေက မြင်ကွင်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီရှိနေသည့် ကိုယ်တွေကပဲ စုံတွဲလိုလို ဘာလိုလို။ ဒါကို သူ့ကိုလည်းဖွင့်ပြောချင်ပါပေ။ ကိုယ်က မရိုးမသားတွေ့သူ ဖြစ်ရလိမ့်ဦးမည်

“ကျွန်တော့်ရုံးနဲ့ရော ခင်ဗျားရုံးနဲ့ရောနီးတဲ့ Public Area ဒါပဲရှိတယ်လေ။ စားသောက်ဆိုင်တွေ ဘာတွေလဲ မသွားချင်တော့ဘူး။ အရင်တုန်းကလည်း အဲဒီစားသောက်ဆိုင် တူတူသွားမိတဲ့အမှုနဲ့ အတင်းအချည်ခံရတာပဲ”

“ဪ ... ရှင်ဟာလေ ပြောပဲပြောတတ်တယ်။ အံ့ဩပါရဲ့။ ရှင်က အဲလိုပြောတော့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မက ပြောစရာစကားတောင် မရှိတော့ဘူး။ တကယ်ပါပဲ”

“ကျွန်တော်က ဘာသဘောမှ မပါဘဲ မှန်တာပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရွဲ့ပြောတာလား ... တကယ်ကျေးဇူးတင်တာလား။ ကျွန်တော်က တစ်ခါတလေ ရွဲ့လို့ရွဲ့မှန်းသိတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်စိတ်ရင်းနဲ့ပြောတာ ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်ပါပြီရှင်။ ကဲ ... ရှင် ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ”

“ခင်ဗျား ပြောရမှာလေ သမုသစ်။ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ချစ်သူတွေလို့ သတ်မှတ်တာလဲ။ ခင်ဗျား ဘာပြောထားလဲ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

“အခြေအနေ အရပ်ရပ်က အဲသလိုပဲ ဖြစ်သွားတယ်”

“ဘာလဲဗျ။ အဲလိုလေး ပြောလိုက်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်ပြီးပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က တစ်ကြိမ်ကြိထားပြီးပြီ။ ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို Serious ဖြစ်တယ်”

“အင်းပေါလေ ... ရှင်က ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လေးပေါ”

“ကဲ ... ကဲ ... ကျွန်တော် နားထောင်နေတယ်”

ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ အမြင်ကတ်လှပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာသော အရှိန်အဟန့်က သမုကို စိုးမိုးလွှမ်းခြုံနေကာ သမုသည် စိတ်ရှိတိုင်းလည်း သူ့ကို မထေ့မဲ့မြင် မပြုလိုပါ။ အဲဒီအရှိန်အဝါဟာ သူ့ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကြောင့် မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။ သူ သူဌေးမင်းမိုး သူ့ကို မထေ့မဲ့မြင် မပြုဝံ့တာမဟုတ်ဘာကြောင့်လို့လဲ သမု သေချာမပြောတတ်။

သမုက ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ စကားအသွားအလာ အဓိပ္ပာယ်လွဲမှား သက်ရောက်မှု အခြေအနေတို့ကို မထူးဘူးရယ်လို့ မျက်နှာပူပူ ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပင် သူ့ကိုအမှန်အတိုင်း ရှင်းပြပြောပြမိပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ... မျက်နှာပူလို့ ရှက်လို့ အမှန်ကိုမှ ပြောမပြရင် သမုကို ဦးအုဋ်လှက အထင်လွဲ အထင်သေးတော့မှာ။ ချစ်သူတွေလို လုပ်ကြံသတင်းမှားဖြန့်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲမှာပေါ့။

သမုရဲ့စကားတွေကို သမုရဲ့မျက်နှာ စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ကာ နားထောင်နေတဲ့ အုဋ်လှကြောင့် သမုက မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ဝံ့ဘဲ မျက်လွှာချထားရင်း အထစ်ထစ် အတုံ့တုံ့ ရှင်းပြနေမိပါသည်။ ဖျတ်ခနဲတော့ တစ်ချက်တလေ သူ့ကိုကြည့်မိတာ

မျိုးရှိရာ သူ့မျက်နှာဟာ တစ်ခါတလေမှာ ပြီးချင်သလိုလို တစ်ခါတလေမှာ မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေတာ မြင်ပါသည်။

မငဲ့တင့်နှင့် မျက်လွှာလေးချကာ ဆံပင်လေးတစ်ကော်တစ်ပျက် ဝဲကျကာ ဝဲကျတာလေးကို သပ်ကာ တင်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်နှာလေးနှင့် ပြောနေတဲ့ သမုကို အုဋ်လှက စိုက်ကြည့်နေရင်းက ရယ်လည်းရယ်ချင် ကရုဏာလည်းသက် သယောင်လည်းဖြစ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မျက်နှာကလေးနှင့် သူမကေးလုံးတို့ဟာ ဖြူစင်တယ် အပြစ်ကင်းတယ်လို့တော့ သူက သူ့ဆီလေသည်။

“အဲဒါပဲ၊ အဲလိုတွေနဲ့ ကျွန်မလည်း ဟို ... ပြန်ရှင်းပြဖို့ ခက်ရင်း အခုလို အခြေအနေ ဖြစ်နေတာပါ။ ကျွန်မပါးစပ်ကတော့ ဦးအုဋ်လှနဲ့ ကျွန်မ ဟိုဒင်းပါလို့ တစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့တာ အမှန်ပါ”

“ဪ ... အဲလိုလား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဆိုရုံနဲ့ ခင်ဗျား အပြစ်ကင်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

သမုက အုဋ်လှကို မျက်စောင်းတစ်ချက် မသိမသာ ဆီးလိုက်ပါသည်။

“လုပ်ကြံလိမ့်ညာ ပြောတာကလည်း မသမာမှုဖြစ်သလို သူများအလွဲထင်နေတာကို အမှန်မဖြေရှင်းဘဲ မှိန်းပြီးမျှော နေခြင်းဟာလည်း မသမာမှုပဲ။ သူတို့ထင်တာ မှားမှန်းသိ ရက်နဲ့ မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းတာ ဒါလည်း တစ်မျိုး မုသားပဲ”

“.....”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သမုက မပွင့်တပွင့် ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဪ ... မေးကြည့်တာပေါ့ဗျာ၊ မိန်းမတွေများ အသက် မေးရင် မကြိုက်ချင်ဘူး”

“သုံးဆယ် ... သုံးဆယ်ထဲမှာ”

“အသက်သုံးဆယ် !... ပြီးတော့ ခုထိ ခင်ဗျားက ချစ်သူ မရှိဘူးပေါ့”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်က အထင်လွဲခံရတာ တောင် ဂေါ်မစွဲအပျိုကြီးနဲ့ အထင်လွဲခံရတော့ နစ်နာတာ ပေါ့”

ပြောအပြီး အုဋ်လှက ရယ်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင် ချီ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး တစ်ဖက်ကို မြန်မြန်လှည့်လိုက်ရပါသည်။

“ဘာရှင် ...! ရှင် လူကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောစရာလား၊ ကျွန်မက မစွဲတာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ ရှင်တို့ယောက်ျား တွေကို စိတ်ကိုမဝင်စားတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ယောက်ျားဆို စိတ်ကိုမဝင်စားလို့ မပတ်သက်တာဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေ ကို အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်ပေါ့၊ ချစ်သူပဲရှိနေပြီလို့လို့ ယောက်ျားပဲ ယူတော့မလို့လို့ ဘာဖြစ်လို့ လိမ့်ညာပြောရ တာတုန်း”

“ရှင် မသိပါဘူး၊ ရှင်မှ မခံစားဖူးတာ၊ ဒါကိုပဲ ထိခိုက် ပြောနေကြတာ ကြာတော့ အောင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ... မိကျော့ကဆိုရင် ပိုဆိုးတာ၊ ကျွန်မကပဲ အပေအတေမို့လို့ ကိုကိုကျော်က မကြိုက်သလိုလို့၊ သူ့လောက်မလှလို့ သူ့ လိုမတော်လို့ ကိုကိုကျော်က ကျွန်မကိုရှောင်ပြီး သူ့ကို ရွေးသွားတာလို့လို့ လူကိုအမြဲနှိမ်ပြီးပြောတာ ရှင်က ခံမှ မခံဖူးတာ”

“နေပါဦး ... မိကျော့ဆိုတာ အဲဒီနေ့က နှုတ်ခမ်းခပ်ထော် ထော် မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းနဲ့ တစ်ယောက်ထင်တယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိပုံလည်း မရဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ဘယ် လိုတုန်းဗျား ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းတွေလည်း ဆိုသေး တယ်၊ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အတွင်းသဘော

အစစ်အမှန်နဲ့ ချစ်ခင်အားပေး ဖေးမတယ်တော့ မရှိဘဲ ကျိတ်ပြီး ပြိုင်နေ မနာလိုနေ နှိမ်ပြောနေကြတာပဲလား”
“ကျွန်တို့နှစ်ယောက်က ကောင်းပါတယ်၊ မိကျော့ကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်မကို အမြဲပြိုင်တာ၊ ကိုကိုကျော်က ကျွန်မကို တရင်းတနီး အလိုလိုက်တာ ဂရုစိုက်တာတွေကို သူက ကိုကိုကျော်ကို ကြိုက်နေတော့ မနာလိုခဲ့ဘူးပေါ့”

အုန်လှက သမုကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“ခင်ဗျား အဲဒီ ကိုကိုကျော်ကို တော်တော်ချစ်ခဲ့တာလား ခင်ဗျား အသည်းကွဲခဲ့ရမှာပေါ့နော်”

“အဲလိုမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါဖေမဲ့ နွယ်တို့ ကေသီတို့က ကိုကိုကျော်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြလိမ့် မယ်ပဲ ထင်နေတုန်း ကျော့နဲ့ ရတ်တရက် လက်ထပ်တော့ မယ်ဆိုတော့ သူတို့လည်း အံ့ဩကြတာပေါ့၊ ကျွန်မကလည်း အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုကိုကျော် ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာပါ၊ အဲလိုလည်းပြောင်းလဲသွားရော အသည်းကွဲတာထက် ကျွန်မ ရှက်သွားတယ်”

သမုသည် ပြောရင်းက မလျှို့ဝှက် မထိမ်ချန်ချင်တော့ဘဲ တကယ်စိတ်ထဲက ခံစားချက်တို့ကို အုန်လှကို ရင်ဖွင့်ချင်စိတ်ပဲ ပြင်းပြလာကာ အမှန်အတိုင်းတွေ ဖွင့်ပြောမိပါသည်။

“ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ၊ ကျော့က သူ့ဘက်ကို ဆွဲဆောင်ယူသွားတာဆိုရင် သူ မျက်နှာပူရ ရှက်ရမှာ၊ ကိုကိုကျော်ဆိုတဲ့လူကလည်း ခင်ဗျားကို ချစ်သလိုလိုနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကို စိတ်ညွတ်ယိမ်းယိုင်သွားတာ သူ့ရဲ့စိတ်မခိုင်မာမှု သူလည်းရှက်ရမှာ”

“ကိုကိုကျော်က နူးညံ့ပြီး အားနာတတ်တယ်၊ ခုလည်း ကျော့ကို ကြောက်ရတာလို့ နွယ်က ပြောတယ်”

“ဘာတုန်း ... ခင်ဗျားက ငယ်ချစ်ဟောင်းကို သနားနေတာလား၊ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာဘဲ ကိုယ့်ကို ချစ်သလိုလို ပြုပြီး နောက်တစ်ယောက်ဆီ ပါသွားတဲ့လူကို ခင်ဗျားက စိတ်နာရမှာ အထင်သေးရမှာလေ”

“အိုး ... ငယ်ချစ်ဟောင်း မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ သနားလည်း မသနားပါဘူး၊ မုန်းတောင် မုန်းသေးတယ်”

“မုန်းနေသေးတာက ခင်ဗျားမှာ ဒီလူအတွက် ခံစားချက်ရှိနေတာပေါ့”

“ရှိတယ်ပဲပြောပြော ဘာပြောပြော၊ သူ့ကို အမြင်ကတ်တယ်၊ မုန်းတယ်၊ ကျွန်မ တကယ်ပဲ ယောက်ျားယူရင် သူ့ထက်သာတာနဲ့ပဲ ယူကိုယူမှာ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ရှင်က မရယ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ တကယ်စိတ်ထဲရှိရာပြောနေတာ”

“အင်းပါ ... စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောနေတာ သိပါတယ်။ ခင်ဗျားက ပွင့်လင်းပြီး ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ၊ သဘောကျလို့ ရယ်တာပါ။ သူ့ထက်သာတာပဲ ယူမယ်စိတ်ကူးလိုက်တော့ ခင်ဗျားမှာ ယူစရာမရှိတော့ဘဲ ခုထိ အပျိုကြီးဖြစ်နေတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါကို ရယ်ချင်သွားလို့ပါဗျာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ထက်သာတာတွေက ခင်ဗျားကို လာမကြိုက်ကြတဲ့ သဘောပေါ့။”

“ရှင်နော် ... ရှင်ကပါ လှောင်သလို ပြောမနေပါနဲ့၊ ရှင်လည်း ဖောင့်ကြည့်နေပေါ့ ... ဟွန်း၊ ဝာကယ် သူ့ထက်သာတာပဲ ယူပြီမှာ”

“ဘယ်တော့လဲ”

“ရှင်နော်”

“ဪ ... အချိန်တွေကြာပြီး အရွယ်ပိုင်းသွားမှာ စိုးလို့ပါဗျာ”

သမုက စုပုပ်ပုပ် မှုန်တေတေနှင့် အုင်လှကိုလည်း အမြင်ခပ်ကတ်ကတ်ရှိကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေပါသည်။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စကို ဒီလိုလုပ်မယ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ လိုလို့လဲ၊ ဒီတိုင်းထားရင်ပြီးတာပဲ၊ ကျွန်မကို ရှင်က မြဲရည်လိုပဲ သပုပ်လေလွင့် သတင်းတွေ လုပ်ကြံဖွနေတယ်၊ ထင်နေပုံရလို့ ဖြေရှင်းခိုင်းလို့ လိုက်

လာပြီး ရှင်းပြတာလေ၊ ဒါကို ဒီတိုင်းပဲ ထားရုံပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ လုပ်ကြံသတင်းမဖွပါဘူးလို့ ရှင်မယုံရင် ပြီးတာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ... ခင်ဗျားဘက်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေ ယုံထင်ကြောင်ထင် ထင်နေတာကို မဖြေရှင်းတော့ဘဲ ငြိမ်နေချင်သလို ကျွန်တော်ဘက်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က အဲသလိုပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ပတ်သက်နေတယ်၊ ထင်နေခဲ့ရင် မဖြေရှင်းတော့ဘဲ ငြိမ်နေချင်တဲ့ အကြောင်းရှိတယ်”

“ရှင်”

သမုက အုင်လှကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ မြဲရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်လား”

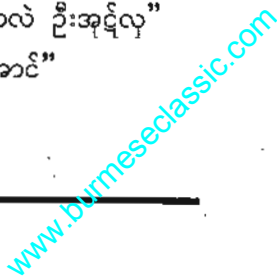
“ခင်ဗျား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ပြောပါ့မယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မြဲရည်ပဲ”

နှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစိုက်ငြိမ်သက်၍ တစ်ခဏ ကြည့်နေမိကြသည်။

“အဲဒီတော့ ရှင် ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ ဦးအုင်လှ”

“အပေးအယူ ကတိတစ်ခု လုပ်ရအောင်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်ပေးစေချင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်မှာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်မှုတစ်ခုရှိသယောင် ဟန်ဆောင်ပေးရမယ်။ ခင်ဗျား ဟန်ဆောင်ပေးစေချင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုမှာလည်း ကျွန်တော်က ရေလိုက်ငါးလိုက် ဟန်ဆောင်နေပေးမယ်”

“.....”

သမုက တွေဝေငေးငိုင်သွားပါသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း လှစ်ခနဲတော့ ကျေနပ်နှစ်သက်သွားပါသည်။ အဓိကတော့ ကျော့ရှေ့မှာ သူဟာ အုတ်လှရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်သယောင် ဟန်ဆောင်မှု ဘွားခနဲ ဘူးပေါ်ဖို့ မရှိတော့ဘူးပေါ့။

“ဘယ်လိုလဲ ... သမုသစ်”

“အကျိုးအပြစ်တွေ ဘာတွေ ရှိလာနိုင်လဲ ကျွန်မတွေးနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပေးအယူကတိ တစ်ခုတော့ လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီကတိကလည်း စာချုပ်ကလေးပါချုပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးထားကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

“စာချုပ် ... !!”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာတွေပါမယ့် စာချုပ်လဲ”

“အဓိကပါရမယ့် အချက်တွေကတော့ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတော်စပ်သယောင် သက်ဆိုင်ရာလူက ထင်ယောင် ယုံကြည်အောင် လိုအပ်သလိုလိုက်ပြီး ဟန်ဆောင်ရပ်တည်ပေးရမယ် ဆိုတာရယ်”

သမုရဲ့ မျက်လုံးလေးက ဝိုင်းစက်တွေစိုက်နေကာ နိုင်ထဲ တဒတ်ဒတ်နှင့်တောင် မြည်ဟည်းစိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီဟန်ဆောင်မှုတွေအပေါ်မှာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ချည်နှောင်မှု မလုပ်ကြပါဘူးဆိုတာ ရယ်”

သမုက မျက်စောင်းတစ်ချက် မသိမသာ ရွယ်ရင်း...

“ရှင်ဟာလေ ... တင်ကို တင်စီးလွန်းတယ်”

“နိုး ... နိုး ... ဒါ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အန္တရာယ် ရှိမယ်လို့ ယူဆလို့ တစ်ခုတည်းသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့အန္တရာယ်ကို ထည့်စဉ်းစားရမယ်လေ။ ကျွန်တော်ကကော ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ ဆိုတာကြီးကို ငြင်းမရအောင် အခွင့်အရေး ယူပစ်လိုက်တာမျိုး ရှိလာနိုင်တယ်လို့ ခင်ဗျား ကိုယ့်အန္တရာယ်ကိုယ် ထည့်တွက်ပါ”

ဟွန်း ...။ သမုက အုတ်လှကို ဒီတစ်ခါတော့ သိသိသာသာ မျက်စောင်းကြီး ထိုးပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“မျက်စောင်းမထိုးနဲ့လေ၊ နှစ်ဦးနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ လိုကြီး အတွက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စာချုပ်ချုပ်ထားဖို့လိုတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်စောင် ကိုင်ထားရလို့ မယ်၊ တကယ်တမ်းက ဘာမှမပတ်သက်ကြောင်း ထည့်ချုပ်ထားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်တဲ့ အခါတိုင်းမှာတော့ နောက်တစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်တဲ့အကူအညီကို မဖြစ်မနေ ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ်နော်”

“ဪ ... ရှင်ပဲ တောင်းဆိုတတ်သလား၊ ကျွန်မလည်း တောင်းဆိုပါရစေဦး”

“ဘာလဲ ... ပြောလေ”

“ကျွန်မက မိန်းကလေးမို့ အဲလို ဟန်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အခါ ကျွန်မ နှစ်နာမူမရှိအောင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆက်ဆံမှု မရှိရဘူး ဆိုတာပေါ့”

“အမယ်လေးဗျာ၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကျွန်တော် အခွင့်အရေး သမား မဟုတ်ဘူးဗျ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှုသုံး သိုး ကြည့်မိကြပါသည်။

ကားဝင်းထဲ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လျှောက်နေသော သမုနှင့် ကေသရီကို ကောင်လေးတစ်ယောက်က ထီးအကြီးကြီး နောက်ကလိုက်မိုးပေးကာ သိလိုသည်များကို ရှင်းပြပြောပြပေးနေပါသည်။

“နင် ဆက်စဉ်းစားမနေနဲ့တော့ မိကေ၊ ခုန Vitz လေးပဲ ယူလိုက်၊ ငါ့ကားနဲ့ဆင်တူ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းပွင့်သရီးလေးတွေကို သိပ်မကြိုက်ဘူးလားလို့ပါဟယ်၊ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ဖီးလ်မလာဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“နင် ဖီးလ်လာစရာ မလိုပါဘူးဟာ၊ နင်စီးမှာမှ မဟုတ်တာ၊ နင်က ဝယ်ပေးပြီး ပြန်သွားမှာပဲဟာ၊ စီးရမှာ စိန့်”

အမေပဲ၊ အန်တီနဲ့က ဒီကားနဲ့ အတော်ပါပဲဟယ်၊ အန်တီ
ကတောင် မှာနေသေးတယ်လေ၊ ကားအကြီးကြီးတွေ
မဝယ်နဲ့တဲ့ ... အဟင်း၊ ဒရိုင်ဘာက ကပျက်ကချော်နဲ့
ကားကြီးက ဘော်ဒီကြီးနေရင် ဟိုဝင်ဒီထွက် ဟိုပွတ်ဒီပွတ်
ဖြစ်မှာစိုးတယ်တဲ့၊ ရင်တမမ ဘုရားတ၊တတ ဖြစ်နေရမယ်
တဲ့၊ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဝင်ဝင်ဆန့်ဆန့် သေးသေးကွေးကွေး
ကားပဲဝယ်တဲ့”

“ဟွန်း ... မာမိက သူ့ခန္ဓာကိုယ်တော့ သူထည့်မစဉ်းစား
ဘူး”

“ဪ ... နင့်အမေက အဲလောက်လည်း ဝ၊မနေပါဘူး
ဟယ်၊ ပြီးတော့ တစ်အိမ်လုံးမှာ စီးမယ့်သူက သူတစ်
ယောက်တည်းဟာကို၊ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ကကောင်မလေး
တွေပါမယ်၊ အိမ်သားလည်း ဘာမှမရှိဘူး၊ ဈေးနှုန်းလေး
ကလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ သင့်တင့်တယ်၊ နင်လည်း ဝယ်ပေး
ရတာ ဝန်မပိဘူး”

“နင်ပြောတော့လည်း အကောင်းချည်းပဲ”

“ဒါပေါ့ဟဲ့၊ ကားလေးတွေကလည်း အသစ်နီးပါးလေးတွေ
လေဟာ၊ ဟိုးဘက်က ခဲပုပ်ရောင်လေး ဘယ်လောက်လှ
လဲ”

သမုတို့ အဲဒီဘက်ကို ပြန်ပတ်လျှောက်လာကြပါ
သည်။ ကေသရီက နောက်က ထီးတော်မိုးကို အလကားနေရင်း
အားတွေနာနေကာ ...

“ဝယ်မှာပါနော် ... မောင်လေး၊ ဝယ်မှာပါ၊ သေချာတော့
ကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ရပါတယ် အစ်မ၊ သေချာကြည့်ရှေးပါခင်ဗျ”

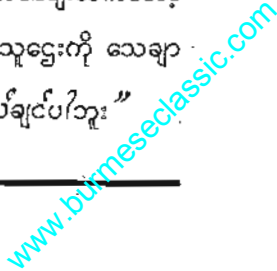
သမုက နိုင်ငံခြားက အလည်ခဏရောက်လာပြီး
ရောက်ရာအရပ်မှာ လူတကာကို အားနာနေတဲ့ ကေသရီကို
တံတောင်လေးနှင့်တို့ကာ ...

“ကြိုက်မှဝယ်မှာပေါ့ဟဲ့၊ ကားမကြိုက် ဈေးမကြိုက်ရင်
မဝယ်ဘူးပေါ့၊ မဝယ်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... နော်၊
ဈေးတွေက ညှိပေးဦးမှာမို့လား မောင်လေး”

ကောင်လေးကို သမုက လှည့်မေးသည်။

“ဈေးတွေကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရောင်းနိုင်တဲ့ဈေးညှိပြီး
ကပ်ထားတာပါ အစ်မရာ ... စိတ်ချပါ”

“စိတ်မချပါဘူး၊ ဘယ်ရှိးရွမ်းသွားသွား ကပ်ဈေးထက်တော့
လျှော့ပေးကြသေးတာပါပဲနော်၊ နင်တို့သူဌေးကို သေချာ
ဖြစ်မေးပါဦး၊ မလျှော့လို့ကတော့ မဝယ်ချင်ပါဘူး”

“သူဌေးက ဒီကိုမလာပါဘူး အစ်မ၊ ဆိုင်မန်နေဂျာတော့ ရှိပါတယ်”

“မန်နေဂျာရှိလည်း မန်နေဂျာကို လျှော့ခိုင်းပေါ့”

ခုနကားကလေးကိုပဲ ပြန်ကြည့်ကြကာ စဉ်းစားလိုက် တွေဝေလိုက် ရှိနေဆဲ နောက်ကပါနေတဲ့ ကောင်လေးက ကားဝင်းထဲ နောက်ထပ်ဝင်လာသော ကားတစ်စီးဆီသို့ ထီးလေး တကိုင်ကိုင်နှင့် ပြေးလေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟိုကောင်လေးတောင် ငါတို့ကို သိပ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ရင်ခွင်သစ် ပြောင်းသွားပြီ ... ဟီ ဟီ”

“သူ့ဟာသူ စိတ်ရှည်ရှည် မရှည်ရှည်ဟာ၊ ဆီးသီးဝယ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကားဝယ်တာ နှင်စိတ်ပြတ်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ အေးဆေးပေါ့”

ဝင်လာတဲ့ကား ရပ်လိုက်တဲ့နေရာက မလှမ်းမကမ်းမှာမို့ ကားထဲက ဆင်းလာတဲ့လူကို မြင်လိုက်တဲ့အခါ သမုကိုယ်လေးက တောင့်တင်းသွားရပါသည်။ သူကလည်း ဟိုကောင်လေးရဲ့ထီးရိပ်အောက်ကနေ သမုကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ ရှေ့ကိုဆက်မသွားဘဲ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ အုန်လှကြောင့် သမု ကိုယ်ခန္ဓာလေးက လိမ်ဖယ်ဖယ်ဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ကေသရီနှင့် တစောင်းလေး ခပ်ကွယ်ကွယ် လုပ်ထားပါသည်။

သူနှင့်ဆုံလျှင် ဘယ်လိုမှန်းမသိ လူကတစ်မျိုးကြီး နေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ရတတ်သည်။ ကေသရီက ချက်ချင်း ဟန်မူရာပြောင်းသွားတဲ့ သမုကြောင့် ...

“ဟဲ့ ... နင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ငါ့ကို ဘာလို့ အတင်းတိုင်းနေရတာတုန်း”

ကေသရီက ဆေးဘီဝဲယာကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်လျှင် အုန်လှကို မြင်သွားပါသည်။

“ဟင် ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... နင့်ဘဲ ... နင့်ဘဲ”

“အာ ... လာ ... လာ ... ဒီဘက်သွားကြည့်ရအောင်”

“ကြည့်ပြီးနေပြီလေ၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ ... နင့်ဘဲနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့လား၊ မခေါ်ဘူးလား၊ ဟိုမှာလှမ်းကြည့်နေတယ်လေ ခေါ်လိုက်လေ”

“ဟာ ... မခေါ်ချင်ပါဘူး”

မခေါ်ချင်လို့ မရတော့။ ကေသရီက သိသိသာသာ လှမ်းကြည့်တဲ့အပြင် အုန်လှကို နှုတ်ဆက်ပြီးနှင့် လှမ်းပြန်ပြလိုက်သေးတာမို့ အုန်လှက ဒီဘက်ကို လျှောက်လှမ်းလာပါသည်။ သမုက လိမ်ဖယ်ဖယ်နှင့် မျက်နှာလွှဲထားသော်လည်း ကေသရီက ဆီးကြိုပြီးပြရင်း ...

“ကားလာကြည့်တာထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ”

“ဪ... ကျွန်မက ကားတစ်စီးလောက် အမေအတွက် ဝယ်ဖို့ လာကြည့်တာပါ”

“ဪ... ကြည့်လေ ... ကြည့်ပါ၊ ကြိုက်တဲ့ကားတွေ ရင်ပြောပါ၊ ထူးလွင် ... သေချာပြပေးလိုက်”

ကေသရီက တအံ့တဩလေး ဖြစ်သွားရစဉ် -

“ဒါ ကျွန်တော့်ရိုးရွမ်းပါ၊ ဟိုဘက်ကုန်းပေါ်က ရိုးရွမ်းထဲ မှာတော့ အမြင့်ကားတွေ ရှိပါတယ်”

ကေသရီက သမုကို နားမလှည့်သလို ငဲ့ကြည့်

ရင်း...

“ကြည့်စမ်း ... နင် ငါ့ကို မပြောဘူး”

“ဘာကို မပြောတာလဲ”

“ဟယ် ... ကိုအုန်လှရဲ့ ရိုးရွမ်းဆိုတာ နင် ပြောရမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောဘဲ ဘာမှမသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာတုန်း၊ သူဌေးကို ဈေးလျှော့ဖို့ ပြောခိုင်းနေသေးတယ်၊ နင်ကတော့ ... ဟီ ဟီ”

သမုရဲ့ ဘာပြောရမှန်းမသိ အကျပ်ရိုက်နေပုံကို အုန်လှက သဘောတကျ ရယ်ချင်နေပါသည်။ သူက ဒီကားပြခန်း

ဝင်းဘက် လာခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့မှသာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အမှတ်မထင် ဝင်ခဲ့မိတာ။ ဝင်မိတဲ့နေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သမုတို့နှင့် လာဆုံနေသည်။

“ဘာနဝေတိမ်တောင် လုပ်နေတာလဲ”

“သူက အဲလိုပဲခင်ဗျ”

“ဟင်”

အုန်လှက တစ်ခွန်းဝင်နောက်လိုက်မိလျှင် သမုက တအံ့တဩလေး သူ့ကိုကြည့်လာသည်။ အုန်လှက ပြီးစိစိဖြစ် သွားရရင်း ...

“ကျွန်တော့်ရိုးရွမ်းဆိုရင် ခင်ဗျားက သူ့ကို အောင်းလျှော့ ခိုင်း ဆစ်ခိုင်းနေမှာစိုးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင် ... ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဟုတ်မှမဟုတ် ဘဲနဲ့”

“ကိုအုန်လှ ပြောသလို မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မပြောဘဲ မြို့ထားရတာလဲ၊ နင်နော် ... နင်”

“ဟဲ့ ... ငါမသိဘူး၊ ဒါ သူ့ကားဝင်းမှန်း ငါမသိဘူးဟဲ့ မိကေရဲ့”

“ဟင် ... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟယ်၊ နင်ဟာလေ ယုတ္တိရှိရှိ လည်း ပြောပါ”

သမု မျက်နှာလေးက ရှုံ့မဲ့နေပါသည်။ စိတ်တွေ
လည်းညစ်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ မိကေနဲ့ကြားမှာ ရန်ဝင်တို့
လိုက်သေးသော အုဋ်လှကိုသာ ကုတ်ဖဲ့လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်
သည်။

အုဋ်လှကတော့ သမုရဲ့မျက်နှာထား အမူအရာ
ကိုကြည့်ကာ အရမ်းကို ရယ်ချင်လာပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲထူးထူး
ခြားခြား အူမြူးလာမိကာ သမုကို အဲလိုချောက်ချရ စ,ရတာ
သဘောကျနေမိပါသည်။ တော်တော်ရယ်ရတဲ့ ကောင်မလေး
သူဘာလုပ်ရမှန်း မသိရင် မျက်လုံးပေဓာလတ်နှင့် လက်တွေ
လိမ်ကာ ချိုးကာ မျက်နှာက စူပုပ်လို့။

“တီ တီ ... တီ တီ”

ရုတ်တရက် ကေသရီအိတ်ထဲက ဖုန်းခေါ်သံ မြည်
လာသဖြင့် ကေသရီက ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ထူးလိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“မိကေလား”

“အေး”

“နင့်ကို ငါပြောပြရဦးမယ် သိလား”

“ဘာလဲ ... ပြောလေ၊ ဘာအကြောင်းလဲ”

“သမုအကြောင်းဟဲ့”

တစ်ဖက်က ကျော့ရဲ့ရေးကြီးခွင်ကျယ် အလေး
အနက် လေသံကြောင့် ကေသရီက သက်ပြင်းလေးရှိက်ကာ ပြီး
ဆိုက်မိပါသည်။ ဒီလေသံကြားရင် ဘာတွေထွက်လာဦးမည်ကို
အကြမ်းဖျဉ်းတော့ ရိပ်မိပြီလေ။ မိကျော့တစ်ယောက်ဟာ သမုနှင့်
ဝတ်သက်လျှင် အစွန်းတစ်ဖက်ကို ရောက်နေသည်။

“ဘာလဲ ... ပြော”

“ဟို အုဋ်လှဆိုတဲ့လူကလေ မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်နဲ့
ဖြစ်နေတာဟဲ့ သိလား၊ ငါလည်း ဟိုတစ်နေ့ကမှ သိတာ
သိလား”

ကေသရီက မျက်ခုံးလေးတွန့်ရင်း မလှမ်းမကမ်းကို
လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိကျော့”

“ဘာလဲ ... ငါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါကြားတာကို ပြောနေတာ၊
နင်တို့ကလေ ငါမို့လို့ သမုအကြောင်းပြောရင် တမင်မ
ကောင်းပြောတယ်ပဲ ထင်နေတာ ခက်တယ်၊ ခုဟာက ငါ
သေချာသိတာ၊ မတော်တဆ ငါ့ အင်တာနက်မှာတွေ့လို့
သေချာလိုက်ရှာပြီး ဖတ်ထားတာ၊ သေချာတယ်၊ ကောင်မ
လေးကိုယ်တိုင်က သူတို့ချင်းပတ်သက်မှုကို လူသိရှင်ကြား
ရေးထားတာ ...

ပြီးတော့ ... ဘာမှမကြာခင် ရက်ပိုင်းအထိ ရေးတုန်း အပတ်အသက်ရှိနေတုန်းပဲဟာ၊ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ဖြစ်နေတာလား။ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ပြီးမှ ဘယ်သူနဲ့ ထပ်ဖြစ်တာမျိုးလဲ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟာ သိလား။ နင်ရော ငနွယ်ရောက ငါ ဒါမျိုးပြောရင် ဝမ်းသာအားရ ပြောသလိုမျိုးပဲ အထင်လွဲနေကြတယ်။ ငါက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအတွက် ဒါမျိုးကိစ္စ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ပါ့မလား။ ငါက သမုကို အရမ်းသနားနေတာပါဟ”

“အေး ... နင်က သမုကို အဲလိုသနားချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဘာပြောတာလဲ ... အဲဒါ”

“သမုကို သနားစရာအဖြစ်မျိုး ကြုံစေချင်နေတာ မဟုတ်လားလို့ မေးတာ”

“နင်တို့ကလေ ငါ့ကို သိပ်တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲတာပဲ စိတ်တိုဖို့ ကောင်းတယ်။ ငါက အဲဒါမျိုးကြုံစေချင်ဖို့လား သမုကို၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို အုင့်လှလိုလူနဲ့အရမ်း အဆင်ပြေစေချင်တာပေါ့။ နင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဟင်္တော် ဒီမိန်းမက သုံးဆယ်ဖြစ်နေပြီ။ အပျိုကြီး အရိုးရင့်နေပြီ ဟိုက မော်ဒယ်လ်က နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တောင် သေချာမဖြည့်သေးဘူး ...

ထားခြင်းထားခဲ့ရင် အုင့်လှက သမုကိုပဲ ထားခဲ့မှာပေါ့ဟဲ့။ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် နွေးနွေးထွေးထွေးမှ မရှိတာ၊ ခုလောက်ဆိုရင် သမုနဲ့ အုင့်လှ ပြတ်တောင် ပြတ်သွားပြီလားတောင် မသိပါဘူးဟာ။ ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ စိတ်အေးအေးထား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခု သူတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် တွတ်ထိုးနေကြတယ်။ ငါနဲ့ နီးနီးလေးမှာ”

“ဘာ ... နင်က ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“ငါနဲ့ သမု ... ကိုအုင့်လှရဲ့ကားရှိုးရွမ်းမိ ရောက်နေတာ၊ ငါ့အမေအတွက် ကားဝယ်ဖို့ လာကြည့်နေတာလေ။ ငါ အခု နင်ကို ဖုန်းပြောနေတုန်း သူတို့နှစ်ယောက် ကိုကျိုကိုကျို ပြောနေကြတယ်။ ကိုအုင့်လှက ပြုံးစိစိနဲ့ ရယ်လို့ မောလို့။ သမုက ဖူပုပ်ပုပ်နဲ့ စိတ်ကောက်သလိုလို လုပ်နေတာ၊ ဟိုက ချောနေတာ ထင်ပါတယ်။ ဒီလူ့မျက်နှာတွေ မျက်လုံးတွေကို ငါ အခုကြည့်နေတာ၊ သမုအပေါ် ချစ်စနိုးအရိပ်အငွေ့တွေ ရစ်သိုင်းလို့ အရည်ကိုလဲ ... အရောင်ကို တောက်နေတာပဲ ...

ကဲ ... ဒါဆို နင် စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပြီ မဟုတ်လား။
စိတ်မဆင်းရဲတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ သနားစရာမကောင်း
တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ ... အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့၊ စိတ်ဆင်းရဲ
စရာ မလိုဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ကဲ ... ဒါပဲ”

တစ်ဖက်က ရုတ်တရက်ကြီး ဖုန်းလှိုင်းပြတ်သွား၍
ကေသရီက ပခုံးလေးတွန့်ကာ ရယ်မိပါသည်။ အုဋ်လှနှင့် သမု
တွတ်တွတ် တွတ်တွတ် ပြောနေကြ၍ အနားကပ်မသွားဘဲ
မလှမ်းမကမ်းက ကားတွေကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါ
သည်။

“အင်း ... ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ကြိမ်
ကူညီလိုက်ပြီးပြီနော်၊ ခင်ဗျား တစ်ကြိမ်မှ မကူညီရသေး
ဘူး”

“အမယ် ... ရှင်က ဘာကိုကူညီတာလဲ”

“ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းရှေ့မှာ တစ်ကြိမ်ဟန်ဆောင်ပေးလို့
ရပြီလို့ ပြောတာလေး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
လိုအပ်ရင် တစ်ယောက်ကဟန်ဆောင်ပေးရမယ်လို့ သဘော
တူ စာချုပ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“အမယ် ... အခု ကျွန်မက ရှင့်ကို ကေသရီရှေ့မှာ
ချစ်သူဟန်ဆောင်ပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းလို့လား၊
ဘာမှ မတောင်းဆိုပါဘူးနော်၊ ရှင့်ဟာရှင် လာပြောတာ၊
မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားရင်လည်း ရသားနဲ့”

“ဟင် ... ခင်ဗျားက တော်တော်ကတ်သတ်ပါလား၊
ကတ်ဖိုးကတ်ဖဲ့နဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင့်ဟာရှင် ပြောချင်တာ လာပြောနေ
တာ၊ သူငယ်ချင်းကိုတောင် ကျွန်မကို အထင်လွဲအောင်
လုပ်လိုက်သေးတယ်၊ ကျွန်မမှ မတောင်းဆိုတာ၊ ဒါကို
လာကူညီတယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး”

“ဟင် ... ဟစ် ဟစ် ဟစ် ဟစ် ... ခင်ဗျားက တော်တော်
ရယ်ရတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ”

“ရှင့်ဟာရှင် ရယ်ချင်လည်းရယ်၊ ရှင့်သဘောပေါ့”

“ဟင် ... တော်တော်အသည်းယားဖို့ ကောင်းတာပါလား၊
လက်သီးနဲ့တောင် တစ်ချက်လောက် ပိတ်ထိုးချင်စိတ်
ပေါက်တယ်”

“ရှင်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်ကို
တွေ့သွားပြီမို့လို့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအကူအညီ မကူ

တကတောင် တောင်းမနေရဘဲနဲ့ အလိုက်တသိ ဇေလိုက်
ဇေလျော့ ဟန်ဆောင်ပေးတာကို ကျေးဇူးမတင်ဘူး၊ အကြိမ်
ရေနဲ့ ကတ်သတ်တွက်နေတယ်”

“အကြိမ်ရေနဲ့ ကတ်သတ်တွက်တာ ရှင်ပါ၊ ရှင် တစ်ကြိမ်
ကူညီပြီးပြီ ကျွန်မ တစ်ကြိမ်မှ မကူညီရသေးဘူးဆိုပြီး
ရှင်ပဲပြောတာ”

“ဘယ်သူဘယ်နှုန်းကြိမ်ဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်သလို ကူညီဟန်
ဆောင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“အခု ... ဟိုမှာ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ပြန်လျှောက်လာနေ
ပြီ၊ သူလာရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ချစ်သူဟန်
ဆောင်ရမှာလား၊ သူစိမ်းလို နေရမှာလား၊ ဘာမှမပတ်
သက်ပါဘူးလို့ ရှင်းပြရမှာလား”

“ရှင် ဒါ သက်သက်မဲ့ ညစ်ကတ်ကတ်နေတာပဲ၊ အလိုက်
အထိုက်နေရုံပဲပေါ့၊ ခုမှ မပတ်သက်ပါဘူး ထ၊ ပြောစရာ
လား”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ခင်ဗျားသဘောပါ”

သမုရဲ့ စုပွပွနှုတ်ခမ်း စွေပဲဝဲမျက်စောင်း ရှာသိုးသိုး
အမူအရာတို့က အုဋ်လှအတွက် တော်တော်ကို ရယ်ချင်ပက်တို့

ဖြစ်စေတဲ့ ဟန်ပန်ကလေးတွေပင်။ သိထားရတဲ့ အသက်ထက်
ပိုပြီးနုနယ်ကလေးဆန်တဲ့ သမုရဲ့ဟန်ပန်မူရာတို့ကလည်း အုဋ်လှ
ခဲ့ အလုပ်ပိကာ ပင်ပန်းမွန်းကျပ်နေသော စိတ်အာရုံတို့ကို လန်း
ဆန်းသော အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်စေသည်။

“ဟဲ့ ... သမု၊ နင် ကိုအုဋ်လှကိုကပ်ပြီး ငါ့အတွက်ဈေး
ဆစ်ပေးနေတာလား၊ မလျှော့နဲ့နော် ကိုကိုရေ လုပ်နေတာ
လား ... မှန်မှန်ပြော”

သမု မျက်နှာလေးက ရှက်အမ်းအမ်း နီမြန်းမြန်း
နှင့် ...

“ဟို ... ရှင် ... မိကေကို ဈေးလျှော့ပေးဦး”
“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့”
ကေသရီက တခွီခွီ ရယ်မဆုံး ရှိနေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“မသမုသစ်တဲ့ ... စာထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ရောက်လာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ လက်မှတ်ထိုးယူထားလိုက်တယ်”

အော်ကာဟစ်ကာ ရုံးခန်းထဲဝင်လာတဲ့ ကွန်ပျူတာ ဂရပ်ဖစ်သမားလေး ရဲရင့်ရဲ့အသံကြောင့် သမုက သူ့ရဲ့သတင်းဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို တကုန်းကုန်း ကွန်ပျူတာရိုက်ရင်း ရေးနေရာက ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာတုန်း ရဲရင့်”

“စာတိုက်က ရောက်လာတာ”

ရဲရင့်က ကတ်ထူစက္ကူ ညိုဝါဝါကြီးနှင့် လုပ်ထားတဲ့ စာအိတ်ထူထူကို သမုရဲ့စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ သမုက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အရွယ်လောက်ရှိသော ထူထူဖောင်းဖောင်း စာအိတ်ကြီးကို တအံ့တဩ ကြည့်နေမိပါသည်။

“စာမူတွေလား”

တစ်ဖက်စားပွဲက မနွယ်နီက လှမ်းမေးတာမို့ ...

“စာမူတွေ ဘာတွေက ဒီလိုမျိုးမှ လာရိုးမရှိတာ မနွယ်နီရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲမသိဘူးနော်”

စာအိတ်ကြီးကို သမုက ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ရှေ့ဘက်က လိပ်မူရာလိပ်စာမှာ သမုအမည်နှင့် ဂျာနယ်တိုက်လိပ်စာ ရေးထားပါသည်။ သမုက စာအိတ်ကြီးရဲ့နောက်ကျောကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင် ...။

သမုမှာ တအံ့တဩလေး မျက်ခုံးပင့်သွားရပါသည်။

“ဘာလဲဟေ”

“ဪ ... အသိတစ်ယောက် ပို့လိုက်တာပါ”

သမုက စာအိတ်ကြီးကို ပေးပို့သူနာမည်မပေါ်အောင် ကျောဘက်ကို မှောက်ထားလိုက်ရင်း ဖြေလိုက်ရပါသည်။ ဒီရုံးခန်းမှာလည်း အားလုံးလိုလိုက သမုသစ်နှင့် အိုင်လုကို သံသယရှိတယ် မဟုတ်တောင် မတော်တဆ စကားစပ်မိတဲ့ သတင်းပလင်းတွေထဲ အိုင်လုအမည် အကြောင်းအရာ ပါလာလျှင် သမုကို အနည်းဆုံးတော့ လှစ်ခနဲ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်ကြတဲ့ အဆင့်လောက်တော့ရှိသည်။

ခုလို မြရည်ထဲက ဘာမှန်းမသိတဲ့ စာအိတ်ကြီး
ရောက်လာတာသိလျှင် မြရည်နှင့် သမု အဆက်အစပ် အပတ်
အသက်ပဲ ရှိသယောင်ယောင် တစ်မျိုးတွေ့မိကြမှာ သေချာသည်။

သမုသည် နံဘေး သုံးပေအကွာလောက်မှာတင်
ယှဉ်ထိုင်နေသူက ရှိနေ၍ အိတ်ကြီးကို ရုတ်တရက်မဖွင့်ရဲ။ စော
စောက ခဏကိုင်အကြည့်မှာ အိတ်ထဲကစမ်းမိတဲ့ မာတာတာ
ဖုတုတု ကတ်ပြားကလေးတွေလို အရာတွေဟာ မဟုတ်မှလွဲရော
ဓာတ်ပုံတွေများလားလို့ အာရုံက အလိုလိုဝင်သည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဘာဓာတ်ပုံတွေများ ထွက်
လာမှာပါလိမ့်။ ကြည့်ချင်လိုက်တာ အသည်းယားနေပြီ။ အိမ်သာ
ကိုပဲ စာအိတ်ထုတ်ကြီးမ၊ပြီး သွားရရင် ကောင်းမလား။ ထ၊မလို
ထိုင်မလို ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေခိုက် ဂျပ်ရဲ့အခန်းတံခါးပွင့်ပြီး
ဂျပ်က ထွက်လာသည်။

တိုက်ပုံဆွဲကိုင် လာပုံကြောင့် အခမ်းအနားပွဲတစ်ခုခု
သွားမည့်ပုံ ရလေသည်။ ဂျပ်က သမုစားပွဲရှေ့ ရပ်လိုက်ရင်း -

“စောစောက ရဲရင့်အသံ ကြားလိုက်တယ်၊ စာထုပ်ကြီးဆို
တာ ဘာလဲ၊ ဒါလား။”

ဂျပ်က သမုစားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်ကြီးကို လက်လှမ်း
လိုက်တဲ့အတွက် သမုက အရင်ဦးအောင် ဝရန်းသုန်းကား လက်

လှမ်းကာ လက်နှင့်ဖိထားလိုက်ပါသည်။ ဂျပ်လက်ထဲ ပါသွား
လျှင် မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်နာမည်ကို တွေ့တော့မှာလေ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ညည်းက”

“အဟီး ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဒီကောင်မလေး သိပ်မရိုးဘူးထင်တယ်”

“ရိုးပါတယ် ဂျပ်၊ ရိုးရိုးလေးပါ”

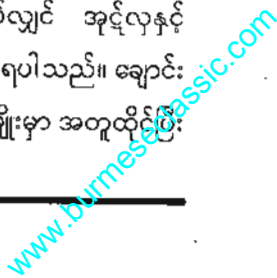
“ငါ central က စာအုပ်ပွဲ သွားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂျပ် ထွက်ခွာသွားတော့မှ သမုက အိတ်ကြီးကို
ဗြတ်ခနဲကောက်ကာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ပေါင်ပေါ်တင်၍ စားပွဲ
နှင့် ခပ်ကွယ်ကွယ်ပြုပြီး အိတ်ကို ထောင့်လေးမှ ဆုတ်ဖြုတ်
ဖောက်လိုက်ပါသည်။ ဘေးတိုက်ကျကျစားပွဲမှာ လူရှိနေသေးတာ
မို့ ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲမထုတ်ဘဲ အိတ်ကိုဟ၍ အထဲမှာ ဘာတွေ
ပါသလဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်”

ထင်တဲ့အတိုင်း ဓာတ်ပုံတွေ။ အိတ်ထဲက မထုတ်ဘဲ
အိတ်ထဲလက်နှိုက်ကာ လှန်လှောကြည့်လိုက်လျှင် အုင်လှနှင့်
မြရည်တို့ရဲ့ နှစ်ယောက်တွဲပုံတွေကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ချောင်း
ခိုက်တာမျိုးမဟုတ်။ စားသောက်ဆိုင်စားပွဲလိုမျိုးမှာ အတူထိုင်ပြီး

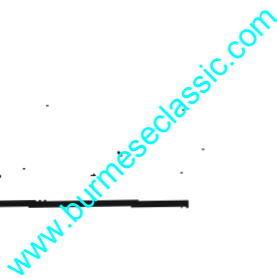
ဖုန်းနဲ့ ကင်မရာနဲ့ ကိုယ်တိုင်ရှေ့ကချိန်ပြီး ရိုက်ယူထားတဲ့ပုံများပင်။

ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် နှစ်ဦးသဘောတူ ရိုက်ထားတဲ့ပုံများပါ။ နေပါဦး ... ဒီလိုပုံတွေကို ဘာသဘောနှင့် သမုထံပို့ရတာလဲ။

သမုက အိတ်ထဲအနည်းငယ် ထပ်မံမွှေနှောကုန်ရာ ဖွေလိုက်လျှင် စာလေးတစ်စောင် လက်ထဲပါလာပါသည်။ စာကို ကမန်းကတန်း ဖြန့်ဖတ်မိလျှင် ...

“မသမုသစ် ...
မတွေ့တာကြာပြီ ... နေကောင်းတယ်နော် အစ်မ ...
ကျွန်မသိထားတဲ့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ရှုပ်နေတတ်တဲ့
ရိုးရိုးအေးအေး မသမုသစ်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို
ကိုအုင့်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါလိမ့် ...
ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား ... မယုံနိုင်အောင်ပဲရှင် ...
သူ့သားကို လူပျိုကြီး လုပ်စေချင်ပုံရတဲ့
မောက်မာတင်စီး သူ့အဘွားကြီးနဲ့ရော ပြေလည်ရဲ့လား ...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ ...
ကိုအုင့်နဲ့တွဲတော့မယ်ဆိုရင် ဒီပုံလေးတွေတော့
မြင်ဖူးထားဖို့ သင့်တယ်ထင်လို့ ပို့ပေးလိုက်တာပါ ...

ဒီပုံလေးတွေက သဘောလောက်လေးတွေပါ ...
ဒီထက်ရင်းနှီးပတ်သက်တဲ့ အစ်မကို ဟတ်ထိသွားစေမယ့်
မှတ်တမ်းမှတ်ရာပုံတွေ ရှိသေးတယ်နော် ...
ကိုအုင့်က အစ်မကို မပြဖူးမှာ သေချာပါတယ် ...
အရင်လို ကိုယ့်ဘာသာ ရိုးရိုးအေးအေးနေတာ
ကောင်းလိမ့်မယ် အစ်မ ...
သူ့လိုသမ္ဘာရင့် ဝါရင့်လူစားက ...
အစ်မလောက်ကိုတော့ ပျင်းသနားသေးတယ် အစ်မရေ...
ဒူး ပေါင် ခြေသလုံး ရှိသမျှ အားလုံးနဲ့
မျက်ရည်သုတ်နေရဦးမယ်နော် ...
စောစောစီးစီး နောက်ဆုတ်ရင်ဆုတ်ပါ ...
ရှေ့ဆက်လျှောက်နေရင်တော့ ... သူ့ရော ... အစ်မရော...
အရှက်တကွ ဖြစ်ကြရလိမ့်မယ်နော် ...
ဒီပုံလေးတွေလောက်ပဲ အစ်မမြင်ရုံနဲ့ ဇာတ်သိမ်းလိုက်ပါ။
ဒီထက်ဆိုတာတွေ တစ်ကမ္ဘာလုံးမြင်ပြီးတော့မှ
ဇာတ်သိမ်းရရင် အစ်မ စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲစရာတွေ
ဖြစ်ရာမှာစိုးလို့ပါ ...။
ခင်မင်လျှက် ...
မြရည်”

သမုသည် ဖတ်အပြီး မျက်လုံးလေး ပြူးလာတာ အံလေးတင်းတင်း ကြိတ်လာမိပါသည်။ ဒီထက်ရင်းနီးတဲ့ အစ်ကို ဟတ်ထိသွားစေမယ့် မှတ်တမ်း မှတ်ရာတွေတဲ့။ ကြည့်စမ်းဘာတွေများပါလိမ့်။ ဘယ်လိုဓာတ်ပုံတွေ မှတ်တမ်းတွေများ သက်သေသက္ကာရနဲ့ ကျန်ရစ်နေသေးပါလိမ့်။

ဒီလူဟာ ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့ ဘယ်လောက်များတောင် ရှုပ်ပွေလီထားခဲ့တာပါလိမ့်။ သမုကို အုဋ်လှနှင့် တွဲနေသူ အုဋ်လှ ချစ်သူအဖြစ် မြရည် တစ်နည်းနည်းနှင့် သတင်းကြားပြီထင်သည်။ နောက်ဆုတ်သွားအောင် လှမ်းခြိမ်းခြောက်တဲ့ သဘောပေါ့။

အုဋ်လှလိုလူက သမုကို သူလိုအပ်လျှင် သူ့ချစ်သူ ဟန်ဆောင်ပေးဖို့ အပေးအယူလုပ်တာကို အကြောင်းကို ရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ သမုဟာ သူ့ချစ်သူပါလို့ မြရည်ကို သတင်းပေးတာ ဟာလည်း သူပဲနေမှာ။ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ရှောင်လို့ရအောင်လေး ရှုပ်ထွေးပွေလီပြီးရင် ဒီလိုပဲ ကြုံရာလူဆွဲပြပြီး အရင်လူကိုထား နေကျများလား။

သူ့အကြောင်း ကိုယ်က ဘာများသေချာသိတာလဲ။ မြရည်ကို မယုံဘဲ သူ့ကိုပဲ ယုံကြည်ရအောင် သူက ဘာလို့လဲ။ တောက် ... ဒေါသထွက်လိုက်လေ။ ခုထိ သူ့စကား အကုန်ယုံနေမိတာလေ။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ အခုလို မြရည်စာဖတ်ဖတ်ရတော့ ယုံမိတာကို နာကျင်ခံခက်ရတာပေါ့။

အလကားလူ။ ဟတ်ထိစေမယ့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ငွေတွေတဲ့ ... ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား။

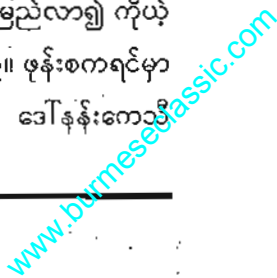
သမုသည် မျက်နှာလေးပင် နီမြန်းလာကာ ခုနေ နိဗ္ဗာန်မှာသာ အုဋ်လှ ရှိခဲ့ပါက သူ့ဟာသူ သူ့ဌေးမင်းမကလို့ သိကြားမင်းဖြစ်ဖြစ် ထုကာနက်ကာ ကုတ်ဆွဲပစ်ကာ သူ့ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်အောင်ကို လုပ်လိုက်ချင်မိတော့သည်။ မုန်းစရာ ဘာင်းလိုက်တာ။ မုန်းစရာ။

ဟင် ...။ သမုသည် ကိုက်ထားမိတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး အဖို့ဖြုတ်ဖျက်ဖျက်လှာသော မျက်ဝန်းထောင့်မျက်ရည်စ အဖို့ကို တအံ့တဩ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်၍ သိမ်းရပါသည်။ ဒေါသထွက်တာကတော့ ထားပါတော့။ မျက်ရည်က ဘာကြောင့် မိမ့်ထွက်လာရပါလိမ့်။

စာအိတ်ကြီးကို မမြင်ချင်၍ စားပွဲပေါ်က ဖိုင်လ် တစ်ခုနှင့် ဖိအုပ်ကာ ဘေးဘက်ကိုလည်း မလဲမလဲ အကဲခတ်ရသည်။ အိုယံမူပျက်တာ ဘယ်သူများ မြင်တွေ့စိတ်ဝင်စားနေမလဲလို့ပင်။

“တီတီ ... တီတီ”

ရုတ်တရက် သမုရဲ့ဖုန်းလေးက မြည်လာ၍ ကိုယ့် အာရုံနှင့်ကိုယ် လန့်များပင် လန့်ရပါသေးသည်။ ဖုန်းစကရင်မှာ သင်္ဘောအမည်က D. Nnag Kathy တဲ့။ ဒေါ်နန်းကောသီ

ပေါ့။ ဒေါ်နန်းကေသီ ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ရံဖန်ရံခါမှာ သိ
မရင်းနှီးသူများကိုလည်း လိုအပ်လျှင် ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့အတွက်
ဖုန်းနံပါတ်လေး သိရပါက ကောက်မှတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် တစ်ခါ
တစ်ရံ နာမည်နှင့်လူ မတွဲမိဘဲ မေ့လျော့နေတတ်သည်။

ဘယ်သူပါလိမ့် အတွေးနှင့်ပင် ဖုန်းကိုလိုက်ရ
သည်။

“ဟယ်လို”

“သမုသစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အန်တီပါ နန်းကေသီပါ”

အန်တီ ဆိုပါလား။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး အန်
အရွယ်ထဲက ဒေါ်နန်းကေသီ ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ အလို
ဘုရားရေ ... ဒေါ်နန်းကေသီ ဆိုတာ။

“သမီးကို အန်တီ တွေ့ချင်လို့ပါ။ သမီးအားရင် အန်
ကားလွတ် ကြိုခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ဘယ်ကို ကြိုခိုင်းရ
သမီး”

“ဪ ... ဟို ... အန်တီ ... ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ
ဘူးနော်။ သမုက အခုရုံးမှာပါ။ သမီးတို့ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်း
တိုက်မှာပါ”

“အရေးကြီးတဲ့စကားလေး ပြောချင်တာရှိလို့၊ အန်တီ
ကားလွတ်လိုက်ပါ့မယ်။ လိပ်စာလေး! ပြောပေးပါလား”

သမုက အံ့အားတသင့်နှင့် ...

“အန်တီ ... သမုမှာ ကားပါပါတယ်။ ကိုယ်ဘာသာလာ
လို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဟို ... ဘာကိစ္စ ဆိုတာလေး
များ အန်တီ ပြောနိုင်မလားလို့ပါ။ ရုံးမှာ ခွင့်ပန်ပြီးထွက်ခဲ့
ရမှာဆိုတော့ ကိစ္စကိုတော့ သိပါရစေ အန်တီ”

“ကိစ္စကတော့ အန်တီဆီ ခုပဲ စာအိတ်ကြီးနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ
တစ်ထပ် ရောက်လာတဲ့ကိစ္စပဲ သမီး”

“ရှင် ... ဓာတ်ပုံတွေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စ စကားလေးနည်းနည်းပြောချင်လို့
ကွယ်။ သမု လာဖို့ အခက်အခဲရှိရင်တောင် အန်တီကိုယ်
တိုင်ပဲ သမုဆီကို ...”

“ဪ ... နေပါစေ အန်တီ၊ သမု လာခဲ့ပါ့မယ်။ ခုပဲ လာ
ခဲ့ပါ့မယ်၊ အန်တီအိမ်လိပ်စာလေးပဲ ပြောပေးပါရှင်”

သမုသည် ကိုယ့်စားပွဲပေါ်က စာအိတ်ကြီးကိုပါ
တစ်ပါတည်း အပါဆောင်ယူကာ ကိုယ့်ဆီလည်းပဲ ရောက်လာ
ကြောင်း အဖော်စပ် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးဖို့ ထွက်လာခဲ့ရပါတော့
သည်။ ဒေါ်နန်းကေသီထံကို ဘယ်လိုစာမျိုး ရေးလွတ်လိုက်လို့
သုက သမုနှင့် တွေ့ချင်ရတာပါလိမ့်။

သမုသည် အတွေးမျှင်မပြတ်နှင့် ကားကိုမောင်းလာရင်း ပြည်လမ်းပေါ်က ဦးအုဋ်လှတို့ အိမ်လိပ်စာခြံကျယ်ကြီးဆီ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ခြံကြီးကလည်းကျယ်ပါ။ ခြံဝင်းထဲ Landscaping ကလည်း စိမ်းလန်းစိုပြည်ပါ။ တိုက်အိမ်ကြီးကလည်း ခမ်းနားပါပါလား။

အိမ်တံခါးဝမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကြိတ်သု ခေါ်ရာနောက် လိုက်ပါရင်း ဧည့်ခန်းလေးတစ်ခုမှာ ဒေါ်နန်းကေသီနှင့် တွေ့ရပါသည်။ ဒေါ်နန်းကေသီနှင့် ဆုံလိုက်သည်ဆိုလျှင် ချက်ချင်းပင် သမုရဲ့လက်ဖျားလေးများ အေးစပြုလာသည်။ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် အသိဆုံးမို့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို သမု စိတ်တွင်းက အနည်းငယ် ရှိန်မိတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံရပါမည်။

ရှိန်ရတာဟာ သူ့ရဲ့ကြွယ်ဝချမ်းသာ ခမ်းနားမှုတွေကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အုဋ်လှရဲ့မိခင် ဖြစ်နေလို့ ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေးတေးတေး ရိပ်မိရုံသာပင်။

“ထိုင်ပါဦး သမု”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု အသာခေါင်းညိတ် ဝင်ထိုင်ရင်း ဒေါ်နန်းကေသီရှေ့ စားပွဲပေါ်က ကိုယ်နဲ့ဆင်တူ စာအိတ်ကြီးထဲ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“အဲဒါကြီးပဲ သမု၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်သူပို့လိုက်မှန်း မသိဘူး၊ အထဲမှာတော့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့”

“ပို့တဲ့သူနားမည် မပါဘူးလား အန်တီ”

“မပါဘူးကွယ့်”

“သူပဲပို့တာ နေမှာပေါ့ အန်တီ”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သမီး”

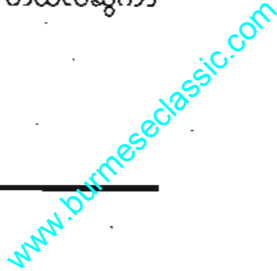
“အဲဒီထဲက ဓာတ်ပုံတွေထဲက ကောင်မလေးလေ အန်တီ”

ဒေါ်နန်းကေသီက သမုကို နားမလည်သလို ကြည့်နေရာက စာအိတ်ကြီးထဲက ဓာတ်ပုံတစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သမု မြင်သာအောင် ချပြလိုက်ရင်း ...

“သမီး ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာတုန်း”

ဓာတ်ပုံတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ သမုမှာ “အိ” ခနဲ မအော်မြည်မိအောင် မနည်းသတိထားလိုက်ရကာ မျက်လုံးအလေးကတော့ ပြူးကျယ်သွားရပါသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ အုဋ်လှနှင့်သမု။ ပုံတွေကိုကြည့်လိုက်တာနှင့် မြကျွန်းသာရှေ့ ကားရပ်စကားပြောဖြစ်ကြတဲ့နေ့က တစ်နေရာရာကနေ တယ်လီဆွဲကာ နှိုးရိုက်ထားတယ်ဆိုတာ သိသာသည်။

“ဟင် ... ဒါတွေက ...”

သမုက ဒေါ်နန်းကေသီရဲ့စာအိတ်ကြီးကို ကျောဘက်လှန်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မှ ... ရန်ကုန်၊ ဆိုတာပဲ နေထားကာ မြရည်ရဲ့နာမည် မပါပါ။ ဒါပေမဲ့ လိပ်စာရေးထားတဲ့ လက်ရေးကတော့ သမုကို စာရေးထားတဲ့ မြရည်ရဲ့လက်ရေးပါပင်။

“အန်တီ ... အဲဒါက မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်ဆိုတဲ့ ဟိုကောင်မလေးပါ”

သမုက မျက်နှာလေး ခပ်ပူပူနှင့် ကမန်းကတန်းရှင်းပြမိသည်။ ကိုယ့်ဆီရောက်လာသော အုဋ်လှနှင့် မြရည်ရဲ့ပုံတွေပဲ ဒေါ်နန်းကေသီထံကို ဆင်တူရောက်တယ် ထင်တာ၊ ခုတော့ ကိုယ်နဲ့ပုံတွေ။ ပုံတွေထဲမှာမှ ကြံကြံဖန်ဖန် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် သမုက အုဋ်လှကို မျက်စောင်းလေးချိတ်နေမိတဲ့ပုံတလေးမျိုးတောင် ပါနေလိုက်သေး။

“ဒီမှာလေ ... ဒီလက်ရေး ဒီစာအိတ်နဲ့ပဲ သမုဆီပို့ထားတာ၊ သမုကိုကျတော့ သူနဲ့ ဦးအုဋ်လှရဲ့ပုံတွေ ပို့ပါတယ်”

သမုက ကိုယ့်စာအိတ်ထဲက ဓာတ်ပုံတွေ ဆွဲထုတ်ပြရင်း စာခေါက်ကလေးကပါ ဖျတ်ခနဲ ထွက်ကျလာသည်။ အဘွားကြီးက သူ့ဆီ ဘယ်သူက ဘာကြောင့် ဒီပုံတွေပို့လိုက်တယ်ဆိုတာ ဧဝေဝေါ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရာမှ သမုထံကပုံတွေကို

ခါ မြင်လျှင် မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလေး ခလယ်ကုတ်ကာ ရှုံ့ကာ အတော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံ ရလေသည်။

“အုဋ်လှ တစ်ယောက်လည်း ဒုက္ခပဲ၊ ဘာတွေ ဘယ်လို ရှုပ်ထွေးနေတယ် မသိပါဘူး”

ခပ်တိုးတိုး တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူနေသေးရာ သမုမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။ အဲဒီရှုပ်ထွေးနေတာတွေအထဲ တိုယ်ပါငြိငြိထွေးထွေး မဟုတ်လား။ စိတ်ကြီးများနယ် ညစ်ပါဘိ။ သမုသည် ဒေါ်နန်းကေသီ အမြင်မှာ ကိုယ်ပါ အရှုပ်မ အမှိုက်မ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမှာကိုလည်း အတော်ကို စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းရပါသည်။

ဒေါ်နန်းကေသီက သူ့ကောက်ယူဖတ်နေသော စာရွက်ကို ချထားလိုက်ပြီး သမုကို ခပ်ငေးငေး အကဲခတ်သလိုကြည့်ပါသည်။

“သမုနဲ့ အုဋ်လှက ဒီကလေးမ ရေးထားတဲ့အတိုင်းပဲလား၊ ချစ်သူတွေလား”

“ဟို ... ဟို ... မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်”

“ဒါဖြင့် ဒီဓာတ်ပုံတွေအရဆိုရင် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတော့ ရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သမုတို့ အဲဒီတုန်းက ဆွေးနွေးတိုင်ပင်စရာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ အပြင်တစ်နေရာမှာ စကားပြောဖြစ် ကြတုန်း ဘယ်နားက ချောင်းရိုက်ထားလိုက်သလဲတောင် မသိပါဘူး။ ဒီပုံတွေ သမုလည်း ခုမှတွေ့ရပြီး အံ့ဩဝါ တယ်”

“သွားလေရာ နောက်ကလိုက်ပြီး ဇွဲကြီး နပဲကြီး သဲကြီး မဲကြီး ဓာတ်ပုံချောင်းရိုက်တာ ဘာညာ လုပ်နေတယ်ဆို တော့ ဒီမိန်းကလေးက တော်ရုံ လက်လျှော့မယ့်ပုံတော့ မပေါ်ဘူး။ အန်တီ ပြောတာ အဲဒါလေ၊ ခုခေတ်မိန်းက လေးတွေက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူက စီးပွားရေးမှာ လူတော်ဆိုပေမယ့် လူမှုရေး အချစ်ရေးပြဿနာတွေမှာ လူရှော်လေ၊ ကိုယ့်အန္တရာယ် ကိုယ်မသိဘူး။”

သမုက ခေါင်းကလေးငုံကာ နားထောင်နေရသည်။ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ခုခေတ်မိန်းကလေးစာရင်းမှာ သမုကို လည်း ထည့်ချင်ထည့်ထားမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကို ရင့်ရင့်မာမာ နိုင်လို့ မင်းထက် ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ညင်ညင်သာသာ ဆက်ဆံနေ ပေမယ့် သမု အနေအထိုင်ကျဉ်းကျပ်ကာ စိတ်တွေအိုက်နေပါ သည်။

“အန်တီကို အမှန်အတိုင်းတော့ ပြောပြစေချင်တယ်၊ သားနဲ့ ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တကယ်လား။”

“တကယ်ပါ အန်တီ”

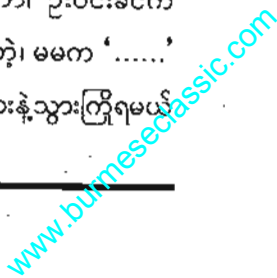
“အန်တီက သူ့ကို အခြေတကျ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ပြီး ရာထူးကြီးကြီး လုပ်ငန်းကြီးကြီး လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ယောက်ျား မျိုးဆိုတာ ဇနီးမယား ရှိသင့်တယ်၊ ဇနီးမယားဆိုတာ နောက်ကွယ်ကလူ မမြင်ရတဲ့ ကွက်လပ်ကလေးတွေကို ဖြည့်ပေးနိုင်တဲ့သူမျိုး၊ မိသားစုနဲ့ ဆိုတာက လူတစ်ယောက် ကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် ကျက်သရေရှိစေတယ်၊ မဖြစ်ဘူး... သူ့ကို အိမ်ထောင်ချက်ချပေးရမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“မေမေ”

ဘွားခနဲ ရုတ်တရက် တံခါးတွန်းကာ ဝင်လာသော အုင့်လှကို သမုက အလန့်တကြားလေး လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ့ ကြည့်ရတာ အမောတကော ပြေးလာပုံပင်။ သူ့အမေနှင့် သမု ကို တစ်လှည့်စီ အကဲခတ်နေသည်။

“မင်း ဘယ်က ရောက်လာတာတုန်း အုင့်လှ ... အစော ကြီး”

“ခုန မိုးဂျော်က ကားကိစ္စတစ်ခု ခိုင်စရာရှိလို့ မေမေ့ ဒရိုင်ဘာဦးဝင်းခင်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ၊ ဦးဝင်းခင်က အခု အားမအား သိပ်မသေချာသေးဘူးတဲ့၊ မမက ‘.....’ ဂျာနယ်တိုက်က သမုသစ် ဆိုတာကို ကားနဲ့သွားကြိုရမယ်”

လို့ ပြောနေတယ် ဆိုတာနဲ့ မိုးကျော် ပြန်ပြောပြလို့ ပြေးလာတာလေ ...

ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မေမေက သမုကို သွားခေါ်ခိုင်းရတာလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ အဲဒါအုံ့သြလို့ မေမေ ဆီလာတာ”

“မေမေ မခိုင်းလိုက်ရပါဘူး၊ သမုက သူ့ကားနဲ့သူ လာပါတယ်၊ သား ဦးဝင်းခင်ကို ခိုင်းစရာရှိရင် သုံးသာသုံးပါ၊ ရတယ်၊ ပြန်ရင်လည်း သမုက သူ့ဘာသာပြန်မှာပဲဟာ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး မေမေရဲ့၊ မေမေနဲ့ သမုဘာကိစ္စရှိတယ်ဆိုတာကိုပဲ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတာ၊ မေမေက သူ့ကို ခေါ်တွေ့ရခြင်း အကြောင်းက ဘာလဲ၊ ဘာတွေကြားလို့လဲ၊ မေမေ တခြားက ဘာကြားကြား သမုမှာ မေမေ ခေါ်ယူစစ်မေးရလောက်အောင် ဘာအဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာ အပြစ်အနာအဆာမှ မရှိပါဘူး မေမေ”

သမုရဲ့နှလုံးသားက သိမ်ခနဲ ငြိမ်လှုပ်သွားကာ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် နွေးထွေးသွားပါသည်။ သမုအတွက် စိုးရိမ်ပြီး အကာအကွယ် တစ်စုံတစ်ရာပေးဖို့ သူ အပြေးလာတာပဲဟု နားလည်လိုက်ရခြင်းက ကြည်နူးပီတိတစ်မျိုးကို ပေးစွမ်းသည်။
ခေါ်နန်းကေသီက ပြုံးပါသည်။

“သမုသစ်ကို မေမေက အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ခေါ်စစ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး အုဋ်လှရယ်၊ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ကို မေမေက အိမ်ခေါ်ပြီး စစ်ဟယ်ဆေးဟယ် လုပ်ခွင့်ရှိပါ့မလား၊ သမုကိုမပြောနဲ့ ဟို မြရည်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကိုတောင် ခေါ်စစ်မေးလို့ ရမလား၊ မင်းမို့လို့ အဲသလို အတွေးခေါင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲ မေမေရဲ့၊ ကျွန်ထော်လည်း ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်အောင် အုံ့သြပြီး လိုက်လာရတာပေါ့”

“မေမေ အရင်မေးပါရစဉ်း အုဋ်လှ၊ သမုကိုတော့ မေးကြည့်ပြီးပါပြီ၊ မင်းနဲ့ သမုသစ်က ချစ်သူတွေလား”

အုဋ်လှက သမုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ သမု ဈာန်နာပေါ်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အီလည်လည်ရုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ရယ်ချင်သွားမိပြီး အုဋ်လှက ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားမိပါသည်။ ကလေးတစ်ပိုင်းနှင့်တူသော အပျိုကြီး ဒါလေးပြောတာ ရှက်နေပြီ။

“မေမေကလည်း ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊ ဟိုမှာ ကာယကံရှင် မိန်းမပျိုလေး ရှေ့ထားပြီး၊ ကဲပါ ... မေမေတို့ကြား ကကိစ္စကို သိချင်ပါတယ်၊ ဟင် ... ဓာတ်ပုံတွေက ဘာတွေတုန်း”

အုဋ်လှက ကမန်းကတန်း ရှေ့တိုးလာကာ ဓာတ်ပုံတွေဆွဲကြည့်ရင်း ထိုင်ချလိုက်တာက သမု နံဘေးယှဉ်လျက်။

ဇာတ်ပုံတွေကြည့် မျက်နှာကြီးနီပြီး သူက မေးတစ်ခွန်း သမုတ ဖြေတစ်ခွန်းနှင့် ဇာတ်ရည်လည်သည့် သကာလတွင် အုန်လှတ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ...

“မေမေကလည်းဗျာ၊ ဒီအခြေအမြစ်မရှိ မိန်းမအတွက်များ သမုကို ခေါ်မေးနေရသေးတယ်၊ သူက ရူးနေတာ၊ သူ ခင်းနေတဲ့ အရူးကွက်တွေ ကိုယ်ကလိုက်နင်းနေလို့ ဖြစ် မလား၊ မေမေဆီ ကျွန်တော်နဲ့ သမု စုံတွဲပုံတွေရောက်လာ တာ သမုကို ခေါ်မေးစရာလား၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲ မေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ တကယ်ပါပဲ မေမေကတော့”

“အဲဒါ ဘယ်လိုရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အဖြစ်မျိုးတွေလဲ အုန်လှ၊ ဒီမိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အတင့်ရဲနေတာ လဲ၊ စာကိုလည်း သေချာဖတ်ကြည့်ဦး၊ မင်းတို့က ဘယ်လို အခြေအနေနဲ့ ဘယ်လိုဇာတ်ပုံမျိုးတွေအထိ ရှိနေလို့လဲ၊ သူက မင်းနဲ့ သမုသစ် ချစ်သူတကယ်ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ် ဟုတ် ချစ်သူလို့ သူက ယူဆသတ်မှတ်ပြီး လှမ်းနှောင့်ယှက် ခြိမ်းခြောက်တာလေ၊ အဲဒါ ကောင်းတဲ့အပြုအမူလား”

“ရော ... ခက်နေပြီ မေမေကတော့၊ သူက ကောင်းမှ မကောင်းတာ မကောင်းတဲ့အပြုအမူလုပ်တာ ဆန်းလား၊ သူ့ဟာသူ ကောင်းတာ မကောင်းတာ သူ့ဘဝ၊ ကျွန်တော် နဲ့လည်း တကယ် ဘာမှဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပစ်ထား

လိုက်ရုံပဲ၊ လိုက်ပြီးအရေးတယူ ဖြေရှင်းနေရင် သူက ဒီထက်ပိုလုပ်မှာပေါ့”

“မင်းကသာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ပြောနေပေမယ့် သူ့စာထဲ မှာက ရေးထားတာတွေက ဆိုင်တဲ့ပုံတွေလေ”

“ကဲ ... မေမေကတောင်မှ ဒီလောက်တောင် သံသယဖြစ် နေရင် သမုသစ်ရော ဘယ်လောက်သံသယဖြစ်မလဲ၊ ကျွန် တော့်ကို အယုံကြည်မဲ့ရောပေါ့၊ မေမေက ခက်တာပဲ ဗျာ”

“မင်းနဲ့ သူနဲ့ ချစ်သူမဟုတ်ဘူးဆို၊ အယုံအကြည်မဲ့မဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါပေမဲ့ မဟုတ်တာတော့ အထင်မခံချင်ဘူးလေ၊ သူနဲ့ ချစ်သူမဟုတ်ဘူးလို့လည်း တစ်ခွန်းမှ ကျွန်တော်မပြော သေးဘူးနော်”

“အဲဒါက ဘာစကားလဲ အုန်လှ”

အုန်လှက နဖူးလေးကို ပွတ်ကာ ကုတ်ကာ သမုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာလဲ ... သူက သမု အထင်လွဲမှာပဲ စိုးနေ သလိုလို ဘာလိုလို။ သမုက အုန်လှကို စိတ်တိုတိုနှင့် မျက်စောင်း တစ်ချက် ထိုးသည်။ ဒေါ်နန်းကေသီ အကြည့်အောက်မှာလည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှပါပြီ။

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲလို့ မေမေမေးတယ်လေ အုန်လှ”

“မေမေ ... ကျွန်တော် အသက် ၃၀ ကျော်ပြီ”
“ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါ၊ မင်းရှုပ်နေတာ မဟုတ်ရင်တောင်
မရှင်း မရှင်း ဖြစ်နေတာတော့ အသေအချာပဲ”

“ကျွန်တော် အခု ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ မေမေ ခုလို သမုတီ
ခေါ်မေးတာကမှ ကျွန်တော့်သိက္ခာကို ကျစေသေးတယ်
ခုကိစ္စကလည်း ရှင်းရှင်းလေး၊ အဲဒီ မြရည်က သမုတီတော့
ကျွန်တော်နဲ့ သူ့ကြားမှာ ဒီထက်ကြီးမားတဲ့ အနှစ်
တော်ပုံတွေ ရှိခဲ့သယောင် သမု အထင်လွဲအောင် ကျွန်တော်
နဲ့ ပတ်သက်နေရင် လန့်ဖျပ်ပြီး ဘရိတ်အုပ်သွားအောင်
ပြဿနာတက်ကြအောင် ခြေထိုးတာ ...

မေမေဆီကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ပတ်သက်နေသယောင်ယောင် လှမ်းအတိုအထောင်
လုပ်တယ်၊ သမုဆီရေးထားတဲ့ စာထဲမှာ မေမေတွေ့တယ်
မဟုတ်လား၊ မေမေ့ကို သားတို့တဲ့ မောက်မာတဲ့မိန်းမကြီး
လို့ သူ ရေးထားတာ၊ ဒီပုံတွေတွေ့ရင် မေမေက သားကို
တိုပြီး ကဖျက်ယဖျက် တားဆီးအောင် သူလုပ်တာလေ ...

တစ်ဖက်ကိုတစ်မျိုး၊ နောက်တစ်ဖက်ကိုတစ်မျိုး
သူ တိုက်နေတာ၊ ဒါတွေရှိနေဦးမှာပဲ မေမေ၊ မေမေတည်
ငြိမ်ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ သူ့က ကျွန်တော့်ကို အပိုင်တွက်ထား
လိုက်ပြီးမှ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း သူပဲအရှိထက်ပိုပြ

ထားပြီးမှ လက်လွတ်သွားမှာကို သွေးရူးသွေးတန်းတွေ
လိုက်လုပ်နေတာလေ မေမေ၊ ဒါတွေ တစ်နေ့တော့ ရုပ်
သွားမှာ ပြီးသွားမှာပဲလေ၊ သူ့မှာလည်း ဒီထက်ပိုလုပ်စရာ
တိုက်ကွက်မရှိတော့ဘူး၊ ဒါအကုန်ပဲ၊ စိတ်အေးအေးထား
ပါ မေမေ၊ တစ်နေ့ ရုပ်သွား ပြီးသွားမှာပါ”

“အဲဒီတစ်နေ့က မင်း အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ တစ်နေ့ပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ဟိုးအစောကြီးကတည်း
က မေမေ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့”

“ကျွတ် ... မေမေကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်
ဘူးလေ”

သမုက သူတို့သားအမိ စကားဝိုင်းမှာ ထိုင်နေရတာ
စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ သူ ဓာတ်ပုံတွေ စာအိတ်ထဲကောက်
ထည့် စလင်းဘက်လေးလွယ်ကာ ...

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ဦးအုဋ်လှ၊ အန်တီ ... သမုပြန်ပါ
ဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ခင်ဗျားလည်း သူများသွေးထိုးတာကို မယုံမှားဖို့ လိုတယ်”

သမုက အုဋ်လှကို မျက်စောင်းထိုးကာ ထွက်လာ
ခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

လူတစ်ယောက်နှင့် သမု နီးစပ်ရင်းနီးဖို့ရာဆိုတာ အလှမ်းအဟပ်
ထွာခြားလှပါသည်။

အင်းလေ ... ခုလည်းပဲ ဘယ်မှာနီးစပ်လို့လဲ။

ဘယ်လိုရှင်းပြရမယ်မှန်း မသိသော အကွေ့အချိုး

ကြံ့ကြိုက်တိုက်ဆိုင်မှုကလေးတွေနှင့် အဆန်းတကြယ် ယုတ်သက်
လာခဲ့ရပေမယ့် ဒီအခြေအနေဟာ ဒီလူနှစ်ယောက် နီးစပ်ခဲ့ပြီလို့
ဆိုဖို့တော့ သက်သေမခိုင်လုံသလိုပင်။ ဒီအနေအထားကလေးကို
ရင်ခုန်သလိုလို သာယာသလိုလို ဖြစ်နေတာကတော့ သမုသစ်
ဈေးတာသက်သက်ပဲပေါ့။

သမုက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ကျိတ်ကာချလိုက်
မိပါသည်။ ဘာကိုမှ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်းကြယ်မနေစမ်းပါနဲ့ သမု
သစ်ရယ် ... လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေး ဆုံးမနေမိဆဲ
မိုးဂျော်ရဲ့အကြည့်က ဖျတ်ခနဲ သမုထံ ရောက်လာသည်။

ဟော ... တွေ့သွားပြီ။

မိုးဂျော်က အုဋ်လှကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်
လျှင် အုဋ်လှက သမုထံ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ
ဟာနှင့်သူတော့ သူဟာ ကိန်းကြီးခန်းကြီး ဣန္ဒြေကြီးလှကာ
ဘေးဘေးဘီဘီကို ကြည့်ရှုမျက်လုံးကစားနေတာမျိုးမရှိ။ တမင်

သမုသည် လေဆိပ်ထဲက စောင့်ဆိုင်းတဲ့ ခုံကလေး
တွေမှာ ထိုင်နေရင်းက “ဟင်” ခနဲ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းကျယ်
သွားပါသည်။ ခရီးသည်တွေ ထွက်လာတဲ့ ထွက်ပေါက်ဝမှာ
တစ်ခဏ အလုပ်များနေပြီး ဒီဘက်ပြန်လျှောက်လာကာ မလှမ်း
မကမ်းမှာ ရပ်နေတဲ့ အုဋ်လှက သူ့နံဘေးက မိုးဂျော်နှင့် စကား
ပြောနေကာ သမုကို မြင်ပုံမရပါ။

ရုပ်ဖြူလက်ရှည် ကော်လာပြတ်နှင့် ပြာရွန်းသော
ပိုးတွဲပုဆိုးကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အုဋ်လှရဲ့ အသရေက
တောက်ပလင်းထိန် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်လှပါသည်။ ကြည့်ကောင်း
လိုက်တဲ့ယောက်ျား။ ပြီးတော့ လူတကာ အားကျမက်မောရတဲ့
စီးပွားရေးအောင်မြင်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့သူ။ အမှန်တော့ ဒီလို

www.burmeseclassic.com

လုပ်ထားတဲ့ဟန်ပဲလားတော့မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဝင်စားသယောင် အိုက်တင်မျိုးနှင့် နေတာပါ။

သဲမုက ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းလာနေသော သူတို့ဆရာတပည့်ကို ကြည့်သလို မကြည့်သလိုနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မြင်ရက်သားနဲ့ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာကလည်း အပျိုကြီးတို့၏မာယာ ထင်တယ်”

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အုဋ်လှသည် နေရာတကာတိုင်းမှာ မာနကြီးတတ်သွားနှင့် နေနေကျပေမယ့် ဒီ သမုသစ်ကိုများတွေ့လျှင် ဘယ်အရာက ဘယ်လိုစေ့ဆော်ကာ အူရွှင်ချင်လာတယ်မသိဘဲ နှုတ်များက အလိုလို တရင်းတနီး စကားလုံးတွေ ခုန်ထွက်လာစေလိုက်တဲ့ဟန်ကိုယ်ကိုယ် ထူးထူးဆန်းဆန်း အံ့ဩနေမိပါသည်။

အသက်ကသုံးဆယ် ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတွေ ပုံပြုမှုပုံတွေက ကလေးတစ်ယောက်လို မပြည့်မဝဖြစ်တတ်တာ သူ့စိတ်ထဲရှိနေတာကိုလည်း အမြဲဟန်လုပ်ဟန်ဆောင်ထားတတ်လို့ သူ အမြဲထင်မိသော ထိုအမျိုးသမီးကို သူ့စိတ်ထဲ ရင်ထဲမှ နှစ်လိုမှုရှိနေပါသည်။

မိန်းမဆိုလျှင် ကိုယ့်စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်ရှိန် ဂုဏ်ခြံပဲ။ ကိုယ့်အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို ယစ်မူးသာယာ ချဉ်းကပ်လာမည့်သူချည်းလို့သာ အစဉ်တစိုက် မသိစိတ်က မြင်မိကာ အထင်မကြီးလှသလိုရှိသော အုဋ်လှသည် သူနှင့်ပတ်သက်သလိုလို ဘာလိုလို သူငယ်ချင်းများ အထင်လွဲမှုကို မဖြေရှင်း မငြင်းဆန်ပဲ ဟုတ်လေသယောင် ဟန်ဆောင်အထင်ကြီးခံနေတဲ့ ဤအမျိုးသမီးရဲ့အပြုအမူကို သေချာသိပါလျက် သူ့အပေါ်တော့ အထင်သေးမရ ရယ်ချင်ပက်ကျိ ချစ်စနိုးသာ ရှိလှသည်။

သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်နေသလိုလို အရှိထက်ပို၍ သတင်း ဖြန့်လွှင့်နေတဲ့ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်နှင့် သမုသစ်ကို ဘယ်လိုမှတစ်တန်းတစ်စားထဲလို့ မြင်မရ၊ မမြင်ရက်ဘဲ မြရည်လုပ်ရပ်က မရိုးသား၊ သမုသစ်လုပ်ရပ်က ကလေးဆန်တာဟု သူ့ဘာသာခွဲခြားသတ်မှတ် ယုံကြည်မိသည်တည်း။

“မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာကိုး”

“မဆောင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမြင်မှန်း ရှင်ရော ကိုမိုးရော်ရော သိတာပဲဟာ၊ ကျွန်မက မမြင်ဟန်သာဆောင်ရင် ကျွန်မ မြင်မှန်း ရှင်တို့ သိကိုမသိရပါဘူးနော်”

“ဪ... ဪ... ခင်ဗျားက ဆရာမကြီးပဲ၊ ဆရာမကြီး လေဆိပ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ပစ္စည်းယူစရာရှိလို့ လာတာ၊ ရှင်ကရော၊ သူဌေးမင်းကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်လာကြိုတာလား”

“ဟိုဘက်ကလည်း သူဌေးမင်း လာမှာဆိုတော့ ဒီဘက်ကလည်း သူဌေးမင်းကိုယ်တိုင် ကြိုရတယ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲသလိုပါ”

“ခုန လေယာဉ်တစ်စင်း ဝင်တယ်လေ၊ ရှင်တောင် အပေါက်ဝနားထိ သွားသေးတယ်၊ ပါမလာဘူးလား”

“ဪ ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီပဲ၊ ဧည့်သည်ပါပါတယ်၊ သူ့ရဲ့သံရုံးဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းလေးတချို့ လိုအပ်ချက်လေးတွေရှိလို့ သူထွက်မရသေးဘူး၊ ခဏကြာဦးမှာဗျ၊ ဟော ... လေယာဉ်တစ်စင်း ဆင်းပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားစောင့်တဲ့ Flight လား”

“ဟင် ... ဟုတ်တယ်ရှင် ... အဲဒါ”

သမုက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပါသည်။ ခရီးသည်တွေ ဝင်လာတာကို မှန်ချပ်မှတစ်ဆင့် မျှော်ကြည့်နေတဲ့ သမုရဲ့ပုံစံလေးကို အုဋ်လှက အမှတ်မထင် ငေးကြည့်နေသည်။

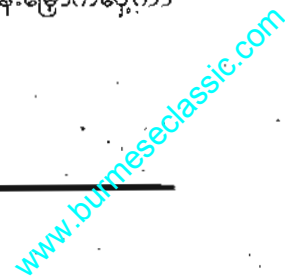
စိမ်းပြာရောင် ရင်ပုံးအင်္ကျီလက်စကလေးနှင့် စိမ်းပြာရောင်များများပါသော ချည်ချိတ်လုံခြည်လေးဝတ်ကာ ဒေါက်

မိနပ်ဖြူလေးနှင့်။ အုဋ်လှက တေးဝင်ပုဏ္ဏားလို ကိုယ့်ခြေဖမိုးတိုယ် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပါသေးသည်။ ပြီးလည်း ပြီးလိုက်မိသေးတာ ခုထိ ထင်ကျန်နေဆဲ ခြေဖမိုးဖြူဖြူပေါ်က ညိုတိုတိုအနာရွတ်အကွက်လေးကို ခပ်ငေးငေး ဆက်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အနင်းခံရတဲ့နေ့က ဒဏ်ရာကိုကြည့်လိုက်၊ ဒေါသတွေထွက်လာလိုက် ခံစားချက်က ဘယ်ဆီကိုများ ပျောက်သွားပါပြီလဲ။ ခုတော့ ဒဏ်ရာကိုကြည့်၍ ပြီးပင်ပြီးနေနိုင်ပြီ။ အဲဒီအပြင် ဒဏ်ရာပေးခဲ့တဲ့သူကိုပင် နည်းနည်းကလေးတောင်အပြစ်မြင် ဒေါသမဝင်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် စိတ်ကအလိုလို ခွင်လန်းမြူးထူးလာတော့တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုသို့ ထူးဆန်းစွာ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါလား။

ရှေ့နားကနေ တဖျတ်ဖျတ် အပြေးထွက်သွားတဲ့ သမုကို လိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ခရီးသည်တွေ ထွက်လာမယ့် ထွက်ပေါက်မှာရပ်ကာ တမော့မော့လေး လုပ်နေရာက ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားနဲ့မှမလိုက် ကလေးတစ်ယောက်လို ဆွဆွခုန်ခုန်လေး ဖြစ်လာကာ လက်ကိုလည်း ဆန့်တန်းမြှောက်တင်ကာ ဆံပင်လေးတခါခါ တဝဲဝဲနှင့် ...

“အန်တီပင်စီ ... အန်တီပင်စီ”

ထွက်လာသည့် တရုတ်အမျိုးသမီး အန်တီကြီးက လည်း သမုကို ဝမ်းသာအားရ လက်ပြန်ပြကာ အပြေးတောင်ဖက် လိုက်ကြပါသေးသည်။ အန်တီကြီးနောက်မှ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို လှည်းပေါ်မှချပြီး သမုရဲ့လက်ကို အပ်လိုက်ပါသည်။ မြင်ကွင်းကို ကြည့်နေရင်းက ရင်ထဲက ကြည်နူးနှစ်လိုမှုအရှိန် ရိုက်ခတ်လျက် အုဋ်လှရဲ့ပြုံးကြည်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာ ...

“အဟမ်း ... အဟမ်း”

မိုးကျော်က မအောင့်နိုင်ဘဲ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ချောင်းဟန်သံပေးလိုက်ပါသည်။ ဘယ်နှယ် ... ရာဇက္ခန္ဓေပျက်လှချည်လားဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပင်။ ဒီတော့မှ အုဋ်လှက သူ့ဟာသူ သတိပြုမိကာ မိုးကျော်ဘက်ကို မှုန်တေတေ ပေစောင်းစောင်းတစ်ချက်ကြည့်ရင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရပါသည်။

“ကိုလင်းက တနင်္ဂနွေမနက်တိုင်း စကိုက်ပံ့ခေါ်ပါတဲ့ ဓာလိက်တယ် သမု”

“ဟုတ် ... ကိုထွန်း၊ သမုက အလုပ်တွေများနေပြီး မှန်မှန်မခေါ်ဖြစ် စကားမပြောဖြစ်တာ ကိုကိုက ဆူနေတယ် အဟီး”

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ သွားတော့မယ်၊ ဪ ... နေ့သေတ္တာသော့၊ ကားပါတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွန်း၊ အန်တီပင်စီ တာတာ၊ သမုနောက်မှ လာမယ်နော်”

သမုသည် သေတ္တာကြီးကို လက်ကိုင်ကိုင်မှဆွဲကာ နောက်လှည့်လိုက်ပါသည်။ တကယ်တော့ ပြန်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပင်။ သို့သော် ဟိုလူကြီးမင်းကို နှုတ်ဆက်တော့ ဆက်ရဦးမည် ဆိုတဲ့အသိက ဝင်လာ၍ အဲဒီဘက် ပြန်လျှောက်သွားဖို့ပါ။ သို့သော် ...

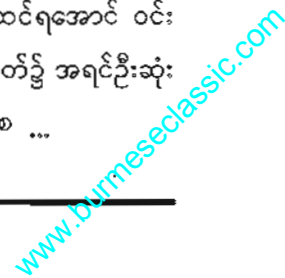
“ဟင်”

ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသော နောက်ကလူကို သမု မျက်လုံးလေးဝိုင်း လက်ညှိုးလေးညွှန်ကာ ကြောင်တက်အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဟင် ... သ ... သမု ...”

သူကလည်းပဲ အံ့အံ့ဩဩ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့။

သူ့ပုံစံအတိုင်း ရှုပ်လက်ရှည်အရောင်ဖျော့ စတိုင်ဆောင်းဘီညိုနက်နက် တွဲတွဲအိအိလေးနှင့် ရှူးဖိနပ်နက်ပြောင်ပြောင် ဆင်မြန်းကာ ဆံပင်လည်း အထူးသပ်ရပ်၊ မျက်နှာပြင်တို့ပင် Moisturizer တစ်ခုခု လိမ်းထားလား ထင်ရအောင် ဝင်းသန့်နေသော ကိုကိုကျော်ကို အမြင်တွင် သမုစိတ်၌ အရင်ဦးဆုံး သတိရလိုက်မိသည်ကား သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ ...

“ဟဲ့လို ... ဒါလင် ... အရင်လို ကြည့်ကောင်းနေ

တုန်းပဲ အချစ်ရေ” ဆိုတာလေ။

“သမု ... ဘယ်သူ့လာကြိုလဲ၊ သမုအစ်ကို ပြန်လာတာ လား။”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြိုပစ္စည်းလာယူတာပါ။ ဒီမှာလေ”

သမုက သေတ္တာကြီးကို ပုတ်ပြရင်း ရပ်ကလည်း ချက်ချင်းပဲ ဂျစ်ကန်ကန် မှုန်တေတေ ဆိုးပေရုပ်သို့ ပြောင်းလဲ လာသည်။ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဆက်ဆံချင်ပါဘူး။ မုန်းလိုက်တာ။

“ကိုကိုကျော်ကကော ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့လာ ကြိုတာလဲ၊ မိကျော့ရော မပါဘူးလား၊ နွယ်ဝတီကပြော တော့ ဆေးရုံကလွဲလို့ ဘယ်ကိုသွားသွား နောက်ထ တတန်းတန်းနဲ့ ခါးပတ်ဆွဲပြီး လိုက်တာဆို”

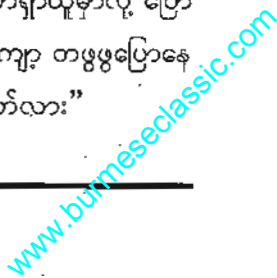
“အာ ... အဟက် ဟက် ... အဲလောက်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး သမုရာ၊ ကျော့ပါပါတယ်၊ ဟိုနားမှာထိုင် နေတယ်၊ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာကြိုတာ လေ၊ ဒီလေယာဉ်နဲ့ပဲ မထွက်လာသေးဘူး”

“အင်း ... မိကျော့ ခါးပတ်ဆွဲလိုက်မယ်ဆိုလည်း လိုက် ချင်စရာပဲကိုး၊ ကိုကိုကျော်က အသက်သာကြီးလာတယ် ရှိများတာကတော့ မပျောက်သေးဘူးပဲ၊ အရင်အတိုင်းပဲ မွေးလိုက်တာကလည်း လွန်ရော၊ လူနာတွေ ကိုကိုကျော် အနား ကပ်နိုင်ရဲ့လား၊ ရင်ကျပ်ပန်းနာလူနာဆိုရင် အတော် ဒုက္ခရောက်မယ်”

“အဟင်း ဟင်း ... သမုကတော့ ကိုယ့်ကိုတွေ့တာနဲ့ ဒေါက်ဖြုတ်ပြီ၊ အပြင်လာတာမို့ပါ သမုရယ်၊ ဆေးရုံဆေး ခန်းကျတော့လည်း ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုက ထွက် ခါနီးတင် ကျော့က ရေမွေးတွေ ဖူးရှူး ဖူးရှူးနဲ့ သာဖျန်း သွားလိုက်လို့”

“အင်း ... ထင်ပါတယ်၊ ဝတ်စုံလည်း သူပဲရွေးထုတ်ပေး တယ် မဟုတ်လား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရတာ သူသ၊ ဖို့ အရုပ်တစ်ခုရတယ် မှတ်နေတာ”

“ဟား ဟား ... သမုတို့ သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်ရတယ်၊ ကျော့ကလည်း အိမ်မှာပြောလိုက်မှဖြင့် သမုအကြောင်းပဲ၊ ဒါနဲ့ သမုက ကိုကိုကျော်ထက် သာတာရှာယူမှာလို့ ပြော တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အိမ်မှာ ကျော့ တဖွဖွပြောနေ လို့ ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ စတာမဟုတ်လား”

“ဘာလို့စ၊ရမှာလဲ၊ စ၊စရာလား၊ အတည်ပြောတာပေါ့၊ ကိုကိုကျော်ထက် သာတာလို့တော့ မပြောပါဘူး၊ ဆရာဝန် ထက်သာတာလို့ပဲ ပြောမိတာပါ၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အဆင့်တွေလောက်တော့ ယူမနေတော့ဘူးလို့ ပြောတာ”

ထိုစဉ် သမုတို့အနားသို့ သူ့ခြေထောက်ချင်း ပြန် ခလုတ်တိုက်ကာ ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုးနှင့် ကျော့တစ်ယောက် ဝုန်း ခနဲ ရောက်လာပြီး သူ့ယောက်ျားရဲ့ခါးကို နောက်ဖက်မှ ဖက် လိုက်ရင်း ဟောဟဲဆိုက်သံနှင့် ...

“ဟင် ... သ ... သမု ... နင် ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့နေကြတာလဲ၊ ဘာတွေပြောနေ ကြတာလဲ၊ ကိုကိုကျော် ထမသွားခင်က ဖုန်းတစ်ခုဝင်လာ တာ သမုဆီကလား ... ဟုတ်လား”

ကိုကိုကျော် မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့စိတ်ပျက် နီမြန်းလာ ကာ ...

“ဟာကွာ ... ကျော့ကလည်းကွာ၊ ဖုန်းလာတာနဲ့ပဲ သမုဆီ က ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ သမုက ကိုယ့်ဆီ ဘယ်တုန်းကဖုန်း ဆက်ဖူးတာမို့လဲ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဖုန်းကတခြားက ကိုယ်က ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒီဘက်လျှောက်လာရင်း သမုနဲ့တွေ့တာ”

“တွေ့လို့ လျှောက်သွားတာလား”

“အာ ... ဒီဘက်လာရင်းနဲ့တွေ့တာ၊ မတော်တဆတွေ့ တာ”

သမုသည် ကျော့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ တရား ဆွေ ရပြီးရင်းရရင်း ကရုဏာတောင် သက်လာပါသည်။

“နင်က ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ သမု”

“ငါဟာငါ လာတာ၊ ဘယ်က ရောက်လာရမှာလဲ၊ ငါ လူကြိုပစ္စည်းယူစရာရှိလို့ ကိုယ့်ဘာသာလာတဲ့ကိစ္စ၊ ဘယ် ကရောက်လာလဲဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ”

ကျော့က ကိုကိုကျော်ခါးကို ဖက်ထားတဲ့လက်ကို လက်မောင်းသို့ ပြောင်းချိတ်ဖက်တွယ်ရင်း ...

“နင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ... အဟင်းဟင်း၊ ကိုကိုကျော်က ရယ်လို့၊ ငါလည်း ရယ်ချင်လို့ပါဟဲ့၊ ဘာ တွေပြောနေလို့လဲ”

စကားပြောရင်းက ကျော့သည် အင်္ကျီဆွဲချလိုက် ဆွဲကြိုးလော့ကက်နေရာ ပြင်လိုက်၊ ဆံပင်ဆွဲသပ်လိုက်၊ နဖူးက ချွေးဥတို့လိုက် ပျာယာခတ်ကာနေသည်။ သမုက တမင်တကာ ဆီးပေညစ်ကျယ်သောရုပ်နှင့် ...

“အင်း ... နေပါဦး၊ ခုန ဘာပြောနေကြပါလိမ့်၊ ခြေ ... သတိရပြီ၊ ကိုကိုကျော် နောက်ဆုံးမေးလိုက်တာက သမုက

ကိုယ့်ထက်သာတာ ရှာယူမယ်လို့ ပြောတယ်ဆို ... တဲ့၊
ဟုတ်တယ်နော် ကိုကိုကျော်”

ကိုကိုကျော်သည် မိန်းမနှစ်ဦးအလယ်၌ ရှဲ့မဲ့စော
ချွေးပြန်လာသည်။

“ဟုတ်လား”

ကျော့အသံက အံကြိတ်ကာ လုံးထွေးခဲ့နေသည်။

“ဟို ... ဟိုဟာလေ၊ ကျော့ပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊
သမုက ...”

“အဲဒါနဲ့ ငါက ရှင်းပြနေတာပါ ကျော့ရဲ့၊ ကိုကိုကျော်
ထက်သာတာလို့ မပြောပါဘူးလို့၊ ဆရာဝန်ထက်သာတာပဲ
ရှာယူမယ် ပြောတာပါလို့”

ကျော့မျက်နှာက ဟန်ဆောင်မပြုံးနိုင်အောင် ရှိလေ
သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာထားကို အံ့ဩဘနန်း
ဖျတ်ခနဲ ပြင်ဆင်လိုက်လျက် ...

“ဪ ... ဟဲ့ ... သမု၊ ငါလေ နင့်ကိုပြောမယ် ပြောမယ်
နဲ့ ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေတာသိလား၊ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ဒီလိုအကြောင်းမျိုး မပြောရင် သူငယ်
ချင်းသစ္စာဖောက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်လို့ ငါ
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ကျော့ ... ဘာတွေလဲကွာ”

ကိုကိုကျော်က မျက်နှာမသာမယာနှင့် ပြောလိုက်
၍ ကျော့က ကိုကိုကျော် နဲ့စောင်းကို တံတောင်နှင့်တစ်ချက်တွက်
လိုက်ရင်း ...

“သမုနဲ့ အုဋ်လှိုက် ချစ်သူတွေဆိုတော့ အုဋ်လှိုက်သတင်း
ကို ပြောမပြလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြောမှဖြစ်မှာပေါ့”

သမုမျက်နှာက တည်သွားရပါသည်။ အင်း ...
မိကျော့ ... မိကျော့။ ကောင်းသတင်းတော့ မဟုတ်နိုင်ပြီကိုမှ
မရိပ်စားမိလျှင် သမု ငတုံးမမို့ပေါ့။

“ငါလေ ဒီနေ့ထိ သံသယဝင်တုန်းပဲ သိလား၊ နင်နဲ့
ဦးအုဋ်လှိုက် ရည်းစားတွေ ချစ်သူတွေ ဟုတ်ကော ဟုတ်
ရဲ့လား ဆိုတာပေါ့၊ နင်ကြည့်ရတာလည်း မပွင့်တပွင့်နဲ့၊
သူကလည်း တစ်မျိုးတစ်မည်နဲ့၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ
လို့ပဲ ငါတွေးနေတာ၊ အခု ဦးအုဋ်လှိုက် ဘာဖြစ်နေလဲ
နင်သိရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

သမုက မှန်တေတေ မေးလိုက်ပါသည်။

“နင်တို့ တကယ်ချစ်သူတွေ ဆိုရင်တော့ နင် စိတ်မကောင်း
မဖြစ်နဲ့ဟာ သိလား၊ ဦးအုဋ်လှိုက် မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်ဆိုတဲ့
မိဒယ်လ်နဲ့ ရှုပ်နေတာ နင်သိရဲ့လား”

“ကျော့ ...”

ကိုကိုကျော်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် သူ့မိန်းမသူ သတိပေးသံပြုသည်။ သမုသည် ကျော့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေကာ ဘာပြောရမည်မသိ။ သိတယ်ပဲ- ပြောရမလား၊ မသိဘူးပဲ ငြင်းရမှာလား။ ဘာစကားက အဆင်ပြေမလဲ ကမန်းကတန်း စဉ်းစားနေဆဲပင် ...

“သူတို့ ငြိနေတာ ကြာတောင်ကြာပြီ၊ နင်က သူနဲ့ အဲဒီ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်နဲ့ ဇာတ်လမ်းမတိုင်ခင်ကလား၊ အဲဒါငြိတော့မှလား၊ အဲဒီကိစ္စက ခုထိပြီးသေးပုံတော့ မရဘူးနော် နင် ဘာသတင်းမှ မကြားဘူးလား၊ နင် ဦးအုန်လှကို မေးမေးကြည့်ဘူးလား”

“ဘာလဲဗျ၊ ဘာကိုမေးခိုင်းနေတာလဲ”

ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသူဟာ အုန်လှ။ ကျော့နှင့် ကိုကိုကျော်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ သမုနဲ့ဘေး ဝင်ရပ်လိုက်သော အုန်လှကိုမြင်လျှင် ကျော့က မျက်နှာပျက်သွားကာ ...

“ဟင် ... ဦး ... ဦးအုန်လှ၊ ခြောက် ... အတူတူ လာကြတာလား၊ နင်က ခုန ဘာမှမပြောဘူး ကြည့်စမ်း၊ နင်ဟာလေ အဲဒါတွေ ပြောတာပေါ့၊ မပွင့်မလင်းနဲ့ မြန်မိလုပ်နေတာပဲ”

အုန်လှက ကျော့ကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်လေ။ ကားချင်း မတော်တဆထိမိ တုန်းကလည်း ပါသူဖြစ်ကာ ကျော့ယမင်း ဆိုတာဟာ သမုသစ်ကို ထာဝစဉ် ထာဝရ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေး အနိုင်ယူတတ်သူ ဆိုတာလည်း သူ သေချာသိထားပြီးပြီပဲ။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမေးခိုင်းတာလဲ မကျော့ယမင်း”

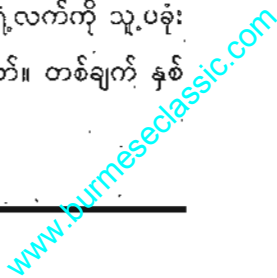
“ဟင် ... ဟို ... ဟို ... ဟိုဥစ္စာပါ၊ ဟို ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်လို့ ကြားလိုက်မိလားလို့ပါ”

“ဟို ... ဟို ... ဟိုတစ်နေ့က အင်တာနက်ဆိုင်မှာ ...”

“အဲဒီကောင်မလေးက သမုကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်နေတာလေ၊ ဒီထက်ဆိုးလာရင် ကျွန်တော်က တရားစွဲဖို့ စဉ်းစားပြီးပါပြီ”

အုန်လှက သမုကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ သမုရဲ့ ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ လက်တင်ကာ ဖက်ညှစ်လိုက်သည်။ သမုက တဆတ်ဆတ် တုန်သွားကာ အုန်လှရဲ့လက်ကို သူ့ပခုံးဆီမှ တွန်းဖယ်ချပါသည်။ အုန်လှက မလွှတ်။ တစ်ချက် နှစ်ချက်ပင် ခါယမ်းလိုက်သေးရင်း ...

“သမုကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရင်လုပ်တဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်က ရေဆုံးမြေဆုံးပြဿနာရှာမှာ၊ မကျော့ ယမင်းလည်း သမုကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ့်သူတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းပြောပါ။ ခုလို စကားမျိုးတွေလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုချစ်ရင် သိပ်သိပ် မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ သမု စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ရင် ကျွန်တော့် ရန်သူပဲ”

အုဋ်လှက သမု ပခုံးလေးကို သူ့ဘက်နီးအောင် ဆွဲတိုးကပ်လိုက်ပြန်ရာ သမုသည် ကိုယ်ကလေးတောင့်ပြီး မျက်နှာ ကလေး ရဲရဲနီလာပါသည်။

“ဟင် ... ကျွန် ... ကျွန်မက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း စိတ်ညစ် အောင် လုပ်ပါ့မလား၊ သူ့အတွက် မခံချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြော တာပါ”

“ဒါက ကိုကိုကျော် ဆိုတာလား”

သမုဘက်လှည့်မေးလိုက်၍ သမုက ခေါင်းလေး ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ဆရာဝန် ဆိုတာပေါ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ် ဦးအုဋ်လှ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သမုက ကျွန်တော့်ကို အားလုံးပြောပြထား ပါတယ် မကျော့ယမင်းရဲ့”

ကျော့က မျက်နှာပျက်ယွင်း ရှုံ့မဲသွားရရင်း ...

“ဟင် ...၊ နင်က ဘာတွေလျှောက်ပြောထားတာလဲ”

“အားလုံးပေါ့ဗျာ၊ သမုနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကျွန်တော် အားလုံးသိပါတယ်”

ကိုကိုကျော်သည် ထွက်လာသည့် လူတစ်စုထဲ သူ လာကြိုသည့် သူငယ်ချင်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်တွေပေါ့ပါးသွား ကာ ဝမ်းသာအားရပင် အနားမှခွာထွက်၍ သူ့သူငယ်ချင်းထံ အပြေးသွားကြိုလိုက်ပါသည်။ ယောင်အမ်းအမ်း ကျန်ရစ်သော ကျော့က သူပါခြေလှမ်းပြင်ရင်း ...

“ငါလည်း သွားတော့မယ် သမု၊ ကျွန်မ သွားလိုက်ဦး မယ် ဦးအုဋ်လှ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျော့ ထွက်သွားသည်နှင့် သမုသည် ပခုံးပေါ်က အုဋ်လှလက်ကို အတင်းတွန်းဖယ်ချလိုက်ပါသည်။ ကြက်သီးမွေး ညင်းတွေတောင် ထပါရဲ့။

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျားအတွက်လည်း လာရပ်တည်ပေးရသေးတယ်”

“လက်မပါကြေးလို့ ကတိပေးထားကြတယ်လေ”

“ဟန်ကိုယ့်ဖို့တော့ ရှိရဦးမှာပေါ့၊ တစ်ပေခွာရပ်ပြီး တောင်တောင်ကြီးတွေနေရင် သရုပ်တူပါ့မလား၊ ကျွန်တော်ထံ ခင်ဗျားပခုံး ဖက်ချင်တယ်များ ထင်နေတာလား”

သမုက အုင်လှကို မျက်စောင်းထိုးမိပြန်ပါသည်။

“ဟိုမှာ သူတို့ထွက်သွားကြပြီ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ကြည့်လို့မရပါဘူး၊ ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုးများ စိတ်ရှုပ်ခံပေါင်းနေရသေးတယ်၊ နေပါဦး ဒီသေတ္တာကြီးကရော ဘာတွေလဲ”

“ကျွန်မ လာရွေးတဲ့ပစ္စည်းလေ၊ ကျွန်မအစ်ကို ကိုရီးယားက ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ကျွန်မ Online shoppingအလုပ်လည်း လုပ်သေးတယ်လို့ ရှင်ကိုပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား ဒီကပစ္စည်း အော်ဒါတွေ ထည့်ပေးလိုက်တာ”

“ဂျာနယ်အလုပ်ကတစ်ဖက်နဲ့ အားကောအားလို့လားဗျာ မိုးကျော်နဲ့ ကားပေါ်ပို့ပေးရမလား၊ ရရဲ့လား”

“ရပါတယ် ... ဘီးနဲ့လို့မိမ့်ခွဲသွားရုံပဲဟာ၊ ကျွန်မသွားထားမယ်”

သမုက အုင်လှမျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ဘဲ သွားနေပြင်သည်။ ဒီရင်တွေကလည်း အလကားနေ ခုန်နေလိုက်တာ ဗျားနော်။

“ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောတော့ဘူးလား၊ ကျွန်တော်ကချည်း ကူညီရတာ အကြွေးတွေ များနေပြီနော်”

“ရှင်ကို အကူအညီ တောင်းမိလို့လား ဦးအုင်လှရဲ့ ... ဟွန်း”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ တစ်ခါမှ ကျေးဇူးမသိတတ်ဘူး၊ အလိုက်တသိ စေတနာနဲ့ ဝင်ဝင်ကူညီပေးတဲ့သူကို အမြဲမလေးမစား အရူးလုပ်တယ်”

“ဟွန်း”

သမုက မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် လှည့်ထွက်ခဲ့ကာ ကျောခိုင်းပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကလေးက ပြီးလာရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါ သူ့တစ်ယောက်တည်းကို ဗျူးတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ‘.....’ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းမှာ မော်ဒယ်ခုနစ်ထောင်နဲ့ ရိုက်နေတာဆိုတော့ ခုနစ်ယောက်လုံးကို ဗျူးလာတာလည်း နားထောင်ကြည့်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ဘာတွေလဲ ပြော”

သမုက ဂျပ်ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ကြည့်ကာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲတော့ တဒိတ်ဒိတ် လာပါသည်။ မြရည် ဘာတွေများ ပြောကုန်ပြီလဲ။ ဂျပ်က ရိုကော်ဒါလေးကို သူလိုချင်တဲ့နေရာ ရစ်ယူလိုက်ပြီး ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ပါစင်နယ်လေး နည်းနည်းမေးလို့ ရမလား မြရည်”

“အဟင်း ... မေးလေ”

“မြရည်ရဲ့ အချစ်ရေးလေး နည်းနည်းပြောပြပါလား”

“အချစ်ရေးလား ... မြရည်ရဲ့ အချစ်ရေး သိချင်ရင်တော့ ရှင်တို့တိုက်က မသမုသစ်ကို မေးကြည့်လိုက်ပါ ... ဟား ဟား၊ သူ အသိဆုံးပဲ ... အိုကေနော်”

ဂျပ်က ရိုကော်ဒါကိုပိတ်ကာ ပစ်ချလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ညည်းတို့က ဘာတွေရှိနေလဲ၊ သူ ရိုပြီးဖြေတာ လူတိုင်းနားလည်တယ်နော်”

သမုသည် စိတ်လည်းရှုပ် စိတ်လည်းတိုကာ နှုတ်

ကို စူးထားမိသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ဒေါသမုသစ်၊ နှုတ်ပိတ်ကြီး လုပ်မနေနဲ့၊ ညည်း ပြောမှာလား ငါပြောရမှာလား”

“.....”

“ဟိုတစ်နေ့က ညည်းဆီလာတဲ့ စာအိတ်ကြီးက ပေးပို့သူ မြရည် ဆိုပါလား၊ ရဲရင့်ပြောပြတယ်၊ ညည်းတို့ကြားမှာ ဘာတွေရှိနေလဲ၊ အခု သူဖြေထားတာကို ဘယ်လိုရေးရမလဲ ... ကဲ ...”

“ဂျပ်ကလည်း ... အဲဒီအပိုင်းလေး မထည့်နဲ့ပေါ့။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ အဖြေစကားတွေက ပါစင်နယ်လ်ဆန်တာ ရှိရင် ချန်ရစ်ခဲ့ရတာမျိုး ရှိတာပဲ”

“အဲဒါက ထားတော့၊ ကဲ ... ငါပဲပြောမယ်၊ အခုကိစ္စက
ဦးအုန်လှနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အမှန်အတိုင်း
ပြောဟာ၊ ငါ့ကို ပေါက်ကရဲတွေတော့ မပြောနဲ့၊ လတုနဲ့
ရက်ကျ သူ့ဆီ ဗျူးစရာရှိသေးတယ်၊ သင်္ကြန်ဆောင်းဝါ
ရေးဖို့ ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီမဏ္ဍပ်တွေ ဆောက်ဖြစ်မယ့်သူတွေ
ကို လိုက်ဗျူးမှာ၊ သူကလည်း နှစ်တိုင်းဆက်တိုက် မဏ္ဍပ်
ဆောက်တာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ သူလည်း ပါမှာပဲ ...

ငါက စိတ်ပေါက်လာရင် သူ့ကို တိုက်ရိုက်မေးဖော်
မှာ၊ သူနဲ့ မြရည်က ဘယ်လိုရှုပ်တီးရှုပ်တုပ် ဇာတ်လမ်း
ရှိမှန်း မသိဘူး၊ သူတို့ကြားညပ်ပြီး ငါ့တိုက်က ငါ့လူထု
ခုလိုရှိသတဲ့ ထည့်ပြောတာ ငါ သဘောကျတယ်များ၊ နှစ်
ထင်နေလား၊ ညည်းဘက်ကသာ အမှားမရှိရင် ခုန်နေရင်
ဒီ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်လောက်ကတော့ ပျင်းသေးတယ်၊ ငါ
က ဟောသလို လုံးချေပစ်မှာ”

ဂျပ်က သူ့ဘေးက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်
ယူကာ လက်သီးဆုပ်ထဲ ချေပြလိုက်ပါသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဂျပ်က
လည်း မထင်ရင် မထင်သလို တစ်ခါတစ်ရံ ဂိုဏ်းစတားဒီဇိုင်း
ဖမ်းပြီး သွားချဖူးတာတွေ သာဓကရှိသည်။

“ဂျပ် ... သမုတို့ အရှုပ်အရှင်းတွေတော့ မဟုတ်ဘူး
ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်မင်ပတ်သက်မှုတော့ ရှိတာပေါ့”

“ညည်းနဲ့ ဦးအုန်လှ ကြိုက်နေလား”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မကြိုက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဟိုကလေးမက နေရင်းထိုင်ရင်း ညည်းကို
အထင်လွဲ ဂျေဝင်နေတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်
ငါခေါ်ရင်းလိုက်မယ်၊ ညည်းလည်း ဒဲ့ပြော”

“ဟာ ... ဂျပ်ကလည်း၊ အဲလိုလည်း မလုပ်ပါနဲ့ မဖြစ်
သေးပါဘူး”

အုန်လှက မြရည်မှာ ဒီထက်လုပ်စရာ ဘာမှမရှိ
တော့ဘူး ဆိုပေမယ့် သမုက ဟုတ်ရဲ့လား ဟုတ်ပါ့မလားလို့
သံသယဝင်နေမိဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ မယ့်မရဲ့ ရှိနေပါသေးသည်။
ထို့ကြောင့် တွေးတွေးဆဆ ပုံစံကလေးနှင့် ...

“တော်ကြာ သမုဘက်မှာ ဘာမှအရေးမကြီးပေမယ့် မြရည်
က တင်းသွားပြီး ဦးအုန်လှဘက်ကို သူနိုင်ရပြီးရော တစ်
ခုခု ဖွင့်ချလိုက်မှာမျိုး စိုးရိမ်လို့ပါ၊ သူတို့ကြားမှာ ဘာတွေ
တကယ်ရှိခဲ့လဲက သမုတို့ သေချာမသိနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊
တော်ကြာ သူ့ဘက်မှာ သွားထိခိုက်နေမှာ မဖြစ်စေချင်ပါ
ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက နာမည်တစ်လုံးနဲ့ လူကြီးလူ
ကောင်း မဟုတ်လား ဂျပ်ရယ်”

ဂျပ်က သက်ပြင်းကြီး ဆောင့်အောင့်ချလိုက်ရင်း...

“ဟင်း ... ငါ့ကလေးမ သမုသစ် တစ်ယောက်တော့ ဒီ သူဌေးမင်းကို ဒီလိုဥဲညာ စေတနာပိုပုံထောက်ရင်၊ ညည်း သူ့ကို ကြိုက်များနေလား”

“အာ ... ဂျပံကလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဘာလို့ကြိုက်မှာလဲ၊ သမုဟာသမု အပျိုကြီးလုပ်မှာ၊ ယောက်ျားတွေကို အယုံ အကြည် မရှိပါဘူး”

“ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“တကယ်ပြောတာ”

“ညည်းဘာသာညည်း တကယ်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်ကယ်ဖြစ်ဖြစ် ငါက တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ယုံတဲ့လူစား မဟုတ်ဘူး၊ ညည်း ကိုတော့ သတိပေးထားလိုက်မယ်၊ ဒါတကယ်အတည် ပြောနေတာနော် ... သေချာနားထောင်၊ အခုက ငါတို့ရဲ့ ဂျာနယ်ဘက်ရော မဂ္ဂဇင်းဘက်ရော ငါတို့တိုက်ကလူတွေ ကြားထဲတောင် ပွစိ ပွစိလေးတွေ စိတ်ဝင်စား အတင်းပြော ချင်နေတဲ့ အခြေအနေရှိတယ်၊ ငါပြန်ကြားကြားနေရတယ် သမု ...

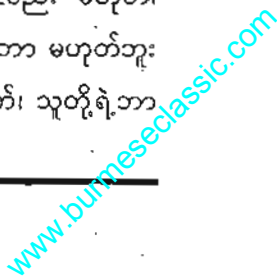
ညည်းနဲ့ ဒီသူဌေး တကယ်ချစ်ကြိုက် လက်ထပ် သွားရင် ငါ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျေနပ်တယ်၊ ဘာမှ လဲ ဟုတ်တာမဟုတ်ဘဲ သူများပြဿနာကြား ညည်းမြေစာ

ပင်ဖြစ်ပြီး နာမည်အချောင်ပျက်ရရင်တော့ ငါ လက်မခံနိုင် ဘူးနော်၊ ငါ့တိုက်က ငါ့တပည့်ကို အထိခိုက်မခံနိုင်သလို ငါတို့တိုက်နာမည်လည်း အထိခိုက် မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီလူက ဟိုအရင်ကတည်းက အရှုပ်အပွေလား၊ လူကောင်းလူအေး လားဆိုတာ ညည်းရော ငါရော သိနိုင်တာမဟုတ်ဘူး သမု၊ ညည်းနဲ့ တိုက်နဲ့ကို တစ်ခုခုထိပါးလာရင်တော့ ငါ က ရေဆုံးရေဖျားလိုက်ပြီး ကလော်ထုတ်မှာ ဖွင့်ချမှာ၊ ညည်းနားလည်လား”

“ဟုတ်”

သမုက မျက်ရည်လေးပင် လည်လာသည်။ ဂျပံ ဆော့နာကိုလည်း သဘောပေါက်သည်။ အမှားယွင်း အတိမ်း ဆောင်းမခံတဲ့ မိဒီယာလောကသဘောကိုလည်း နားလည်သည်။ ဒီးအုန်လှတစ်ယောက် ရှုပ်တီးရှုပ်ပွေ လှတစ်ယောက် ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ သမုကြောင့် ပြဿနာပိုကြီးထွားလာ ပြီး အတင်းအဖျင်းတွေ ပွထွက်လာမှာမျိုး အတွက်လည်း စိုးရိမ် ပါသည်။ မဖြစ်စေချင်ပါ။

“အဲဒီတော့ ညည်း သူ့ကိုကြိုက်နေတာလည်း မဟုတ်၊ ဘာမှလဲ ဟုတ်တိ ပတ်တိ ပတ်သက်မှုရှိတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် သူ့ကိုရှောင်ပါ၊ ကင်းကင်းနေလိုက်၊ သူတို့ရဲ့ဘာ

မှန်းမသိတဲ့ ပြဿနာကြား မညှပ်စေနဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေ၊ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းလည်းမဟုတ်၊ မနှစ်က နှစ် ကုန်ပိုင်းနားနီးမှပဲ သူ့ကို စ၊ဆက်ဆံဖူးတာ မဟုတ်လား။ ငဲ့ညှာထောက်ထားစရာ ဘာအကြောင်းမှကို မရှိဘူး၊ ကိုယ့် အတွက် ကိုယ်ပိုထောက်ထား၊ ပိုငဲ့ညှာရုံမှာ၊ ဒီလိုအသိုင်း အဝိုင်းတွေထဲက ငါတို့ လိုက်မမိတဲ့ affairsတွေအကြောင်း ညည်း၊ ဘယ်လောက်နားလည်လို့လဲ၊ ငါ့တပည့်က ကပျက် ကချော်လေးတွေ လုပ်တတ်တာလေးကလွဲရင် သန့်ရှင်းစင် ကြယ်တဲ့မိန်းကလေး၊ ဘာမှအကျိုးမရှိဘဲ အနစ်မွန်းအပွန်း ပဲ့ခံရရင် နှစ်နာမှုက ဖော်မပြနိုင်ဘူး ...

မယုရဲ့ပွဲမှာ ညည်း ဒီကောင့်ကားနဲ့ လိုက်ပြန်သွား ကတည်းက ငါ စိတ်ထင်ပြီး စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ခဲ့တာ၊ အခု တော့ ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး၊ ညည်းရှောင်လိုက်တော့ သမု၊ ဘာမဟုတ်တာအတွက်နဲ့ နာမည်ပျက်မခံချင်စမ်းပါ နဲ့၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား။”

“ဟုတ် ... သမု သဘောပေါက်ပါတယ် ဂျပ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း တကယ်ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ခုလိုမိန်းကလေးချင်း တိုက်ခိုက်ခံရမှာမျိုးကိုလည်း သမု ကြောက်ပါတယ်၊ သမု ဆင်ခြင်လိုက်ပါ့မယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

သမုက ဂျပ်ရဲ့အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မနေ့က မြရည်ထဲက အင်တာဗျူးကို အသံသွင်းလာခဲ့သော သမု တို့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မျိုးတင့်ဆွေလေးကလည်း သမုကို မသိမသာ အကဲခတ်နေသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ သတင်းက ပျံ့သင့်သလောက် ပျံ့ပြီးပုံနှင့် တိုက်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းတော်တော်များများက သမုထံ အာရုံစိုက်နေကြပါသည်။

ခုချိန်မှာ သူတို့ဘာသာ ရိုးရိုးသားသား သမုကို ကြည့်လည်း သမုစိတ်ထဲမှာတော့ ငါ့ကို ဘယ်လိုများ ထင်မြင် ယူဆပြီး ကြည့်ကြတာများလဲလို့ မလုံမခြုံ ဖြစ်ရတော့မှာပင်။ သမုက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချကာ ကိုယ့်စားပွဲမှာ ကိုယ်ဝင် ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် စားပွဲပေါ်က ဟဲန်းဒီဖုန်းလေးမှ မက်ဆေ့ချ် ဝင်လာတဲ့ အသံလေးတစ်ချက် “ကလင်” ခနဲ မြည်လာပါသည်။

သမုက မက်ဆေ့ချ်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ ဦးအုင့်လှထံကပါလား။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေးစရာ ရှိလာပြီ သမု သစ်”

ပြုံးနေတဲ့အရုပ်ပုံကလေးပါ ထည့်ပို့ထားတဲ့ မက်ဆေ့ချ်ကို သမုက ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“သမီး ... ကျောတို့ နွယ်တို့ ဖုန်းဆက်နေကြတာ သုံး၊ လေးခါရှိပြီ၊ သမီး ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ဆို”

အိမ်ထဲရောက်တာနှင့် မေမေက ဆီးကြိုပြောလိုက် ပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သမု ဖုန်းပိတ်ထားတာပါ။ အုဋ်လှထံ က မက်ဆေ့ချ်ရပြီးကတည်းက ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ မကြာခင် သူ ဆက်လာမှာပဲလေ။ အကူအညီပေးစရာ ရှိတယ် ဆိုတာဟာ သူ့ချစ်သူ အယောင်ဆောင်ဖို့သာပဲပေါ့။ တခြားဘာ ရှိပါ့မလဲ။

သူ ဒီလိုကြိုပြီး စာပို့ထားပါလျက်နှင့် ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာကူညီပါဆိုတာမျိုး ပြောလာတဲ့အခါ သမု ဘယ်လိုစကားပြန် ပြောရပါ့မလဲ။ ဒီတော့ စောစောစီးစီး ကြိုတင်ဖုန်းပိတ်ရှောင်ရှား ထားလိုက်တာက နောက်ကြောင်း ရှေ့ကြောင်း အေးတာပေါ့။

“သမု ... ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ဦးလေ သမီး”
“ဟုတ်”

သမုက စိတ်မပါလှဘဲ ခပ်တိုးတိုးဖြေကာ အခန်း ထဲတန်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကျောတို့ နွယ်တို့ ဖုန်းဆက်တာထက် အုဋ်လှများ ဖုန်းဆက်နေမလား ဆိုတာကိုပဲ တွေးနေမိပါသည်။

ဆက်နေနိုင်တာပေါ့။ ခေါ်မရ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ အိမ်ဖုန်းတော့ သူ မသိဘူးလေ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ဂျာနယ်တိုက်ဖုန်းကို ဆက်ချင် ဆက်လာပေလိမ့်မည်။ အဲဒီဖုန်းကတော့ စုံစမ်းရလွယ်တာပဲဟာ။

သမုက သတိတရနှင့် အိမ်ရှေ့ပြန်ပြေးထွက်ကာ အိမ်ကလိုင်းဖုန်းနှင့်ပင် ဂျှပ်ရဲ့ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို ... ဘာလဲပြော”

“ဂျှပ် ... သမု နက်ဖြန်ခွင့်ယူချင်လို့ပါ။ ရုံးမတက်ဘူး၊ သမု အလုပ်တွေလည်း ဒီတစ်ပတ်စာ အားလုံးပြီးထားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ယူမှာလဲ”

“ခေါင်းကိုက်နေလို့”

“ဟဲ့ ... ခေါင်းကိုက်တာများ နက်ဖြန် သက်သာသွားမှာ ပေါ့၊ အခုက ကြိုခွင့်ယူစရာလား”

“အာ ... ဂျှပ်ကလည်း ရုတ်တရက် ဖျားလာပြီ၊ ခေါင်း ကိုက်တာ၊ အဖျားကတော့ နက်ဖြန်ကျဦးမှာ မဟုတ်ဘူး လေ”

“ဖျားပါ ဖျားသွားပြန်ပလား၊ ပြီးရော ... ပြီးရော ... နက် ဖြန် အဖျားကျအောင်လုပ်”

“ဟုတ်”

သမုက ဖုန်းချကာ ပြန်ဝင်လာလျှင် ...
“ဟဲ့ ... သမီး၊ နွယ်တို့ ဆက်လိုက်ဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သူတို့က အရေးမကြီးပါဘူး မေမေရာ၊ အလကား ဆက်နေတာ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်က အလကားလဲ၊ သုံးလေးခါဆက်နေကြတာ တစ်ခုခု အရေးကြီးလို့- နေမှာပေါ့”

သမုသည် အခန်းထဲဝင်လာပြီး ခုတင်စွန်းမှာ ခပ်ငူငူထိုင်နေမိပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ရမှာလည်း စိတ်ရှုပ်၍ မကြည်လင်။ သိပ်လည်း စိတ်မဝင်စား။ အခုလို အုန်လှကို ကိုယ်ဖျောက် အဆက်ဖြတ် ရှောင်ပုန်းမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်ထူးဆန်း အံ့အားသင့်နေမိသည်။

ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိဆုံးပဲ။ ဒီလို လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်။ ရှင့်အဖို့ကတော့ ရယ်စရာ ပျော်စရာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်ဦးအုန်လှ။ ကျွန်မအဖို့ကတော့ ခြေတစ်လှမ်း မဆုတ်ရင် ချောက်ကမ်းပါးထဲ ခြေလွတ်လက်လွတ် ပြုတ်ကျကိစ္စချောတော့မယ့်ဘဝ ဖြစ်နေပါပြီ။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

အပြင်ကဖုန်းမြည်သံ မေမေကိုင်တဲ့အသံတွေ ကြားရပြီးတဲ့နောက် ...

“သမုရေ ... သမီးရေ ... နွယ်ဆီက ဖုန်းလာပြီ”

သမုက လေးတိလေးကန်နှင့် အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“အမယ်လေးဟယ် ... သခင်မရယ် ... သူဌေးကတော်ရယ်၊ ပြန်ဆက်ဖော်မရဘူးတော့၊ ဖုန်းကလည်း ပိတ်ထားသေး၊ အိမ်ရောက်တော့လည်း ပြန်မခေါ်ဘူး၊ တကတဲမှပဲ၊ သူဌေးကတော်ဆိုတော့ ငါတို့လက်လုပ်လက်စားတွေကို ချေတယ်ပေါ့”

“ငါ ခုမှ ပြန်ရောက်တာပါဟာ၊ သိပ်နေမကောင်းလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဖျားတာလား”

“အင်း”

“ဖျားတာဆိုတော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေ ပျောက်မှာပေါ့၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေ ငါအိမ်မှာ ညစာကျွေးမလို့၊ မိကေက သိပ်မကြာခင် ပြန်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ငါတို့ အားလုံးလူစုံတက်စုံနော် သိလား”

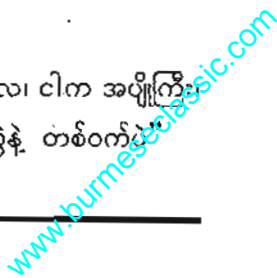
“အင်း ... အင်း”

“လူစုံတက်စုံဆိုတာ ပေါက်တယ်နော်၊ လေးစုံတွဲ၊ နင်လည်း နင့်ဘဲ ခေါ်ခဲ့ရမှာ”

“အာ ... သူက ဘာကိစ္စပါရမှာလဲ”

“လေးစုံတွဲပါဆို”

“နင်တို့အားလုံးက လင်မယားတွေလေ၊ ငါက အပျိုကြီးဘဲ ဘာမှလေးစုံတွဲ မဟုတ်ဘူး၊ သုံးစုံတွဲနဲ့ တစ်ဝက်ပဲ”

“တစ်ဝက်တွေ ဘာတွေ ကတ်သီးကတ်သတ် လာလုပ်နေနဲ့၊ ဦးအုန်လှ ခေါ်ခဲ့ ဒါပဲ”

“မခေါ်ပါဘူးဟာ ... မခေါ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်ရမှာလဲ၊ ငါတို့ယောက်ျားတွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးထားရအောင်၊ အားလုံးခင်သွားကြအောင်ပေးဟာ၊ ခေါ်ဖြစ်အောင်ခေါ်ခဲ့၊ နင်ခေါ်မှာလား မခေါ်ဘူးလား ငါကိုယ်တိုင် သူ့ကုမ္ပဏီ လိုက်သွားပြီး ဖိတ်ရမလား ... ပြော”

“ငနွယ် ... နင်တို့ တစ်ဆိတ်လောက် အေးအေးဆေးဆေး နေကြလို့ မရဘူးလားဟင်၊ ငါ ဒီမှာ ငါ့ဟာငါ ညစ်လို့ဟာ ... ဟုတ်ပြီလား”

“နင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

သမုသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲအကြံရကာ

“ငါနဲ့ သူနဲ့ ပြတ်သွားပြီ”

“ဘာ ... ဦးအုန်လှနဲ့ ပြတ်သွားပြီ၊ ပြတ်စရာလား၊ နှစ်ဦးလုံးကြီးလှချည်လား၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ကြိုက်ပြီးမှ အပြတ်ခံရတယ်လို့ဟာ၊ ပြန်ဆက်”

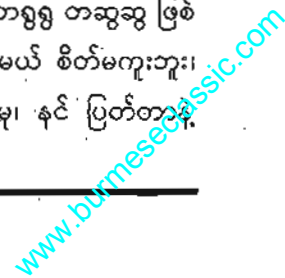
“ဟဲ့ ... ပြတ်ပါတယ်ဆိုမှ ပြန်ဆက်ရယ်လို့ပဲ၊ နင်ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ပြန်တွေ့ကတည်းက ဒီ ဦးအုန်လှ ဇာတ်လမ်းပဲ နင်တို့ စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ ငါနဲ့သူ ငြိ

သွားပြီ၊ ဇာတ်လမ်းပြီးပြီ၊ နောင် ဘယ်တော့မှ နင်တို့နဲ့ သူနဲ့လည်း ဆုံစရာမရှိတော့ဘူး၊ သူ့ကို နင်တို့ဘာသာ လမ်းမှာတွေ့ရင်လည်း ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ နင်တို့သွားခေါ်ရင် ငါ အောက်တယ်လို့ မှတ်ထား၊ အခုကစပြီး အဲဒီ နာမည်လည်း မပြောနဲ့၊ အဲဒီအကြောင်းလည်း မဟနဲ့”

“ဟယ် ... နင် တကယ်ခံစားနေတာပါလား၊ အသံတွေ တောင် တုန်လို့၊ တကယ်လားဟယ် ... နေပါဦး၊ အဲဒါ ဟိုမိကျော့ကြောင့် မဟုတ်လား၊ သူပဲ ငါ့ကို ပြန်ပြောပြတာ၊ လေဆိပ်မှာ ဆုံကြတယ်ဆို၊ သူ့အပိုင်းပြောတုန်း နောက်က ရောက်လာတာဆို၊ ကြားသွားတာလား၊ ဒေါကန်သွားတာလား ဟုတ်လား၊ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကြတာလား ... ဟုတ်လား”

ထင်ချင်ရာတွေ လျှောက်ထင်နေတဲ့ ငနွယ်စကား တွေကို တုံ့ပြန်ဖြေရှင်းဖို့ပင် အားမရှိ။ အလွဲတွေ။ ဒီကိစ္စကြီးဟာ စကတည်းက လွဲလာလိုက်တာ ခုထိ လွဲလို့မပြီးသေး။

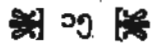
“အဲဒါကြောင့် ငါ တစ်ခါ တစ်ခါ မိကျော့ကို သိပ်အမြင် ကတ်တာ၊ မနာလိုတိုရှည် သိပ်များတာပဲ၊ အဲဒီ မော်ဒယ်လ်နဲ့အကြောင်း သိရကတည်းက လူကတစ်ဦး တဆွေ့ ဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဘက်ကပါမယ် စိတ်မကျားဘူး၊ နင် ဦးအုန်လှနဲ့ ပြတ်လို့မရဘူး သမု၊ နင် ပြတ်တာနဲ့

မိကျော့က ကွေးအောင်ကမှာ၊ ဘယ်လိုမစ္ဆရီယဂုန်းကို မသိဘူး ...

တွေ့မယ် ငါနဲ့၊ ငါ သူ့ကို ပြောပစ်လိုက်ဦးမယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် Respect ရှိရမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စ တကယ်ပဲ ဟုတ်နေပါစေဦး၊ လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင် လုပ်စရာကိစ္စလား၊ မေးရင်လည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပေး ပေါ့၊ ခုတော့ သူ့ယောက်ျား ကိုကိုကျော်ရဲ့ရှေ့လည်းဖြစ် ဦးအုန်လှလည်း မတော်တဆ ကြားသွားတော့တာပေါ့” “ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ... ထားလိုက်ပါတော့ နွယ်ရာ၊ သူ့ လည်း ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ ငါ့ကိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲ ကျဉ်းကျပ်အောင် မလုပ်နဲ့တော့၊ ပြတ်သွားတယ်ဆိုတာပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထားပေး၊ အဲဒီတော့ ငါတစ်ယောက်ပဲလာ နိုင်မယ်ဟာ၊ နင်ပြောသလို စုံတွဲမလာနိုင်ဘူး၊ ဒါကိုမှ မကျေနပ်ရင် ငါလည်း မလာတော့ဘူးဟာ၊ ခုတောင် စိတ်ပင်ပန်းလှပြီ”

သမုရဲ့အသံလေးက ကတုန်ကယင် ဖြစ်သထက် ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေပင် လည်လာခဲ့ပါသည်။

“ရလား”

အုန်လှရဲ့မျက်နှာက ညိုမှောင်မှောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ဆရာမျက်နှာ မကြည်သာ၍ မိုးကျော်လည်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေ ရကာ ...

“မရသေးဘူး ကိုအုန် ... အား ... ရပြီ ... ရပြီ၊ သူတို့က အိတ်စတန်းရှင်းဖုန်းဆိုတော့ ခေါ်ရခက်တာ၊ ဟယ်လို”

“ဟယ်လို”

“..... ဂျာနယ်တိုက်ကလားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒေါသမုသစ်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“မရှိဘူးခင်ဗျ၊ စောစောကလည်း တစ်ခါဆက်သေးတယ် ဆိုတာ အဲဒီကပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မရှိဘူးဆိုတော့ အခုများ ပြန်ရောက် လောက်ပြီလားလို့ပါ”

“ဪ ... သေချာမပြောလိုက်ကြဘူးနဲ့ တူတယ်၊ မရှိဘူး ဆိုတာ အပြင်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုံးမတက်တာပါ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး၊ မှာခဲ့လို့ ရပါတယ်၊ ဘယ်တ ဆက်တာပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ဪ ... ကျွန်တော်တို့ ‘.....’ ကုမ္ပဏီက ဦးအုန်လှ ရုံးခန်းက ဆက်နေတာပါ”

တစ်ဖက်က ဂျပ်ရဲ့အသံက ခဏတိတ်သွားရတ သည်။ သမုသစ် ခွင့်မယူစဖူး ခွင့်ယူတာ၊ သူ့ဖုန်းကိုပိတ်ထားပြီး ကိစ္စရှိရင် အိမ်ဖုန်းကိုဆက်ဖို့ ဂျပ်ကိုမှာထားတာ ဦးအုန်လှထံမှ အကြိမ်ကြိမ် ဆက်နေတာတွေကို တစ်ခုချင်း ဂျပ်က စဉ်းစားမိ ကာ ...

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

“ဪ ... အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိလို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ဂျာနယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စဆိုရင်တော့ ကျွန် တော့်ကိုပြောလည်း ရပါတယ်”

“တခြားအလုပ်ကိစ္စလေးပါ၊ သူ့ဟဲန်းဒီဖုန်းလည်း ပိတ် ထားလို့ပါ၊ အိမ်ဖုန်းများ ရှိသလား မသိဘူး ခင်ဗျာ”

“အိမ်ဖုန်းတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ပေးမထားရင် ကျွန်တော်လည်း ဘာကိစ္စမှန်း မသိတော့ ပေးခွင့်မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

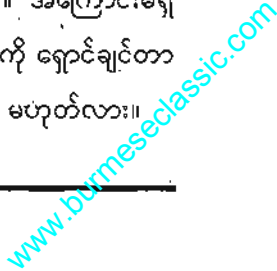
“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိုးဂျော်က ဖုန်းကိုပိတ်ရင်း ...

“ရုံးမတက်တာတဲ့ ကိုအုန်၊ သူတို့ အယ်ဒီတာချုပ်ထင် တယ်၊ အိမ်ဖုန်းတောင်းတော့လည်း မပေးဘူး၊ ဘာကိစ္စမှန်း မသိလို့ သူ ပေးခွင့်မရှိဘူးတဲ့”

အုန်လှက ခါးကိုထောက်ကာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု အနား သွားရပ်လိုက်ရင်း အပြင်ကို ကြည့်နေမိပါသည်။ ရုတ်တ ရက် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မနေ့ညနေကတည်းက သူ့ ဖုန်းခေါ် တာ ဖုန်းကပိတ်နေပြီ။ မက်ဆေ့ချ်ကိုတော့ မနေ့က တော်တော် ဇောစောကတည်းက ပို့ထားတာပဲ။ အကူအညီပေးစရာရှိတယ်လို့ သူ ရေးလိုက်တယ်လေ။

အဲဒါကြောင့်ပဲ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်တာလား။ အဲသလို လုပ်စရာရော ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ အကြောင်းမရှိ လောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တော်ရုံတန်ရုံ တစ်ခုခုကို ရှောင်ချင်တာ မျိုးကလွဲပြီး ဖုန်းပိတ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး မဟုတ်လား။

အုန်လှ စိတ်ထဲတန့်န့်နှင့် အသည်းတယားယား ဖြစ်လာပါသည်။ ဒီကြားထဲမှာ မမျှော်မလင့်ဘဲ သမုရဲ့ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ ဆုံကာ (သမုက မတောင်းဆိုပေမယ့် သူ့ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် သူ) သမုရဲ့ ချစ်သူယောင်ယောင် ဝင်ပြီး အယောင်ဆောင်ပေးလိုက် ရတဲ့အခါတိုင်း သူ့ စိတ်ထဲမှာ မြူးထူးသလို ပျော်ရွှင်သလို ငယ် ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကစားရင်း ပျော်မြူးပုံမျိုး ပျော် မြူးလာခဲ့တတ်သည်။

သူ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မဆက် ဆံခဲ့ဘူးတဲ့ တရင်းတနီး အရောတဝင် ဆက်ဆံမှုမျိုး သမုကိုဆို ရင် ဆက်ဆံမိတတ်သည်။ ဘာမှ သိပ်မရင်းနှီး မကျွမ်းဝင်ရသေး မိမှာပင် သူ့ စိတ်ခံစားချက်တို့က ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့ တာ။

အသက်ကသာ သုံးဆယ်၊ အပြုအမူ အပြောအဆို စိတ်ခံစားချက်တို့က နုနယ်ကလေးဆန်နေတဲ့ သမုရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် လေးကိုလည်း သူ အမြဲပဲ နှစ်လိုသဘောကျပြီး ချစ်စနိုးရှိမိတတ် သည်။ သူက တမင်တကာ သမုအနေရခက်အောင် ပြောလိုက် ဆိုလိုက် စ၊ လိုက်မိတိုင်း စုံပွပွ ဖြစ်သွားတဲ့ရုပ် ဇာတာတာဖြစ် သွားတဲ့အသံ ပေစောင်းစောင်း ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်ဝန်းအားလုံး ဟာ သူ့ရဲ့ ဟဒယနုလုံးကို ရွှင်ပြုံးမြူးဖျစေတဲ့ အရာတွေဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်နေတာ။

ငါ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အဲသလို မနေခဲ့ဘူးနော် သမုသစ်။ မင်းတစ်ယောက်ကိုသာပါ။ ငါ့ကိုယ်ငါပင် အံ့ဩနေ မိတာပါ။ များပြားရှုပ်ထွေးလှတဲ့ အလုပ်တွေကြောင့် သူ့မှာ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်နှင့် အလည်အပတ်ချိန်းဆိုဖို့မျိုးပင် ဟုတ်တိ ဖတ်တိ အချိန်မရလှပေမယ့် သူ သမုသစ်ကို တွေ့ကြုံဖို့ ဘယ်လို အကြောင်းပြချိန်းရင် ကောင်းမလဲလို့ မကြာခဏ စဉ်းစားဖူးပါ သည်။

အကောင်အထည်သာ မပေါ်ဖူးခဲ့ပေမယ့် သူ့ရင် ထဲမှာ သမုသစ်ကို တွေ့လိုတဲ့စိတ်မျိုးနှင့် ဖျတ်ခနဲ သတိတရရှိ မိတတ်တာ အမှန်ပါ။ အခုကလည်း အိမ်မှာ မမစီစဉ်လိုက်တဲ့ ထမင်းစားပွဲတစ်ပွဲ၌ သူက သမုသစ်ကို ရှိစေချင်မိတာ။ မမတို့ မိတ်ဆွေစုံတွဲတစ်တွဲ၊ သူ့ရဲ့ ယောက်မလေး၊ သူ့ရဲ့ အမေ စုစုပေါင်း လူလေးဦးကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးဖြစ်မှာ။ ထိုမိတ်ဆွေရဲ့ အမေဖြစ် သူက အုန်လှအမေနှင့် ဟိုးအရင်ကတည်းက သိကျွမ်းဖူးပြီးသား သူလည်းပါလာမည်ဆိုတဲ့အခါ မေမေအိမ်မှာ စီစဉ်လို့ကောင်းသွား သည်။

ဒါမှလည်း အဲဒီယောက်မလေး ဆိုသူနှင့် အုန်လှ ဆုံဖြစ်မှာလေ။ မေမေ၊ အုန်လှ၊ မမတို့လင်မယား၊ ဧည့်သည်လေး

ဦး ပါဝင်မည့် ထမင်းစားပွဲမှာ သမုသစ်ကို ခေါ်ထည့်ဖို့ သူ စိတ်ကူးတာသည် နည်းနည်းတော့ မိုက်ရှူးရဲရာကျသည်။ မမနှင့် သူ့မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးတို့မှာ တစ်ယောက်ကလည်း သူ့ယောက်ဖခေါ်လာမည်၊ တစ်ယောက်ကလည်း မောင်ရှိရာ အမေအိမ်မှာ ထမင်းပွဲကို ဧည့်ခံသည်ဆိုတာ သူတို့ချင်း “သိသာသိစေ မမြင်စေ” ဆိုတဲ့ ရိပ်မိနားလည်ပြီးသား ရည်ရွယ်ချက်မျိုး ရှိနှင့်ပြီးတဲ့ သဘောပင်။

ဒီလိုနေရာမှာ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဤထမင်းစားပွဲထဲ၌ အုဋ်လှက ခေါ်ယူထည့်သွင်းထားသည် ဆိုတာဟာ မမစိတ်ဆိုးလျှင်ပင် စိတ်ဆိုးချင်လောကီစရာ အပြုအမူပါ။ သို့ပေမဲ့ မမကိုတော့ အုဋ်လှက ငယ်ငယ်ကတည်းကပင်မမူဆိုးနေကျ။ နိုင်နေကျ။ သူ့သမီးတွေစကား နားယောင် စိတ်ပူပြီး ဘယ်သူကမှ တာဝန်မပေးဘဲ အုဋ်လှအတွက် တူတူတန်တန် ဖူးစာဖက် ရှာနေတာ အုဋ်လှ သိပါသည်။

ဒီထမင်းစားပွဲ သူ့ဟာသူ ပြီးသွားပြီးမှ “မမ - သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူးဗျာ” ဆိုတာမျိုး ကွယ်ရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ငြင်းလိုက်လည်း ရတာပဲ ဖြစ်ပါလျက် သမုသစ်ကို သူ ခေါ်ထားဖို့ စိတ်ကူးမိခြင်းဟာ တကယ်တော့ မေမေ

နဲ့ မမရှေ့မှောက် သူ့မသိစိတ်ထဲက သမုသစ်ကို ပွဲထုတ်လိုခြင်းလားဟု သူ့ကိုယ်သူ သံသယဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ သမုကို လိုအပ်လှတယ် မဟုတ်ဘဲနှင့် သက်သက်မဲ့ခေါ်ဖို့ စဉ်းစားတာပါ။ မလာလည်း ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ခုလို ရှောင်နေ ပုန်းနေသလို ခံစားရပြီး ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်ရတဲ့အခါမှာတော့ သူ့စိတ်တွေ ဆူပွက်သည်။ မခံမရပ်နိုင်သလိုပင်။

“မိုးဂျော် ... ဂျာနယ်တိုက်ကို ပြန်ခေါ်လိုက်”

“ဗျာ ... ခုနက ...”

“ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ”

မိုးဂျော်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တိုက်ကို ဖုန်းကြိုစားပြန်ခေါ်နေပါသည်။ အတန်ကြာမှာတော့ လိုင်းအားကာ လိုချင်သောလိုင်းခွဲကို ခေါ်လိုက်နိုင်သည်။

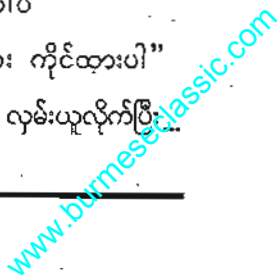
“ဟယ်လို”

“..... ဂျာနယ်တိုက်ကပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုန အယ်ဒီတာချုပ်ပါပဲ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ခဏလေး ကိုင်ထားပါ”

အုဋ်လှက မိုးဂျော်ပေးသောဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“ဟယ်လို ... ပြန်ဆက်လိုက်ရတာ အားနာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အုဋ်လှပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးအုဋ်လှ ... ပြောပါ ခင်ဗျ”

“ဘာကိစ္စမှန်းလဲ မသိတော့ ဂျာနယ်တိုက်အနေနဲ့ ဒေါ်သမုသစ် အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ပေးဖို့ ဝန်လေးတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဖုန်းနံပါတ်မပြောပါနဲ့၊ သူ့ဆီကို သာ ဖုန်းလေးတစ်ကြိမ်လောက် ကူညီခေါ်ပေးနိုင်မလား ခင်ဗျ”

“ဪ ... ရပါတယ် ဦးအုဋ်လှ၊ ဒါတော့ ကူညီရမှာပေါ့၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပေးပါမယ်၊ ဘာများပြောပေးရပါမလဲ”

“ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးဖို့ တစ်ဆိတ်လောက်ပြောပေးပါ”

“အခု ဦးအုဋ်လှဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ခိုင်းရမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခုချက်ချင်း လှမ်းဆက်ပေးပါလို့ ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ခုပဲလှမ်းပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အုဋ်လှက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကို မိုးကျော်က အကဲခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မိုးကျော်”

“ခင်ဗျာ”

“သမုသစ် ဖုန်းပြန်ဆက်မလား မဆက်ဘူးလား”

“အဲဒါက မိနစ်ပိုင်းလောက် စောင့်ကြည့်လိုက်ရင် အဖြေပေါ်လာမှာပဲဟာလေ ကိုအုဋ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ၊ သူ တမင် ငါ့ဖုန်းကိုရှောင်ဖို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာဆိုရင် ငါ့ဆီ ဘယ်ပြန်ပါ့မလဲ၊ ဆိုလိုတာက အခု သူ့ဆီကဖုန်းလာမလား မသိခင် မင်းအထင်နဲ့ အယူအဆကို မေးတာပါ၊ သူ ငါ့ကို တမင်တကာ ရှောင်တာလို့ ထင်လား”

“ဟုတ် ... ကျွန်တော် အဲလိုထင်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်တာလို့ရော ထင်လဲ”

“.....”

“ပြောလေကွာ”

“သူ ဒီလိုပဲ လုပ်သင့်တာမို့လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုကိုပဲ မြရည်က သူ့ကို ရန်စတာမျိုး ခြိမ်းခြောက်တာ မျိုး ရှိလာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား ကိုအုဋ်၊ သူ စပေါ့လိုက်ထဲကို ဝင်လာတော့မယ်၊ ရောက်ရတော့မယ်၊ လူစိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ထဲ သူ ကန့်လန့် ကန့်လန့် ကြားညစ် ပါရတော့မယ်၊ ကံဆိုးရင် အတင်းအဖျင်းတွေကြားမှာ သူ့နာမည် မျောပါမယ်၊ အဲသလို မျောချင်မျောပါစေလို့ စွန့်စားဖို့ သူ့မှာ အကြောင်းမှမရှိတာ၊ ဘာအကျိုးကျေးဇူး မှ မရှိတာကို သူက ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ် ဆိုပြီး နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့နေရာမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေရင် ခုလိုပဲ ရှောင်လိုက်မိမှာပဲ”

အုဋ်လှက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။

အင်း ... မိန်းကလေးချင်းကြားထဲ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ အသားယူ ဂုဏ်လုပ် ကြွားဝါတာမျိုးဆိုတာ ရှိနိုင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူအယောင်ဆောင်တာမျိုး (အထူး သဖြင့် အုဋ်လှလို လူသိရှင်ကြား လူမျိုးနဲ့ပေါ့)ဟာ မသင့်တော် တဲ့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့ အပြုအမူတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ သူ လည်း နားလည်လက်ခံပါသည်။

သို့ပေမဲ့ မပြောမဆို ရုတ်တရက်ကြီး သမုသစ်ရယ်။ ပြန်မြည်လာတဲ့ဖုန်းကို အုဋ်လှကပဲ ကောက်ကိုင်၍

ထူးလိုက်ပါသည်။

“ဦးအုဋ်လှခင်ဗျာ ... သမုသစ်က သူ ဖုန်းမဆက်တော့ပါ ဘူးလို့ ပြောပေးပါတဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ဆီကိုလည်း နောက် ထပ် မဆက်သွယ်ပါနဲ့တော့လို့ ပြောခိုင်းပါတယ်”

“တိ ... တိ ... တိ”

ဒီမိန်းမတွေ သေတော့မှာပဲနော်။ သမုသည် လောလောဆယ် သုံးလို့ရအောင် ဒီရက်ပိုင်းထဲ မေမေဖုန်းဒီဖုန်းကို ကိုင်ထားပါသည်။ သူ့ဖုန်းကိုတော့ ပါဝါအော့ဖ်ပြီး သိမ်းထားလိုက်သည်။ မေမေကလည်း အပြင်သိပ်မသွားသူမို့ အိမ်မှာအိမ်လှိုင်းဖုန်း သုံးလို့ရနေတာပဲလေ။ ဟိုသွေးသောက်သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့် အလုပ်ကလူတွေကိုတော့ မေမေဖုန်းနံပါတ် ပေးထားရသည်ပေါ့လေ။

“ဟယ်လို ... နှင့်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲဟယ်”

“ဘယ်နှနာရီ ရှိနေပြီလဲ၊ နှင့် မလာသေးဘူးလား သမု”

“ခဏလေးပါဟယ် ... ခဏလေးပါ”

“ရုံးတောင် မဆင်းသေးဘူးလား သမုရယ်၊ အိမ်ပြန်ရမှာနဲ့ နှင့် ရေမိုးချိုးရိုးထုတ်မှာနဲ့၊ နှင့်အယ်ဂျပ်က ဘယ်လိုလဲ၊ သူလည်း အလုပ်မဆင်း ဘယ်သူမှလဲ အလုပ်မဆင်းရလား”

“ငါ အိမ်လည်းမပြန်ဘူး၊ ရေလည်းမချိုး ရှိလည်းမထုတ်ဘူး ဟုတ်ပြီလား၊ ရုံးကနေပဲ တန်းလာခဲ့မယ် ခဏစောင့်၊ ဂျပ်က မတားပါဘူး၊ ငါ ကိစ္စရှိလို့ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

သမုသည် နွယ်စကားကို မဖြေနိုင်ဘဲ သူတို့ရုံးခန်း တည်ရှိရာ ကိုးထပ်အမြင့်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ကားပါကင် မြင်နိုင်တဲ့ နေရာဆီ အပြေးလေး လှမ်းကာကြည့်လိုက်ပါသည်။

အင်း ... သေချာပါတယ်။ လာရပ်ထားတာ သုံးနာရီနည်းပါး ရှိနေပြီဟာ။ ဒီမှာ တခြားကိစ္စရှိတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကားပေါ်မှာ မိုးကျော်လား၊ အုင့်လှလား ဆိုတာတော့ မမြင်ရနိုင်ပေမယ့် သူတို့လို အလုပ်များ အချိန်ရှားပါးသူတွေအဖို့ သဲကြီးမဲကြီး အခဲမကြေကိစ္စကလွဲပြီး တစ်နေရာမှာ သုံးနာရီကားရပ် အချိန်ဖြုန်းဖို့ဆိုတာမျိုး လုပ်စရာ အကြောင်းမရှိ။

“ဟဲ့ ... မေးနေတယ်လေဟာ၊ နှင့်ဟာလေ ... ပြန်တွေ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ပျာယာတွေခတ်ပြီး ဂေါက်တောက်တောက်ကို ဖြစ်နေတယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဂေါက်နေပြီ နွယ်၊ ဒီထက် မဂေါက်ရအောင် ငါ ကြိုးစားနေတာပါဟာ”

“ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အေး ... အေး ... ဒါပဲဟာ ... နော်၊ ငါ အမြန်ဆုံးလာ ခဲ့ပါမယ်”

သမုက ဖုန်းပိတ်လိုက်ကာ စားပွဲမှာ လာဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ နံရံပေါ်ကနာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ခြောက်နာရီ၊ ပြန်တဲ့သူတွေ ပြန်ကုန်ပါပြီ။ ဂျပ်ရယ် ... စာရိုက်နေသေးတဲ့ ကိုဝင်းမြင့်အောင်ရယ်၊ သူ့အလုပ် ပြီးသေးဟန်မတူတဲ့ ရဲရင့်ရယ်၊ မိန်းကလေးဆိုလို့ သမု တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါသည်။

အောက်က သမုကား ရပ်ထားတဲ့ဆီ ပုန်းလျှိုးကွယ် လျှိုးလေး သွားနိုင်ရင်တော့ လွတ်နိုင်သည်။

“ဒေါ်သမုသစ် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

တွေ့လား။ ဂျပ်တို့ကတော့ ဂျပ်ပီပီမနေ။ သိပ် စပ်စုတာပဲ။

“ထိုင်ချည် ထချည်နဲ့ အောက်ကို လှမ်းကြည့် လှမ်းကြည့် နဲ့ ဘာလဲ၊ ညည်းကားနားမှာ မြေခွေနေလို့လား”

“ဟွန်း ... ဂျပ်ကတော့ ဒါကြောင့်မို့ကို ဂျပ်ဖြစ်နေလေတာ နော်၊ သူ မသိလိုက်တာ ဘာမှကိုမရှိတာ၊ သူ့အခန်းကို မှန်နဲ့ပဲ ကန့်ထားတာ ဒါကြောင့်နေမှာ ... ခိ”

“သွား ... သွား ... ပြန်စရာရှိတာပြန်၊ ဒါမှမဟုတ် လိုက် ပို့ရမလား”

“မပို့ရပါဘူး ... သူငယ်နှပ်စားကျလို့”

သမုက ရဲရင့် ထိုင်နေရာ စားပွဲဘက် ကိုယ်စောင်း ကာ လေသံနှိမ့်လျက် ...

“ရဲရင့် ... နင် ပြန်တော့မလား၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ် လမ်း သင့်တယ်”

“တကယ်လား ... ဆယ်မိနစ်နေ ပြန်မှာ”

“အေး ... တကယ်”

“အိုကေ”

ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆယ်မိနစ်မှာတော့ သမုသည် ရဲရင့်နှင့်အတူ အဆောက်အဦရှေ့ ကားပါကင်ဆီ ဆင်းခဲ့ပါပြီ။ သမုကား ရပ်ထားရာက အိုင်လုကားဆီကဆိုလျှင် ကြည့်နေရင် မြင်ရနိုင်ပေမယ့် အမှတ်တမဲ့ဆိုရင် လွတ်သွားနိုင်သည်။ သူက ရဲရင့်ရဲ့ကိုယ်နှင့် မိမိကိုယ်ကိုကွယ်ကာ ရဲရင့်ကို ဘေးတိုက်အနေ အထား တွန်းကာ တိုက်ကာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာမို့ ...

“ဟာ ... အစ်မ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့ကားဆီ မြန်မြန်သာရောက်အောင် လျှောက်စမ်းပါ ရဲရင့်ရာ”

အောင်မြင်စွာ ကားဆီရောက်လာလျှင် သမုက ကမန်းကတန်းတက်ကာ အမြန်ဆုံး စက်နှိုးမောင်းထွက်လိုက်ပါ သည်။

“ဟ ... ဟ ... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ အစ်မရေ၊ အစ်မ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုမှ”

“ဖြစ်တယ်နော် ... ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ခုခုပဲ၊ ဂျပ်တောင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာပဲဟာ၊ ပျာယာတွေ ခတ်နေတာ ပဲ”

“ငါပျာယာမခတ်တာ ဘယ်တုန်းက ရှိလို့လဲ”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကပိုတယ်”

သမုက နှုတ်ဆိတ်ကာ နောက်ကြည့်မှန်ကန်နေ ကြည့်ကွက် ကြည့်ကွက်လုပ်ရင်း ခပ်မြန်မြန် မောင်းလာသည်။ တကယ်တော့ ရဲရင့်နေတဲ့အရပ်နှင့် နွယ်ဝတီရဲ့နေရပ် သပ်သပ်စီ ပါ။ လမ်းမကြိုလှပါ။ ဒါပေမဲ့ သမုသည် ဘာမှန်းမသိ အစိုးရိုင် ပိုနေမိကာ တကယ်တမ်း အရေးကြိုလည်း ရဲရင့် ဘယ်လိုမှဝင်ဖာ လို့မရ အားကိုးမရနိုင်တာ သိသိနှင့် ကိုယ့်စိတ်လုံခြုံအောင် အဖော်သဟဲလေးရရ ခေါ်လာမိတာပါ။

“အစ်မ ... နောက်က ကားတစ်စီးပါလာသလားလို့”

“ငါ့ကို မမြောက်စမ်းပါနဲ့ဟယ်”

“ခြောက်စရာလားဗျ၊ ရုံးရှေ့ကတည်းက အစ်မကားထွက် ကတည်းက အဲဒီဆိုက်ဂနပ်စ်အမည်းကြီး ပါလာတာ၊ အစ်မလည်း မြင်ပါတယ်ဥစ္စာ၊ ဘယ်သူလဲ အဲဒါ”

“နင်သိဖို့ မလိုဘူး”

“သိတော့ မသိပေမယ့် ခန့်မှန်းတွေးကြည့်လို့တော့ ရတယ် မဟုတ်လား၊ တွေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က သူ့အလိုလိုလုပ်တာ၊ ကျွန်တော်က မလုပ်ချင်ရင်တောင် တားလို့မရဘူး”

“စကားတောင်စားရယ် ... နင့်ဟာနင် တွေးတာ ငါခွင့် လွှတ်ပါသတဲ့၊ ရပြီလား”

“အဲဒါ ဦးအုန်လှ မဟုတ်လား”

“.....”

အင်း ...။ ဒီလိုအာရုံစိုက်နေကြ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ခိပ်မိနေကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုများ ပြည်ဖုံးကား ချရပါ့မလဲ ဦးအုန်လှရေ။

“တီ တီ ... တီ တီ”

“ဘုရား ... ဗုဒ္ဓ ... အနိစ္စ”

“ဖုန်းမြည်တာပါ အစ်မရေ၊ ကျွတ် ...၊ ကျွန်တော်တောင် သွေးပျက်လာပြီ”

သမုက ကားမောင်းရင်း အိတ်ထဲကဖုန်းကိုနှိတ်
ကာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွတ် ... ဒီမိန်းမတွေကတစ်မျိုး။

“ကိုင်လိုက်စမ်းဟာ၊ လာနေပြီလို့ ပြောလိုက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်”

ရဲရင့်က စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံနှင့် ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ...

“လာနေပြီ”

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူလဲ”

“လာနေပြီ ... လာနေပြီ”

“ဘယ်သူ လာနေတာလဲ၊ သမုဖုန်း မဟုတ်ဘူးလား”

“သူကားမောင်းနေလို့ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းကိုင်ခိုင်းလို့ပါ၊
လာနေပြီတဲ့”

“ဪ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဦးအုဋ်လှလား၊ မိသမု
တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ကို သူက ဆင်
ပရိုက်စ်လုပ်မလို့ပေါ့လေ ... အဟင်းဟင်း၊ ခုနကကျတော့
သူက ဦးအုဋ်လှကို ခေါ်မလာဘူး သူတစ်ယောက်ပဲလာ
မှာတဲ့၊ ဦးအုဋ်လှနဲ့ သူနဲ့ ပြတ်သွားပြီတဲ့လေ ပြောနေတာ
အလကားတွေ မဟုတ်လား၊ ဦးအုဋ်လှနဲ့ သမု ချစ်ချစ်
ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာပဲ မဟုတ်လား”

ရဲရင့်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးငိုင်နေပါ
သည်။

“ဟဲ့ ... ရဲရင့်၊ နင် ဘာတွေ နားထောင်နေတာလဲ၊
ချလိုက်တော့လေ”

“ဟိုဘက်က ပြောနေတာကိုးဗျ၊ ဟယ်လို ... ကျွန်တော်
ဦးအုဋ်လှ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ရဲရင့်ပါ ... ရုံးကပါ”

“ဟယ် ... ပေးစမ်း ... ပေးစမ်း ရဲရင့်”

သမု အလန့်တကြား ဖုန်းလှမ်းယူလိုက်ရကာ ...

“မိနွယ် ... နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တကယ်
ပဲ၊ အဲဒါ ရုံးကကောင်လေးဟဲ့၊ ဦးအုဋ်လှ မဟုတ်ဘူး၊ နင်
တော့ ပြဿနာပဲ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောလိုက်လဲ”

“ဟင် ... ရှင်တို့ မပြတ်ကြဘူး မဟုတ်လားလို့၊ ချစ်ချစ်
ခင်ခင်ပဲ မဟုတ်လားလို့လေးပါ ... အဲဒါလေးပါ ...
အဟီး ဟီး”

“တကယ်ပဲဟာ၊ သေသာသေလိုက်ချင်တယ်”

“အစ်မ ... ကျွန်တော့်လမ်း ကျော်သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်က ဘာလို့ သူ့ကိုကိုင်ခိုင်းသေးလဲ၊
ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံနဲ့ကိုင်တော့ ငါက ဦးအုဋ်လှ
ပဲ ထင်တာပေါ့”

“လောကကြီးမှာ ယောက်ျားသံထွက်တာ ဦးအုဋ်လှပဲရီ လား၊ ငါ ... တယ်လေ”

“အစ်မ ... ကျွန်တော်လမ်း တော်တော်ကျော်နေပြီ”

“နင့်ကားပေါ် ပါလာမှတော့ ဦးအုဋ်လှပဲ ရှိမယ်ထင်တာ ပေါ့ဟဲ့”

“အစ်မ”

“ဟာ ... ဘေးကပြောလိုက်၊ ဖုန်းထဲကပြောလိုက်နဲ့ ငါ ရူးတော့မှာပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... ငနွယ်ရေ ဒါပဲ၊ ငါလာနေ ပြီ ... ပြီးရောမဟုတ်လား”

သမုက ဖုန်းကိုပိတ်ချလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ရဲရင့်၊ နင်ဘေးကနေ ဘာတွေ ပံတု ပတု ပြောနေ တာလဲ”

“အစ်မ ကျွန်တော့်လမ်း ကျော်သွားပြီလို့ အခုဆို ရပ်ကွက် ပါ ကျော်သွားပြီ”

“ဟင်”

သမုက ကားကို လမ်းဘေးဆွဲချ ကပ်ရပ်လိုက်ပါ

သည်။

“စောစောက ပြောပါလားဟာ”

“ပြောနေတာပဲ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်းဆင်း၊ ဆောရီးဟာ နော် ... ရဲရင့်၊ လမ်းပြန်လှည့်လျှောက်လိုက်တော့ ငါ့မောင်လေးနော် ... လိမ္မာပါတယ်”

ရဲရင့်က စိတ်ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ရုပ်နှင့် သမုကို စေ့စေ့

ကြည့်ကာ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းရင်းက ...

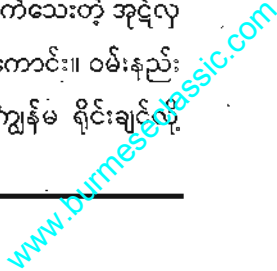
“အစ်မ ... စိတ်ကောင်းကောင်းထားနော် အစ်မ၊ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကပ်ပစေ”

“နင်နော်၊ ငါ ကောက်ပေါက်လိုက်ရ”

“အကောင်း စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ ကားမောင်းနေတာမို့ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးထားဖို့ ပြောနေတာ”

သမုရဲ့ကားနောက်မှာ ကျွဲခနဲမြည်အောင် ကပ်ရပ် လိုက်သောကားမှ ချက်ချင်းတံခါးဖွင့်ပြီး အုဋ်လှ ဆင်းလာတာ မြင်လျှင် ရဲရင့်က ကြက်သေ၊သေပြီး ကြောင်တက်တက် ငေးနေ မိလျက် သမုကတော့ ရဲရင့် မပိတ်ရသေးတဲ့တံခါးကို ကိုယ်ကိုင်း ကာ ကမန်းကတန်းဆွဲပိတ်၊ ချက်ချင်းပဲ ဂီယာချိန်းပြီး ဝရောခနဲ မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

သုံးလေးငါးလှမ်း ပြေးလိုက်လိုက်သေးတဲ့ အုဋ်လှ ကို နောက်ကြည့်မှန်မှကြည့်ကာ သမုရင်ထဲ မကောင်း။ ဝမ်းနည်း သလို ဟာကျသွားပါသည်။ ဦးအုဋ်လှရယ်၊ ဂျွန်မ ရိုင်းချင်လို့

မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ကျွန်မ ရှောင်ကိုရှောင်ရမှာမို့ပါ။ ကျွန်မ ရင်တွင်းခံစားချက်တွေ ကျွန်မပဲ အသိဆုံးပါ။

ခြေလှမ်းရပ်နေရုံနဲ့တင် မလုံလောက်လို့ နောက်ဆုတ်ပြေးတာပါ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မပဲ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ရမှာတွေ မြင်နေလို့ပါရှင်။ ရှင်က ဟိုးမိုးကောင်းကင်ထက်က လမင်းကြီးလို လူစားပါ။ ကျွန်မက မော့ဝေးကြည့်ရုံသာ တတ်နိုင်စွမ်းတဲ့ မြေပြင်က အညကြလူပါ။ မျှော်လင့်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ မတန်အောင် မအပ်မစပ် ဝေးကွာလွန်းတဲ့ အခြေအနေတွေပါ ဦးအုဋ်လှရယ်။

လမင်းကြီးကို တိတ်တခိုး ဝေးမျှော်တမ်းတ ကြေကွဲနေလို့လည်း အဲဒီလမင်းကြီးက ကောင်းကင်က ကြွေကျလာမှာမှ မဟုတ်တာ။ သိတောင်သိနိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့ အဖြစ်ပါ။ အလွမ်းဝေးတယ် ဆိုတာထက်ပိုပြီး အလွမ်းဝေးပါတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ထားနေမိရင် ကျွန်မ ရူးရမှာပေါ့ ဦးအုဋ်လှရယ်။

“တီး ... တောင်”

အခန်းတံခါးဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်လျှင် ချက်ချင်းပဲ တံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားကာ နွယ်ဝတိရဲ့ ဝမ်းသာအားရမျက်နှာက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

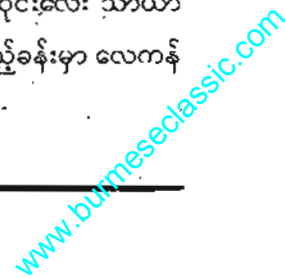
“ဝေး ဟေး ဟေး ... လာပြီဟေ့”

သမုက နွယ်ပွင့်သောတံခါးမှ မှုန်တေတေလှမ်းဝင်ရင်း ...

“ငါရောက်လာတာ ဒီလောက်တောင် ပျော်စရာလားဟာ”

“ပျော်စရာပေါ့ဟဲ့၊ ဒီမှာ တစ်ချိန်လုံး မိကျော့ရဲ့ထင်မြင်ချက် ဝေဖန်ချက် သုံးသပ်ချက်တွေကို ဘယ်လိုမှ မခုခံမချေပနိုင်ဘဲ ဒေါသတွေထွက်နေတုန်း ဖုန်းလည်းဝင်လာနင်လည်းရောက်လာ”

ကွန်ဒိုခန်းကျယ်ကျယ်ထဲ ဟိုးတစ်နေရာထောင့်မှာ ယောက်ျားသုံးဦးက အမြည်းပွဲတွေနှင့် ဘီယာဝိုင်းလေး သာယာစိုပြည်နေသည်။ မိန်းမသုံးယောက်ကတော့ ဧည့်ခန်းမှာ လေကန်ဝေဖန်နေကြတဲ့ အခင်းအကျင်းပင်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက သံသယဖြစ်စရာ အနေအထားတွေကို ထောက်ပြနေတာပါ။ သမုကို နိမိတ်ချ မပြောပါဘူးနော်။ အဖြစ်အပျက်တွေကိုက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ လေးကိုပဲ ...”

“မိကျော့ ...”

ကေသရီနှင့် နွယ်ဝတီထံမှ မလိုလားတဲ့ အသံနှစ်ခုက တစ်ထပ်တည်း ထွက်လာသည်။ သမုရဲ့ပျက်ယွင်းနေတဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ကျော့ယမင်းရဲ့အသံလည်း ရှေ့မဆက်ဘဲ တိတ်သွားရပါသည်။ သမုသည် ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရဘဲ ပြည့်စုံရစ်အိုင်လာတဲ့ မျက်ရည်များကို မချုပ်တည်းတော့ဘဲ ပါးစေတလွတ်တလပ် ကျသာအောင် မျက်တောင်ပုတ်ခတ် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိကျော့ ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ မိကျော့က တစ်ချိန်လုံး အမှန်တွေနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးကို တွေးနိုင်နေခဲ့တာ သူ မှန်တယ်၊ ငါ မှားတယ်”

“သမု ... နင်က ဘာမှားလို့လဲ၊ ဘာမှ မှားစရာမရှိဘူး”

“ငါ မိကျော့ပြောသလိုပါပဲ နွယ်၊ ငါနဲ့ ဦးအုင့်လှက တန်မှမတန်တာ၊ အပ်မှမအပ်စပ်တာ၊ အဝေးကြီးမှ အဝေးကြီး”

ကိုယ့်ဘဝအဆင့် ကိုယ်သိရမှာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ သူနဲ့ ငါ ချစ်သူဖြစ်ဖို့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟာ၊ သူက ကောင်းကင်ပေါ်မှာ။ ငါက သာမန် မိန်းမတစ်ယောက် ...

တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်အပျက် အခြေအနေတွေ အားလုံးက မထင်မှတ်ဘဲ ကြိုတင်မကြိုစည်ဘဲ မိကျော့ စကားတွေကို ငါ မခံချင်တဲ့စိတ်နဲ့သာ တောက်လျှောက် မျက်ကန်းတော့တိုး ဖြစ်လာတာတွေပါ။ ငါမှားပါတယ်၊ ငါ နင်တို့ကို လိမ်ညာမိသလို ဖြစ်ခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မိကျော့ ... နင်လည်း ကျေနပ်ပါ့ဟာ၊ နင့်အပေါ်လည်း ငါအာဃာတမထားသလို ငါ့အပေါ်လည်း အာဃာတထား မနေပါနဲ့၊ ငါတို့က ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာဟာ၊ ငယ်သူ ငယ်ချင်းတွေပါ”

ကျော့ရဲ့မျက်နှာသည် နီရာမှ မှုန်မှိုင်းလာပြီး ရုတ်တရက် ထိုင်နေရာမှ သမုကို အပြေးလာဖက်လိုက်ကာ တဟီးဟီး ငိုချလိုက်လေသည်။

သမုက တောင့်တောင့်ကလေး စိတ်ထိခိုက်စွာ ရပ်နေလိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“သမုရယ် ... နင် အဲလိုပြောတော့ ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ၊ နင် ငါ့ကို ဘာမှအမှားမလုပ်ပါဘူး၊ ငါကသာ နင့်ကို မခံချင်အောင်တွေ ပြောခဲ့ လုပ်ခဲ့မိတာပါဟာ၊ နင် ခုလို စိတ်ဆင်းရဲနေတော့လည်း ငါ စိတ်မကောင်းဘူးဟာ၊ တိတ်ပါဟာ၊ တိတ်ပါဟာ”

“တီး ... တောင်”

နွယ်က ခုလေးတင်ပိတ်သော တံခါးကို ချက်ချင်းပဲ ပြေးဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“သမု ... ဦးအုဋ်လှ လာတယ်”

“ဟင်”

သမုက အလန့်တကြား ကျော့ကို ခွာထုတ်ကာ ကျော့ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ ... သူ ... သူက ဘယ်လိုလုပ် ...”

“ခုန ငါ့ဆီ ဦးအုဋ်လှဖုန်း ဝင်လာတယ်၊ ငါတို့ကားချင်း ထိမိတုန်းက သူ့ကို ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်ဖူးတာလေ၊ သူက နင့်ကို တွေ့ချင်လို့ စီစဉ်ပေးဖို့ လှမ်းပြောတာနဲ့ ငါက ခုချက်ချင်း ဒီကိုလာခဲ့ဖို့ လိပ်စာပေးလိုက်တာ”

သမုက အုဋ်လှကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြင်းပြစွာ ခံစားနေပုံရတဲ့ မျက်နှာကို ကြောက်ပါသည်။ လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ကွဲသထက်ကွဲအောင် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရင်လည်း သမု ဘာမှ မတတ်သာပါပြီ ဦးအုဋ်လှ ရယ်။

အုဋ်လှကလည်း လှမ်းဝင်ပြီးသော အိမ်ပေါက်ဝမှာ တင် ခြေစုံရပ်ကာ သမုရဲ့မျက်ရည်လည်ရွှဲ မျက်နှာငယ်လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သူ့စိတ် သူ့ခန္ဓာမှာ မွေးကတည်းက ခုထိ သံချပ်ကာလို လုံခြုံဖုံးကာနေခဲ့သော ဟိတ်၊ ဟန်၊ မာန်၊ မာနတို့က တစ်ချပ်ချင်း တစ်လွှာချင်း တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဖြည်းညင်းနူးညံ့စွာ ကွာကျလို့ နေပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက် ရှောင်ဖယ်ပြီး ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ် ပစ်ထားလိုက်တာလဲ”

“တောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ် ဦးအုဋ်လှ၊ မမှန်ကန်တဲ့ ဒီအနေအထားအပေါ် သမု ... သမု ဆက်ပြီးမရပ်တည် နိုင်တော့လို့ပါ”

“ဘာကို ပြောနေတာလဲ”

အုဋ်လှက လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား၍ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းဘက်အိတ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါကို ပြောနေတာလား။”

သမုတို့နှစ်ယောက် ကလေးကလားဆန်ဆန် အပျော်လည်းမဟုတ် အတည်လည်းမဟုတ် ချုပ်ဆိုလိုက်ကြတဲ့ လက်တန်းအရပ်စာချုပ်လေး။ တစ်ယောက်လိုအပ်ချိန်မှာ တစ်ယောက်က ဟန်ဆောင် ရပ်တည်ပေးဖို့။ ဒီဟန်ဆောင်မှုတွေအပေါ် အခွင့်ကောင်းယူပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချည်နှောင်မှုမပြုဖို့။ အဓိက ဒီနှစ်ချက်ပါတဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူစာချုပ်လေး။

“ရှိ ... ရှိ”

အုဋ်လှက စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သမုသည် ရင်ထဲဟာကျသွားကာ တလှုပ်လှုပ် တုန်ခါလာလျက် မျက်ရည်လေးများ တလိမ့်လိမ့် အသစ်စီးဆင်းကျလာရပါသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်မဆီက စာချုပ်က မ ... မပါလာဘူး။”

“မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားအိမ်ကဟာ ခင်ဗျားဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် ကြိုက်တာလုပ်ပါ။ အခု ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့်ကြား

မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ဘာစာချုပ်မှ မကျန်ဘူး။ ဟန်ဆောင်မှုမှန်သမျှ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ဟုတ်ပြီလား။”

သမုထံမှ ရှိုက်သံလေးတွေ ဝမ်းပန်းတနည်း ဆက်တိုက်ထွက်လာကာ ...

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ။”

အုဋ်လှက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရင်း သမုရဲ့လက်ဖျားလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံပါ သမုသစ်။ ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ။”

“.....”

“.....”

အချိန်အနည်းငယ်မျှ အသံအားလုံး ပြတ်တောက်တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ သူတို့အကြားလည်း တိတ်ဆိတ်သည်။ တစ်အိမ်လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်သည်။ တစ်လောကလုံးပါ တိတ်ဆိတ်သွားသလိုပင်။

“ဟေး”

“ဝေးဟေး ... ဟေး ...”

၂၈၈

လမင်းပိုမို

ဘယ်သူက စ,အော်လိုက်တယ် မသိဘဲ ဝမ်းသာ
အားရ ဟစ်ကြွေးရယ်မောလိုက်တဲ့ အသံတွေကြားမှာ သမု ခန္ဓာ
ကိုယ်လေးက တဆတ်ဆတ် တုန်လာပါသည်။ သူ့ကို သမု ဖက်
တွယ်မှီခိုလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
များ သူ့ ရင်ခွင်၌ သက်ဆင်းကာ သူ့လက်တွေအတွင်း မရုန်းသာ
အောင် အချုပ်နှောင် ခံလိုက်ရတယ်လို့ မတွေးတတ်တော့ပါ။

လမင်းပိုမို

လမင်းပိုမို

ကောင်းကင်က ကြွေကျခဲ့ပါ

ရှင်က...
တိုးကောင်းကင်ထက်က...
လမင်းကြီးလို လူစားပါ...
ကျွန်မက...
မော့ငေးကြည့်ရုံသာ တတ်နိုင်
မြေပြင်က အညကြလူ...
...
တိတ်တခိုး...
ငေးမျှော်တမ်းတနေလို့လဲ...
အဲဒီ လမင်းကြီးက...
တိုး...ကောင်းကင်ပေါ်က...
ကြွေကျလာမှာ မှ မဟုတ်တာ
...
မျှော်လင့်ချက်ထားနေပုံနဲ့
ကျွန်မ...ရူးမှာပေး...။

www.burmeseclassic.com